cocktail

Jenny Colgan

Îți amintești cum a fost prima oară?

HUMANITAS fiction

Jenny Colgan

Îţi aminteşti cum a fost prima oară?

Traducere din engleză şi note
de ADRIANA VOLCEANOV
HUMANITAS

Tânăra Jenny Coloan face furori de câţiva ani în Europa şi Statele Unite şi nu dă semne de oboseală. Umorul nebun care o apropie de compatrioata Helen Fielding a făcut din ea una dintre cele mai bine vândute scriitoare britanice de *chicklit* la ora actuală. După ce şi-a încercat norocul în fel şi fel de profesii printre care ilustrator şi *stand-up comedian* – de unde şi talentul de a scrie dialoguri savuroase Jenny şi-a găsit adevărata vocaţie, aceea de romancieră. Primul său roman, *Amanda se mărită* (*Amanda's Wedding,* 2000), a fost un succes instantaneu. Îi urmează *Talking To Addison* (2000), *Looking for Andrew McCarthy* (2001), *Working Wonders* (2002), *Îţi aminteşti cum a fost prima oară? (Do You Remember the First Time f,* 2004), *Fetele din West End (West End Girls,* 2006), *Operation Sunshine* (2007), toate vândute în timp record şi în tiraje de invidiat. În colecţia „Cocktail" au apărut *Amanda se mărită* şi *Fetele din West End.*

Domnului B., care mă face să mă simt de şaisprezece ani de fiecare dată când intră în cameră. (În sensul bun al cuvântului.)

Capitolul 1

Ploaia răpăia pe parbriz, în timp ce noi încercam orbeşte să navigam cam anevoie pe drumul şerpuit de ţară.

— Nu-mi place deloc la ţară, am spus posomorâtă.

— Mda, păi ţie nu-ţi place nimic care e la mai mult de cinşpe secunde de-un cappuccino la suprapreţ, mi-o tăie Oliver, dar, ce-i drept, de şase ore conducea pe drumul dinspre Londra.

— Nu-i adevărat, nu chiar nimic, am zis eu. Doar… chestiile alea de-acolo.

— Ce chestii?

— Alea… of, ştii tu.

— Vacile?

— Da, exact.

— Nu ştii cum arată o vacă?

— Adu-mi aminte.

Lui i se părea tare haioasă treaba asta.

— Datorită lor ai tu *latte,* spuse el oftând.

Lui Oliver îi place la ţară. Acolo s-a născut, a crescut şi a mers la internat. Nu înţelegea cum poate cineva care a trăit toată viaţa în Londra să nu vrea să mai şi scape de-acolo din când în când. Eu i-am explicat cu răbdare de mai multe ori indispensabilitatea băcăniilor non-stop, a covrigilor ca lumea, nevoia să ştiu că, dacă vreau, pot să dau şase lire pe o apă minerală într-o discotecă, şi el o ţinea pe-a lui cu câmpiile şi animalele, de parcă erau o chestie bună.

I-am privit atent profilul în lumina difuză. Arăta obosit. Dumnezeule, *era* obosit, foarte obosit. Şi eu la fel. Olly lucra la o firmă de avocatură care se ocupa de numeroase treburi plictisitoare de birocraţie tărăgănate luni de zile şi era plină de barosani îmbuibaţi (mai puţin Ol, desigur) care căutau pe diferite căi să-i termine pe alţi barosani îmbuibaţi din motive necunoscute, cu companii cu nume parcă furate din

James Bond. Eu eram contabilă la o megacorporaţie – eram mii de angajaţi. Am încercat să le spun celorlalţi că e mai distractiv decât pare, dar cred că după unsprezece ani deja îşi dădeau seama din tonul meu că nu-i aşa. Păruse o alegere sigură la vremea respectivă. Ba la început m-am şi distrat, îmi plăcea să mă îmbrac la costum, dar în ultimul timp weekendurile de şaizeci de ore, politica internă oribilă a firmei, atmosfera de teamă economică şi duminicile în care eu şi Ol stăteam cu hârtiile de la muncă împrăştiate pe masa din bucătărie începeau, cum să zic, să mă cam afecteze. Am stat mult timp – *atât* de mult timp – în aerul ăla uscat, răsrespirat. Odată, spre sfârşitul unei serii de negocieri, eu stătusem deja douăşpe ore pe zi acolo. Asta înseamnă vreo şaptezeci şi cinci la sută din timpul cât sunt trează. La gândul ăsta intram mereu în panică.

Nu se putea spune că n-o duceam bine, mă gândeam eu, scrutând ploaia şi dându-mi seama ce straniu de întunecos era totul aici: n-avusesem parte de prea multă beznă la viaţa mea. Adică, amândoi făceam o grămadă de bani – Olly probabil avea să ajungă chiar asociat până la urmă, se străduia foarte tare. Da’ şi prin cât rahat am trecut pentru toate astea… Dumnezeule!

Petreceam vacanţe frumoase, iar Olly avea un apartament minunat în Battersea, eu practic locuiam acolo. Era o zonă bună, cu multe baruri şi restaurante şi chestii de făcut şi, dacă ajungeam să facem copii, era şi un loc potrivit să-i creştem. Parcuri în apropiere şi de-astea. Şcoli bune, bla, bla, bla.

Şi prieteni buni. Cei mai buni, chiar. De fapt, de asta ne şi băgăm noi acuma prin noroaie, în pustiul ăsta uitat de lume. Cea mai veche prietenă a mea de la şcoală, Tashy, se mărita. Deşi amândouă crescuserăm în Highgate, a apucat-o joacă de-a *Patru nunţi şi o înmormântare* când s-a logodit cu Max şi a insistat să închirieze un hotel de ţară din inima

pustiei, care n-avea treabă cu niciunul din ei doi.

Mă bucuram că se mărită, cu sau fără mire. În şcoală ne făcuserăm multe planuri de nuntă. Sigur, nu înainte de douăzeci şi doi de ani (acum aveam amândouă treizeci şi doi). În genul prinţesei Diana, dacă nu vă supăraţi (deşi eu fusesem la probă şi rochia era o foarte elegantă şi sexy creaţie Vera Wang stil coloană, mulţumesc), şi probabil aveam să ne măritătm cu prinţul Edward (eh, dacă ştiam noi…) sau cu John Taylor.

Olly mă surprinse uitându-mă la el.

— Nu-mi spune, vrei să conduci?

— Mă fut?

El făcu o grimasă.

— Auzi, ştiu că eşti obosită, da' chiar tre' să-njuri atâta?

— Ce vrei? Nu suntem în papamobil. Suntem adulţi. Am strâmbat din nas: Şi oricum, cum faci să corupi un avocat?

— Pur şi simplu nu-mi place să aud aşa ceva.

— De la o doamnă?

El îşi trase nasul şi se holbă prin parbriz.

Nu suport să ne ciondănim aşa, dar eram amândoi epuizaţi. Şi acum eram nevoiţi să fim superveseli! Şi simpatici! Toată seara! Ca să nu-i stric moralul lui Tashy. Mă întrebam cine mai vine. Tashy ţinea legătura cu oamenii mult mai bine ca mine. Când eu, de fapt, într-o vineri seara, aş fi vrut doar să-mi torn un pahar enorm de vin, să mă ghemuiesc în faţa televizorului şi să moţăi pe cele mai bune momente cu Graham Norton[1], ceea ce ar însemna că poate-poate m-oi trezi destul de odihnită încât fie să merg la sală, fie să fac sex cu Ol (nu amândouă).

Oliver tăcea în continuare, scrutând întunericul. Am dat radioul mai tare, se auzea *Colourblind* a lui Darius. Într-un final n-a mai suportat.

---

[1] Actor de comedie şi prezentator TV irlandez.

— Nu-mi vine să cred că tot îţi mai place muzica asta.

— Ce, încalc „codul muzical pentru persoane peste treizeci de ani”?

— Da’ e aşa pueril!

— Nu e pueril! Darius a compus asta singur!

Ol se uită la mine.

— Nu-i vorba de asta.

— N-o să mă faci s-ascult Dido, ai auzit? N-ascult şi gata. Mai bine mor.

— Măcar e de vârsta ta.

— Ce vrei să zici cu asta?

Ol ridică din umeri şi eu n-am insistat. Oricum, ştiam de ce ne certăm şi n-avea nicio legătură cu vârstele cântăreţilor cu pricina.

Mă gândeam că e foarte stresant pentru un cuplu, mai ales la vârsta noastră, când cineva dintre prieteni lasă totul baltă şi se căsătoreşte. Adică, acum cine urmează? Mă temeam că o să fie ca la jocul cu scaunele, o să ne aşezăm toţi odată, oriunde am fi.

— Aici cotesc?

M-am uitat la Ol, care ştia deja că habar n-am. A cotit oricum şi maşina s-a frecat de un gard viu. Era întuneric beznă.

Vreau să zic, toţi o ardeau aiurea, se distrau, munceau până căzeau laţi în timpul săptămânii ca să avanseze şi frecau menta-n weekend… şi deodată, ţârrr, invitaţiile la petrecerea de treizeci de ani şi la cheful de logodnă picaseră pe preşul de la intrare în acelaşi timp şi noi ne trezeam tot dând ture pe la Habitat şi cumpărând iar şi iar aceeaşi vază.

Ştiam că Tashy o să încerce să facă totul un pic altfel – toată lumea face asta, chit că-i doar încă un loc în care să-şi lase iniţialele („Vai, nu-s adorabile solniţele şi piperniţele astea cu numele noastre pe ele? Şi aşa convenabile ca

preţ!”), dar era totuşi vorba de o nuntă, nu? Urma să aibă loc o slujbă în buna tradiţie anglicană, de-aia de le place tuturor, cu „la bine şi la rău, până când moartea vă va despărţiturile de rigoare, asta deşi, pentru noi, Sfânta Scriptură de fiecare duminică erau numai *Observer* şi *People;* urma să se servească şampanie undeva pe o peluză, aproape sigur somon rece la un moment dat, pe urmă douăşpe-paişpe ore de băut de-a-n boulea, ne împleticim până în cine ştie ce cameră oribilă vreo trei ore, ne chinuim să ne ridicăm din pat, să băgăm în noi ditamai micul dejun englezesc şi să luăm iar şoseaua în primire, lăsându-i pe mire şi pe mireasă undeva într-un avion, în drum spre următorii patruşcinci de ani de convieţuire, culcat cu găinile, copii isterici şi mutat în Wandsworth că acolo e mai mică taxa de consiliere şi şcolile nu-s rele.

Ceea ce era OK, bineînţeles. Mulţi făceau aşa. Ba chiar, la momentul respectiv, părea că absolut toţi făceau aşa. M-am uitat lung la Olly. Mi s-a strâns stomacul, aveam senzaţia că se gândeşte că-i timpul să facă şi el aşa. Lucruri aparent neînsemnate. De exemplu, de la o vreme îmi plătea el facturile, că era mai convenabil. (Şi chiar a fost, pentru o contabilă sunt de necrezut, ca doctorii beţivi care-ţi zic să nu mai bei. Mereu o las pe ultimul moment, până ameninţă cineva că vine şi-mi rupe picioarele.) Sau, ce-ar fi să luăm un pisoi? (Dacă vreau să-mi mişune o creatură malefică prin bucătărie, cerând de mâncare, fac un copil, mersi.)

Sigur, mama îl adora. Nu-i semăna deloc lui tata: se pricepea la vorbit şi era înstărit şi – desigur – n-o părăsise pe ea.

— Nu mai e mult, spuse Olly mângâindu-mă pe genunchi într-un gest de împăcare.

Şi l-am crezut. Nu mai era mult. Până să facem şi noi ce făceau Tashy şi Max şi toţi prietenii noştri. Fapt care ar fi trebuit să mă însufleţească mult mai mult decât a reuşit.

Am tremurat involuntar.

— Ţi-e frig?

— Ol, tu te simţi vreodată bătrân?

— Ăăă, cum ai zis?

— Bătrân.

— A, spuse el. Sigur că da. Bine, mă rog, nu chiar. Adică, îmi imaginam că o să fie un pic ciudat să fac treizeci de ani, dar n-am avut nicio problemă. Am ajuns cam unde mă aşteptam să ajung, nu crezi?

Asta m-a surprins.

— Cum adică, unde te aşteptai să ajungi?

— Ştii, în punctul ăsta al vieţii.

— Deci tu, când erai mai tânăr, te gândeai cum o să mai ai puţin şi o să te faci asociat la o firmă de avocatură la treizeci şi ceva de ani?

El ridică din umeri.

— Păi, mi-am dat examenele ca să intru la Drept, aşa că probabil m-am gândit la asta.

— Nu le-ai dat doar ca să scapi de gura părinţilor, când tu de fapt voiai să te faci rocker sau fotbalist?

— Nu! Cred că de pe la şaişpe ani mi-am dat seama că n-o să fac nimic cu fotbalul.

— Pe bune? Mie mi-a trecut să mă fac gimnastă abia de vreun an.

— Singurele figuri de gimnastică pe care le-am văzut la tine s-au rezumat la căzutul accidental din pat.

— Of, nu asta e ideea. Tu nu te întrebi niciodată cum am ajuns noi tocmai aici?

Se apropia o intersecţie, aşa că Olly încetini. Când opri, se întoarse spre mine şi-mi luă faţa în mâini.

— Şi ce-i aşa de rău tocmai aici?

Luminile hotelului de ţară sclipeau în faţa noastră. Înăuntru erau prieteni vechi, companie plăcută. Aici, lângă mine, un bărbat cumsecade. Nu era absolut nimic rău.

* * *

— Flo, Ol!

Tash avea rânjetul ăla larg, uşor isteric, care ţi se întipăreşte pe faţă după ce ai întâmpinat musafiri ore întregi. Arăta splendid, cum era şi cazul după cura draconică pe care o ţinuse în ultimele şase luni „ca să nu curgă şuncile pe mine la liturghie”.

Am storcit-o în braţe.

— Elle Macpherson sau Martine McCutcheon? întrebă ea, făcând o piruetă.

— Ei na, glumeşti? Kate Moss, am declarat eu.

Se lumină la faţă şi mai mult:

— Excelent.

În ultimele luni petrecuserăm destul de mult timp cu nasul în reviste de modă, criticând miresele. Ne plăceau mai ales alea care săreau calu’ – hehe – un pic, ca Posh Spice sau Catherine Zeta-Jones. Lui Max i se părea că suntem extrem de infantile. Nu-i spusesem nimic lui Oliver, ca să nu creadă că îi bat apropouri, ceea ce nici nu făceam, într-un fel, deşi mă apropiam de un punct în care credeam că deja e cam aiurea să nu mă ceară de nevastă, ceea ce ştiu că nu e prea romantic.

Tashy e micuţă, ocazional mai rotunjoară, dar datorită dietei fără grăsimi, fără pâine, fără alcool, cu plâns de foame până la somn pe care o ţinuse în ultimul timp, arăta ireproşabil. Părul îi era acum foarte lucios şi drept, deşi cândva fusese ondulat şi rebel, iar ochii verzi scânteietori trădau un trecut în care schimba o slujbă pe săptămână şi intra mereu în bucluc. Acum se consacrase ca *software designer,* ceea ce era mai puţin spectaculos decât suna (şi nici nu suna *foarte* spectaculos, de fapt) şi era gata să se mărite cu Max, care lucra şi el cu calculatoarele şi care era

înalt, chel şi foarte, foarte plictisitor, dar per total o soluţie mai bună decât golanii frumoşi cu freze ciufulite pe care îşi irosise Tashy cei mai frumoşi ani, aşteptându-le telefoanele şi pe urmă consolându-se cu alţii. Şi look-ul ei boem se dusese. Cerceii cu pene şi hainele mov-închis lăsaseră loc unui stil un pic mai adecvat pentru o fată de clasă mijlocie din nordul Londrei. Ba chiar, Doamne sfinte, purta Boden!?

Mă prinse de braţ.

— Hai! Hai! Nu-i rost de Martini, da' mâine mă mărit, aşa că desfacem şampania adusă din Franţa.

— Păi tocmai că te măriţi mâine. N-ar trebui evitată mahmureala?

— Ia mai lasă-mă. În primu' rând, oricum n-o să dorm, şi în al doilea rând o să-mi aducă cineva fondul ăla de ten tip spray pentru corp cu care se dă Sarah Jessica Parker. Crede-mă, nici n-o să-ţi dai seama dacă-s vie sau moartă. Nu pot să-ţi spun ce muncă titanică se cere pentru ca noi, miresele boţite de peste treij' de ani, să arătăm ca nişte copile feciorelnice abia sculate din somn.

— Atunci să duc bagajele sus? întrebă Olly, care aştepta ursuz în holul kitschos, plin de ceainice de cupru şi armuri trântite la plesneală.

— Păi, n-ai vrea? am spus eu, pe un ton vinovat.

— Bun, şi eu ce fac trei ore cât voi două vă duceţi şi cotcodăciţi ca nişte vrăjitoare?

M-am holbat la el. M-am uitat lung la faţa lui mare şi drăguţă. Oare de ce tot ce spunea în seara asta mă călca aşa de tare pe nervi?

— Nu poţi să stai cu Max?

Olly nu-l prea place pe Max aşa cum în general avem reţineri faţă de oamenii în care ne regăsim un pic. Plus că moare după Tashy, mereu a fost prea grijuliu cu ea, i-a analizat la sânge toţi iubiţii.

— Ăla e Ol? se auzi vocea lui Max, tare, din bar. Parcă am

auzit XR5-ul ăla rablagit.

— Mai am nişte treburi de pus la punct, spuse El.

Căscă ostentativ, îmi făcu cu ochiul şi o luă pe scări în sus.

— Nu munci prea… mi s-a stins vocea.

Am auzit zgomotul veseliei generale prin uşile mari de nuc care duceau la partea „istorică” a restaurantului şi am oftat.

— Putem să nu mergem la bar?

— Dacă a existat vreodată o scuză bună să goleşti un minibar, eu cred că asta e, zise Tash.

Am dat ochii peste cap:

— Da, că de obicei ne trebuie aprobare scrisă de la părinţi.

— Ei, şi cum e dragul de Ol? mă întrebă în timp ce urcam scările în vârful picioarelor ca să evităm petrecăreţii. Îi vine cheful de romantisme?

Cred că e un pic nedelicat să întrebi de viaţa sentimentală a altcuiva când ai o rochioaie albă atârnată de uşă.

— Nu-i nicio problemă, am spus eu. Cred că avem genul ăla de relaţie în care te cerţi toată ziua ca să arăţi că-ţi pasă.

— Chiar aşa?

— Da. Oamenii prea afectuoşi de fapt se străduiesc prea tare, am spus veselă. Se pare.

— OK, spuse Tash.

— Am făcut eu un test dintr-o revistă.

— OK!

Am sărit pe patul din apartamentul nupţial.

— Şi, eşti nerăbdătoare?

— Nu ştiu, par?

— Nu chiar cât m-aş fi aşteptat.

Se aruncă dramatic pe aşternut lângă mine, făcând ochii

mari.

— Ah, Flo, nici nu-mi vine să cred… ştii. E chestia cea mai de vis care mi s-a întâmplat vreodată! Sunt cea mai norocoasă fată din lume!

— Ei, mai taci. Ştii tu ce vreau să zic. Tre’ să fii un pic emoţionată sau ceva.

— Sunt. Chiar sunt. Da’ acum, ce-i pe-atât de palpitant pe cât se spune? Nimic.

— Prima oară când am călcat într-o discotecă?

— Mda, aveam doişpe ani.

— A fost foarte palpitant.

Tash se strâmbă.

— Şi totuşi. E destul de mişto.

— Chiar te măriţi!

— Ştiu!

— Bine.

M-am întors pe burtă:

— Deci n-o să fie aşa cum credeam noi c-o să fie?

Tashy se botoşi. Ne aminteam de multele ore pe care le petrecuserăm lăţite pe patul ei (îmi plăcea mult să merg la ea; mama ei cu aer de pipiţă ne lăsa să mâncăm la televizor) cam în aceleaşi poziţii ca acum, discutând despre cum o să fie.

— Păi, sex am cam făcut deja…

— Nu se poate! Târfă împuţită!

— Deci asta nu se mai pune. Şi nici nu e din familia regală şi nu-s şase milioane de oameni adunaţi în faţă la Mall să fluture steguleţe în urma noastră.

Am tăcut amândouă o clipă, după care eu am sărit din pat şi am declarat ceremonios deschiderea minibarului. Avea chiar şi Baileys. Maaamă, ce ne mai plăcuse. Lapte cu zahăr!

— Hei, mai ştii astea?

Tashy puse ochii pe una, cu un aer malefic:

— Iată o trăsătură a primei mele nopţi de sex în afara căsătoriei… şi, tot ce se poate, ultima.

Am deschis sticlele şi am ciocnit:

— Pentru dragostea adevărată, am spus eu.

— Hahaha.

De fapt chiar vorbeam serios. Am luat o înghiţitură.

— Gândeşte-te un pic – n-o să mai trebuiască niciodată să faci dragoste cu un tip care-ţi dă una peste „crupă” şi-ţi zice „iepşoară”!

— Nnneaaah!

— Şi nici să ieşi cu VREUN TIP SCUND!

Olly şi Max erau amândoi foarte înalţi. Astea ne erau pretenţiile minime. Ni se păruse mereu că pentru fete bărbaţii scunzi erau ca-n gluma aia odioasă pe care o spun tipii: „Ce au în comun fetele grase şi scuterele? Amândouă sunt bune de călărit, dar n-ai vrea să te vadă prietenii cu ele”.

— Sau să mă giugiulesc cu unu din teribilism.

— Sau milă.

— Doamne, da. Îl mai ştii pe Norm?

— Ala a fost un act de caritate, am răspuns indignată. Să-i ajuţi pe cei năpăstuiţi.

Norm fusese o greşeluţă, cam demultişor.

Norm fusese un porc grohăitor, câştigător detaşat într-un concurs de porci urâţi.

— Oricum, de ce te legi de mine, *Bridezilla*? De Pinocchio ai uitat?

Pinocchio minţea foarte mult şi avea o sculă foarte lungă şi subţire.

— Toarnă-mi imediat nişte Baileys, ordonă Tashy.

— Nu vreau să te ia durerea de cap.

— Glumeşti? Am angajat oameni din Societatea Corală să cânte imnurile. Nimeni n-o să scape fără durere de cap.

Se rostogoli.

— Şi totuşi tot răul a fost spre bine, nu?

— Aşa credeam la şaişpe ani.

— O, da, când nu rămăseserăm gravide. Nu ştiam nimic.

— Cred că ni s-a părut că-i gata. C-am pus-o.

— Şi că în orice moment, prinţul pe cal alb era afară şi punea bani în contorul de parcare…

— Îţi vine să crezi că amândoi Feţi-Frumoşii noştri chelesc?

— Al tău mai repede, am zis eu defensivă.

— E din cauza testosteronului care se adună că-s eu prea obosită să mă tăvălesc cu el după ce-am organizat nunta asta nenorocită.

— Deci dacă nu faci sex cu ei chelesc? Poate totuşi am fi putut să-l salvăm pe prinţul Edward.

— Ba n-am fi putut.

Chestia e că, dacă o prietenă se îndrăgosteşte – serios – e tot mai greu să discuţi despre băieţi cu ea. E OK să diseci complet şi total un gagiu cu care te-ai văzut de vreo două ori că seamănă un pic cu Pierce Brosnan şi poate să facă rost de bilete la concerte, dar deja când se ajunge la „full time” – uitat la televizor cu el, spălat şosetele lui etc. – devine imposibil. E ca şi cum ai vorbi despre tatăl ei, gol.

Max era aşa rezonabil, aşa responsabil. Nu ştiu… nu înţelegea nimic. Şi nu părea să ştie de Tashy aia minunată pe care mi-o aminteam eu, care se năpustea pe plajă în Brighton cu pantofii în mână la patru dimineaţa, sau ne ţâra prin Barcelona că i se părea că ştie drumul şi făcea cinste cu sangria, sau dansa toată noaptea pe bar, sau îşi căra iepurele de pluş în vacanţă şi la douăzeci şi şase de ani… Ştiu că oamenii cred asta despre toţi prietenii lor, dar Max… era bunicel, nu mi se părea cu adevărat bun pentru *ea* a mea. Voiam pe cineva care să i se potrivească, să facă glume deocheate cu ea, nu cineva care o ajută cu contribuţia pentru pensie şi are concepţii ferme despre

educarea copiilor.

Sigur că ştiam că aşa o să stea treaba. Chiar făcuserăm o scară a relaţiilor à la *Buffy*: la început îl vrei pe Xander, între douăzeci şi treizeci de ani ieşi cu Spike şi până la urmă rămâi cu Giles. Ceea ce părea să însemne că Tashy n-avusese nicio şansă cu Angel. Şi, probabil, nici eu. Oricum nu credeam în îngeri. Nu credeam în mai nimic.

Am răsfoit o ediţie din *OK!* despre nunţile starurilor pentru ultima oară ca fete nemăritate. Cel puţin pentru una din noi (dar şi eu, bineînţeles, că n-o să am niciodată nenorocite de umbreluţe cu margini aurite), şansele la o nuntă cu un elefant, sclavi vopsiţi cu aur care să te ducă pe umeri, flori de două milioane de dolari, un soţ mai bătrân ca tata dar foarte, foarte bogat într-adevăr, invitaţi obligaţi să poarte o anumită culoare şi care n-au voie să-ţi vorbească nici ţie, nici presei, nici vedetelor de telenovelă plătite să fie acolo, erau pe cale să se piardă pe vecie.

Am suspinat amândouă dând pagina la altă starletă, care îşi concepuse rochia singură (şi se vedea, arăta umflată exact ca-n desenele noastre din şcoala primară, dar cu mai multe cute şi volane ca Elton John când joacă tenis), cu cinşpe domnişoare de onoare, dintre care pe şapte abia le cunoştea dar care întâmplător jucau în seriale asemănătoare cu al ei – plus o fată aşa urâtă că sigur îi era rudă apropiată, dar fusese oricum îndesată într-o rochie fuchsia care crăpa pe ea şi o sufoca, lângă bomboanele de fete de la televizor, şi părea cea mai tristă balenă captivă din lume.

— „N-am putut să dorm luni întregi de nerăbdare”, am citat-o eu pe mireasă. Chiar aşa? Crezi? Luni de zile?

Tashy aruncă o privire pe articolul siropos.

— Sunt împreună de şase luni. O să se termine până la Crăciun. O să aibă ocazia să dea sute de interviuri despre suferinţa ei. Asta o s-o facă să se simtă foarte celebră.

Normal că e nerăbdătoare.

— Ha! am făcut eu. Plus, ştii, vedetele trebuie că se îndrăgostesc de zece ori mai tare ca oamenii de rând.

— Ştiu, spuse Tashy. Cred că Jen şi Brad se plictisesc de moarte. Sunt căsătoriţi de-o viaţă şi lumea îi tot întreabă dacă-s la fel de extraordinar de îndrăgostiţi ca în prima zi. Păi, nu sunt. *Nimeni* nu e, i se adresă ea cu severitate revistei.

— Ţii minte când eram domnişoare de onoare la nunta lui Heather? am întrebat subit.

Heather e sora mai mare a lui Tashy. Trebuise să mă cheme şi pe mine fiindcă eram nedespărţite. Ne-am distrat absolut genial. Erau anii ’80, aşa că aveam rochii enorme. Aveam voie să purtăm o tonă de fard albastru şi colanţi albi şi să dansăm cu toţi băieţii în costume sclipicioase stil Jonathan Ross[2]. După cum a observat Heather mai târziu, într-unul dintre rarele momente de melancolie de după divorţ, ne-am distrat mult, mult mai mult ca ea. La vremea respectivă nu ne-ar fi venit să credem aşa ceva. Ni se părea cea mai frumoasă şi mai de invidiat fiinţă pe care o văzuserăm vreodată.

— O, da. Nu-mi spune. Când am întrebat-o dacă vrea să-mi fie naşă, a tras un fornăit şi mi-a trântit: „Mersi, da’ dacă vrei să te bagi în tot rahatul ăla, te rog să nu mă implici, Natasha”, după care s-a întors la yoga şi muesli-ul ei.

— E foarte trist că el s-a ales cu simţul umorului după divorţ, am spus eu, iar Tashy a încuviinţat posomorâtă.

Apoi scoase capul din revistă:

— A… ce?

Sări şi mai aduse câte un Baileys.

— Ce? am întrebat eu.

— Păi, mai ştii când ziceai ce toante eram noi la şaişpe

[2] Critic de film şi prezentator TV englez.

ani?

— Mm?

— Habar n-ai peste cine a dat mama la poştă. I-a chemat toată familia.

Pot să zic că o iubesc pe mama lui Tashy, Jean. Chicoteşte şi se îmbracă prea tinereşte şi bea prea mult gin tonic – din care cauză o face pe Tashy de râs în ultimul hal. E fascinant cum, deşi amândouă suntem trecute de treizeci de ani, devenim adolescente bosumflate când ne confruntăm cu mamele noastre. Era şi mai rău în ultimul timp, cu toate pregătirile de nuntă, şi cel puţin de vreo două ori Tashy plecase de-acasă trântind uşa şi zbierând (şi-i era ruşine să povestească despre asta, chiar şi după două pahare de vin): „Nu mai încerca să-mi controlezi viaţa!”. Hotărâse că, din moment ce ea şi tatăl lui Tashy (erau divorţaţi şi se înţelegeau mult mai bine ca părinţii mei) plăteau cea mai mare parte din petrecerea asta monstru, ei aveau dreptul să decidă în legătură cu orice, inclusiv lista de oaspeţi, şerveţelele şi porcărelele alea îmbârligate de migdale zaharisite. („De ce plâng pentru nişte migdale zaharisite?” mă întrebase Tashy. „Nu mai vorbesc cu ea o săptămână. Vaca!”) E cu totul altfel decât mama, care într-adevăr visează urât după *Crimewatch.*

Dar asta nu rezolva problema.

— Peste cine?

— Ne-a trecut, nu?

Am ştiut imediat.

— De-asta ai adunat aici toate sticlele astea de Baileys? Ca să mă înmoi?

Ea dădu din cap ruşinată.

— L-a invitat pe Clelland.

* * *

— Cu toată familia, spuse Tashy, cu minima decenţă de a arăta un pic încurcată. Ştii că părinţii noştri erau prieteni de mult, dinainte ca noi să fi intrat la şcoală. Toate petrecerile în caftane din anii ’70. Probabil îşi aruncau toţi cheile în castroane.

— Să nu ne gândim la asta, am zis eu.

Oi fi fost eu adultă de secole, dar tot nu-mi plăcea să mi-i imaginez pe părinţii mei făcând de-astea. În plus, inima îmi bătea ca nebuna şi creierul meu obosit se chinuia să înregistreze vestea.

— În fine, au pierdut legătura, dar mama a dat peste maică-sa la poştă – pe bune, dacă ea crede că o să fie mai slabă ca mine la nunta asta nu ştie ce-o aşteaptă, scroafă uzurpatoare – ei, şi încep ele să vorbească, şi mama normal că nu poate să-şi ţină gura şi…

— Stai, am spus, întrerupându-i pălăvrăgeala isterică şi ridicându-mă dramatic în capul oaselor. Vine Clelland?

— A, da.

— Bun, deci putem să lăsăm fazele plictisitoare cu poşta?

— Ah, Doamne, ai dreptate, Flo. Ce egoistă sunt! Nu eram ocupată sau ceva.

— Atâta tot… m-ar fi ajutat să ştiu dinainte.

— Şi pe mine, zise Tashy. Nici nu cred c-o să încapă toţi în cort.

Sigur, deşi trecuse şi ea prin asta, nu puteam să mă aştept ca Tashy să ia treaba asta aşa în serios ca mine. Şi, bineînţeles, de fapt nu-l cheamă Clelland. Nimeni n-are aşa un nume, poate doar vreun actor american de seriale. Părinţii noştri erau prieteni, iar pe tatăl lui îl cheamă John Clelland, deci şi pe el la fel. Oamenii mari îi spuneau „micuţul John”, iar el ura chestia asta cu atâta patimă că a refuzat să răspundă la orice în afară de numele de familie până ne-am obişnuit. Pe urmă am descoperit cartea aia porno, *Fanny Hill* de John Cleland şi a fost şi mai rău.

Asta e Clelland. Pătimaş. El fusese prima mea febleţe. Prima febleţe a lui Tashy luase felicitarea de Valentine's Day pe care i-o mâzgălise ea singură într-a şasea şi o arătase la toată clasa, stârnind râsete gălăgioase şi obscene. A mea nu ştiuse că exist luni de zile. Am invidiat-o mult pe Tashy.

Era înalt pentru vârsta lui, brunet, cu sprâncene expresive: arăta foarte hotărât şi concentrat. Bântuia mult de unul singur, fapt care pe vremea aia mi se părea că-l face romantic şi deosebit, nu îngrozitor de însingurat – cum mă gândeam eu acum şi „într-o fază ciudată a dezvoltării" – cum pune mama problema. Avea două ore de engleză, lunea şi joia, ceea ce era minunat, pentru că puteam, când ieşeam de la chimie, să „fiu pe-acolo întâmplător" şi să-l salut, cu Tashy împiedicându-se pe lângă mine, moartă de râs. El era obligat să-mi răspundă la salut fiindcă părinţii noştri se cunoşteau, chiar dacă era cu doi ani mai mare, aşa că orice altceva ar fi fost *verboten*[3] cu desăvârşire.

La petrecerile în familie stătea prin colţuri, îmbrăcat tot în negru, citind ursuz din Sartre sau *Stăpânul Inelelor,* ascultând Echo and the Bunnymen în căşti, refuzând să mănânce carnea la grătar, iar adulţii cotcodăceau şi chicoteau despre el şi eu mă înfuriam pe ei în numele lui, dar niciodată n-aveam curajul să mă duc la el să-i spun mai mult decât „bună", roşie la faţă şi cu inima-n gât.

Aşadar, pentru mult timp am fost unul dintre oamenii enervanţi care bâzâiau în jurul lui, bătându-l la cap să-şi facă ordine în cameră. Până când am împlinit şaisprezece ani. Mare an a fost ăla.

Şi acum aveam preaviz de o zi să-l revăd. După şaisprezece ani.

Cu câteva săptămâni înainte, de ziua mea, când am făcut treizeci şi doi de ani, am fost la Bluebird, am luat o cină

[3] Interzis (germ.).

elegantă şi am băut Veuve Cliquot şi am vorbit despre nişte cunoscuţi care divorţau, ceea ce ne făcea să ne pară bine că încă nu ne căsătoriserăm. În afară de Tashy, care era pe cale să se mărite şi fusese galbenă-verzuie toată seara. Pe urmă a început cineva cu preţurile caselor, şi niciuna dintre femei nu mânca pâinea aia delicioasă, şi jucăriile erotice şi tot ce-mi luase lumea începea să mi se pară un pic aiurea, şi am început să mă simt de-a dreptul prost că am insistat ca toţi oamenii să iasă şi să cheltuie ce s-a dovedit a fi o groază de bani ca să sărbătorim cam fără vreun motiv anume. Pe urmă am ajuns acasă şi m-am purtat groaznic cu Olly şi am stat jumate de oră cu lupa să-mi număr ridurile, pe urmă m-am întrebat dacă o să am vreodată un copil şi pe urmă m-am culcat. N-a fost mereu aşa.

Eu şi Tashy plănuiserăm ziua mea de la şaisprezece ani aproape la fel de minuţios ca nunta asta, şi cu mult mai mult entuziasm. Urma să avem un fel de vin spumant, un punch.

— Eu îl fac! a spus tata sever. Nu vreau să i se facă rău cuiva.

— Da doar n-o să rămâneţi sus! m-am smiorcăit eu.

— Ba bine că nu. Crezi că n-am mai fost la o petrecere de adolescenţi? O să patrulăm etajul. Cu pistoale.

— VA ROOOG! O să fie cea mai nasoală petrecere!

Până la urmă, să le dea Dumnezeu sănătate, l-au împrumutat pe babysitter-ul frăţiorului lui Clelland şi l-au pus să stea la etaj, iar ei s-au dus la un băruleţ din apropiere şi şi-au lipit urechile de pereţi. Am fost singura care a vomitat.

Exista un motiv pentru care abia aşteptam petrecerea. Aveam şi eu primul meu prieten.

Clelland fusese plecat mai toată vara. Eu mă complăcusem într-o depresie de coşmar, lucrând la o cooperativă şi străduindu-mă să le mănânc alor mei zilele.

Pe urmă, fix la sfârşitul după-amiezii… apare el, bronzat, slab şi răpitor.

— Bună, spuse Clelland, luându-şi ochii de la sacoşa cu legume pe care era pus să şi le cumpere şi să şi le gătească singur de părinţii lui care încercau să-l scoată din faza de vegetarian prin care trecea (mie mi se părea că e nemaipomenit de nobil).

— Salut.

Am înghiţit în sec. Băiatul ideal pentru mine – mai mult ca Paul Young, John Taylor şi Andrew Ridgeley la un loc – era acolo, chiar în faţa mea… suplu şi bronzat. Trebuia să fiu calmă. Trebuia!

— Nu te-am mai văzut pe-aici, am zis pe un ton plictisit.

— Bună, răspunse Clelland, înghiţind şi el în sec. Păi, am călătorit şi eu un pic.

— P-pe bune? m-am bâlbâit. Drăguţ.

— Nu chiar.

Ridică din umeri neconvingător, uitându-se la uniforma jegoasă de nailon în care-mi petrecusem, evident, toată vara.

— Dar am cunoscut nişte oameni, ştii. Elevi şi de-ăştia, am socializat pe-acolo. Pe urmă ne-am dus în Spania cu toţii, am găsit un loc superieftin, am zdrobit struguri ca să facem un ban şi am dormit sub cerul liber. Ne-au lăsat să bem cât vin vrem. Am luat banii pe care i-am câştigat şi am fost cinci zile la Glastonbury. Da’ n-a fost aşa minunat.

— Foarte bine! am spus eu. Adică, pardon, îmi pare rău că nu te-ai distrat.

— Da? Ce s-a mai întâmplat?

— Păi, ăăă… Ratboy[4] a distrus refugiul de la staţia de autobuz şi au pus altul în loc. Pe urmă l-a stricat iar.

Clelland îşi muşcă limba.

---

[4] Aluzie la protagonistul filmului omonim din 1986.

— La ce oră termini?

M-am simţit de parcă aş fi luat un pumn în stomac.

— A… am făcut.

Efectiv nu-mi aminteam.

Am mers împreună spre casă în seara respectivă, prin căldură, iar el mi-a cumpărat o pungă de chipsuri şi am stat întinşi pe iarbă şi le-am mâncat uitându-ne la stelele nu atât de frumoase ca alea de deasupra viilor din Spania, dar care-mi plăceau. Pe urmă ne-am sărutat, şi ne-am sărutat, şi ne-am sărutat, şi ne-am sărutat cum numai adolescenţii sunt în stare, înlănţuiţi ca două mlădiţe crescute împreună. Apoi, într-un târziu, când adulţii – cei ofiliţi, cei deposedaţi – au început să apară, am luat-o încet spre casă, eu făcând tumbe în sinea mea.

Am avut câteva săptămâni de vis. Ne pupam, citeam, stăteam de vorbă, ne trânteam pe jos şi ne bârfeam părinţii, beam cidru, ne făceam că nu ne cunoaştem când dădeam peste colegi prin oraş, nu făceam sex. Dacă stau să mă gândesc, asta mă uimeşte în ziua de azi. Credeam că toată lumea era ca mine, şi acum îmi dau seama că şi cei mai respectabili dintre prietenii mei (de fapt, cu cât erau mai sus în societate cu atât mai ca iepurii o făceau) se tăvăleau din adolescenţa timpurie, în timp ce eu îi tot mutam mâna lui Clelland, disperată să fac mai mult, dar disperată să nu fiu în inferioritate.

Doamne Dumnezeule, eram inutilă. Şi uite ce-am pierdut, crezând că toţi băieţii or să fie la fel de tari. Mi-a luat ani de zile să-mi dau seama, şi pe cuvântul meu, mi-ar fi plăcut la nebunie să mă fi bucurat matur şi voluptuos de relaţii adulte când aveam o talie de viespe, un fund ferm ca de băiat şi braţe suple. Viaţa e o curvă.

Dar pe-atunci mi se părea perfect. Am mers la Brighton, am închiriat un scuter cu inima-ndoită, simţeam că trăiesc *La Dolce Vita.* Ne-am sărutat pe pietre, după copaci, în tren,

oriunde se putea, iar puştanul sensibil şi introvertit s-a dovedit a fi amuzant, tandru, plin de idiosincrazii şi tot timpul gata să turuie despre George Orwell, Hunter S. Thompson şi Holden Caulfield când nu eram atentă. Ne adoram. Până când…

— Aberdeen? m-am holbat la el.

Încerca să pară trist şi nu încântat că merge la universitate în acelaşi timp.

— A fost la limită. Ştii şi tu. Aproape că nici nu m-au primit.

— Unde e Aberdeen? E pe vreo insulă sau unde?

— Nu, e în nordul Scoţiei.

— Ăia vorbesc engleză?

— Da, cred că da.

M-am uitat lung la el, neîncrezătoare.

L-am lăsat în sufragerie, m-am dus în garaj, am luat harta veche a lui tata şi am dibuit cele două pătrate în care se întâlneau locurile cu pricina.

Aberdeen e la cinci sute opt mile de Londra.

— Aberdeen, am zis, respirând adânc şi încercând să vorbesc rar, deşi inima-mi bătea să-mi sară din piept şi nu eram sigură dacă nu cumva o să izbucnesc în plâns, e cel mai departe posibil de Londra.

— Ştiu, a spus Clelland, cu zâmbetul ăla şmecher cu gropiţe al lui. Ori acolo, ori la colegiul tehnic de-aici.

— Mă părăseşti, am spus eu.

Calmul pe care încercasem să mi-l păstrez mă ţinuse mai puţin de cinşpe secunde. Şi totuşi, la vremea respectivă nu puteam să fiu decât puţin conştientă de proporţiile dramei.

— Of, scumpa mea Flora… M-a strâns în braţe. Plec. Mă duc la facultate. Nici n-ar conta unde. Suntem încă tineri, ştii?

Nodul din gâtul meu era ca o rachetă.

— Dar ne iubim!

M-a îmbrăţişat şi m-a ţinut la piept:

— Ştiu. Ştiu. Tu şi eu. Să cucerim lumea, mai ştii?

— De la cinci sute opt mile distanţă.

Părea că suferea; cred că ştia de-atunci, sau avea măcar o vagă bănuială, despre ce se întâmplă cu iubirile din copilărie când unul din cei doi depăşeşte faza. Şi cred că şi eu ştiam.

— O să vin acasă în vacanţe, a încercat s-o dreagă jalnic, parcă vrând să găsească un compromis.

Mama m-a văzut tropăind pe scări spre camera mea.

— Ce-i, draga mamii?

— NIMIC! am zbierat în stil pur adolescentin, crezând că maică-mea n-avea cum să înţeleagă ce mi se-ntâmplă (ca să descopăr peste vreun an, doi că-nţelegea mult prea bine).

Cum ar putea? Cum ar putea oricine să ştie? Nimeni nu iubise aşa vreodată. Nimeni nu era aşa ca dragul meu Clelland. Nimeni nu vedea.

M-am uitat pe geam cum, după ce aşteptase jumătate de oră, s-a târât ciudat pe poteca din grădină, şi am plâns cu gândul grandios dramatic că n-am să-l mai văd niciodată.

O, Doamne, petrecerea. Am încercat s-o anulez, dar mama şi Tashy m-au convins că sigur o să vină şi Clelland. Plus că anunţaserăm pe toată lumea.

Chestia e că popularitatea e cu schepsis. E contagioasă. Nu puteam să ne abţinem. Era perioada tezelor, era destul de dur şi, dintr-un motiv sau altul, în anul ăla toată lumea se hotărâse să ne urască.

Nu mă gândisem că s-ar ajunge la o petrecere, totuşi. La urma urmei, tuturor le plac petrecerile, nu-i aşa?

Purtam o rochie roşie, vag provocatoare de la Clockhouse, pe care o adoram şi în care-mi petrecusem toată seara, trăgând de ea şi panicându-mă că arăt grasă. (După cum se vede în poze, arătam minusculă. De ce naiba

nu mi-am dat seama cât noroc aveam înainte să încep să port numai mâneci lungi şi să nu mai îndrăznesc să-mi pun o fustă mini?) Ce deprimant. Când văd toate adolescentele din ziua de azi defilând aproape goale, ca Britney, nu-mi spun ia uite-le şi pe astea, parcă-s marfă proastă. Ei, poate uneori, un pic. Dar de cele mai multe ori mă gândesc, bravo, fetelor, pentru că odată cu începutul studenţiei am trecut direct la salopete şi pulovere lălâi şi nu mi-am mai recuperat niciodată corpul.

Tashy mă machiase, inspirându-se după o chestie din revista *Jackie.* Am încercat s-o copiem migălos şi într-o oarecare măsură nefericit, de aveam câte o linie subţire de fard roz pe fiecare obraz şi ochii făcuţi cu un albastru foarte, foarte intens. De fapt acum probabil ar fi OK; probabil aş arăta ca Sophie Ellis Bextor. Dacă ar fi o tipă de treijdoi de ani care arată aşa şi-aşa, nu o mare preoteasă extraterestră de douăşpatru.

Îmi pusesem sutienul cel bun, mă spălasem pe dinţi de o mie de ori şi eram disperată, disperată ca pe poteca din grădină să vină măcar un singur băiat.

N-a venit nici măcar o singură persoană.

Am stat şi am băut punciul şi am mâncat chipsurile, dar n-am scos o vorbă. Stăteam lipite una de alta şi ne prefăceam că nu plângem. M-am uitat la prietena mea cea mai bună şi mi-am simţit inima cum se strânge şi se stinge. Era un test al vieţii. Am dat greş.

— După asta, şcoala o să fie mult mai mişto, a jurat Tashy dârză.

Ne-am gândit să distrugem câteva chestii oricum, ca să creadă ai mei că totuşi a venit cineva. Dar n-am făcut asta. Până la urmă ne-am uitat la *Dinastia.* Au fost cele mai lungi patru ore din viaţa mea. Rimelul mi-a curs şi mi-a umplut rochia Clockhouse de pete.

După câteva săptămâni tata ne-a părăsit. Chiar pe

vremea asta, dacă-mi amintesc bine. Mda, ar fi o aniversare frumoasă pentru mama mâine.

* * *

Tashy încă vorbea, dar eu nu o ascultam. Retrăiam noaptea în care am împlinit şaisprezece ani.

— Problema ta e că ţi se pare că ai o singură iubire adevărată, spunea Tashy, aducându-mă cu picioarele pe pământ.

— Da, am zis eu.

— NU! a zis ea. Nu e asta, nici vorbă. Ce vreau să spun e că n-o să fie chiar la fel, dar asta e numai fiindcă nu e o chestie nouă. E pur şi simplu altfel.

— Mai puţin mişto.

— Păi, ştii, nu poate să fie totul ca prima oară de fiecare dată.

— De asta e aşa nasol să fii adult, am spus eu. Nici nu mai ştiu cum a fost prima dată când am citit *Cronicile din Narnia: Leul, Vrăjitoarea şi Dulapul.* Dar a fost cea mai mişto chestie la vremea aia.

— O, n-ai mai vrea să ai iar şaişpe ani, nu? A fost un iad. O, Doamne, îţi aminteşti de petrecerea aia…?

— Nu, am spus. *A fost* un iad atunci, am încuviinţat, gândindu-mă de câte ori luaserăm prânzul împreună, stresându-ne dacă o să ne crească un sân mai repede ca celălalt, dacă Loretta McGonagall ne vorbeşte pe la spate (aşa era), sau dacă o să ne invite Marcus la petrecere (nu ne-a invitat, deşi l-am rugat, nenorocitul. Doar fiindcă nu purtam tocuri cui şi nu ne lingeam. Păi, normal că de-aia). Dacă aş putea să fac totul din nou cu mintea de-acum, n-aş face aşa un ghiveci.

Tashy se ridică în fund.

— N-ai făcut niciun ghiveci! Uită-te la tine. Slujbă bună.

Maşină elegantă. Gagiu minunat.

— Da, da, da, am zis holbându-mă în tavan. Mai ştii ce-ai zis c-o să facem când terminăm şcoala?

Tashy se gândi un moment, după care izbucni în hohote de râs.

— O, da! Să ne luăm o maşină, să facem turul Europei, desenând caricaturi şi portrete, să ajungem în Paris, celebre şi bogate, să trăim într-o mansardă, să luăm o pisică, pe urmă… stai să mă gândesc… eu trebuia să mă mărit cu nu ştiu ce prinţ, iar tu să te muţi la New York şi să semeni foarte tare cu Andrey Hepburn.

De când am făcut treizeci de ani m-am cam supărat pe Andrey Hepburn. Toate creştem cu ea, şi orice-ai face nu iese. Pune-ţi silicoane şi o să arăţi ca Pamela Anderson. Fă-ţi injecţie în buze şi probabil ai să te apropii de Liz Hurley. Fă riduri la nas şi perie-ţi părul mult şi poate ai să te măriţi cu Brad Pitt. Dar nimeni, nimeni, da' chiar nimeni n-a arătat vreodată ca Andrey Hepbun, şi numai să încerci îţi provoacă depresii crunte. Aţi văzut-o pe actriţa care a jucat-o în miniserial? Arată ca o creatură saşie, emaciată şi dinţoasă în comparaţie cu Andrey, şi asta-i cea mai bună pe care au găsit-o din toată populaţia globului. În fine.

— În fine, am spus, zi că-s nebună, da poate aş fi plănuit toate astea mai bine dacă nu mă duceam imediat la facultate să fac contabilitate şi pe urmă să lucrez unşpe ani zece ore pe zi la o firmă.

— Zic că eşti nebună. Abia dacă mai există prinţi în Europa, şi nu-l vrem pe Albert, mulţumesc.

— Hmm, m-am bosumflat eu.

— Flo, am făcut totul bine, ştii. Tot ce ni s-a spus. Am avut grijă de noi. Şi asta ne e răsplata. Vieţi bune. Distracţie.

— Dacă aş mai avea şaişpe ani… am spus melancolică.

— Ce?

— Mi-aş trage-o cu Clelland cu prima ocazie.

— Aş vrea eu să fi făcut tu asta, spuse Tashy. Atunci ai fi văzut că era un slăbănog dubios alternativ., la fel de timorat şi adolescent şi ciudat mirositor ca noi toţi, şi n-ai mai fi tot aberat despre el la fiecare beţie din următorul deceniu jumate.

— Nu fac aşa! am protestat eu. Şi oricum, tu n-ai un suflet romantic, am zis, arătând-o cu degetul.

— Da? Atunci ce-i aia, *BABY)*

Şi mi-a arătat rochia care atârna de uşă.

— Pari distrată, spuse Olly în timp ce-mi călcam încet deux-piece-ul cu pantaloni Karen Millen.

Mi-a plăcut la nebunie când l-am cumpărat, dar oare acum mi se părea un pic… de tanti? Bătrânesc? Nu chiar genul de ţinută în care aş fi vrut să mă vadă prima mea iubire?

— Nu, deloc, am zis eu foarte distrată, cu privirea pierdută pe geam.

— Eşti nervoasă că prietena ta cea mai bună se mărită?

— Ştii, am auzit de oameni care s-au căsătorit şi n-au murit, am spus. Nu mulţi, totuşi.

— Ei, nu-ţi face griji, îmi zise el cu o scânteiere în ochi, şi deodată m-a lovit sentimentul că plănuia ceva.

De fapt ştiam că e aşa. Şi nu mi-era clar cum mă făcea chestia asta să mă simt. Poate mi-ar fi dat emoţii, dacă n-aş fi avut deja emoţii îngrozitoare la gândul că urma să dau ochii cu Clelland. Ridicol, ştiu; pueril. Doar că nu dădusem peste el niciodată când venisem acasă la Crăciunuri sau aşa şi… ei, era pur şi simplu interesant, atâta tot. Nu era nici pe pagina Friends Reunited. Nu că aş fi verificat prea des. Verificam toată ziua, dând note în mintea mea celor care mi se părea că o duceau mai bine sau mai rău ca mine.

— Pentru Dumnezeu! Nenorociţii de la curăţătorie mi-au micşorat pantalonii! Nemernici nenorociţi inutili. O să-i dau

în judecată, urlă Olly.

— Da, dragule, am spus eu şi subit mi-am dat seama, cum stăteam acolo cu fierul de călcat în mână, cât de tare încep să semăn cu mama.

Capitolul 2

Era o zi minunată pentru o nuntă, dacă-ţi plac chestiile de genul ăsta. Era cam a optişpea la care mergeam anul ăsta, dar foarte drăguţă chiar şi-aşa. Aş zice că era un pic altceva, fiind a lui Tashy. Mă bucuram că Tashy nu mă bătuse la cap să-i fiu domnişoară de onoare. Când aveam şaisprezece ani numai despre asta vorbeam, dar miresele peste treizeci de ani se chinuie şi-aşa destul să arate tinere şi inocente, fără să mai aibă un bătrân marinar[5] care se ţine băţos pe lângă ele, încercând să facă conversaţie de complezenţă cu chelnerii şi să ignore şoaptele („Ce păcat că n-a plecat încă…”, „Se lasă aşa târziu, fetiţele astea din ziua de azi…”) şi nepoţica lui Tashy, Kathleen, s-ar pricepe de minune să pară proaspătă şi de şaişpe ani şi supraentuziasmată, deşi ar avea grijă să fie foarte cool şi să o arate – nu că noi fuseserăm altfel cândva, trebuie spus.

Biserica era răcoroasă şi frumoasă şi ne-am găsit locuri aproape de primul rând, făcându-le semne tuturor cu capul şi cu mâna. Nici urmă de *el,* iar ai mei veneau mai târziu. Nunţile astea tradiţionale anglicane au ceva incredibil de evocativ, iar asta le ieşise foarte bine; aşa de bine că la marşul nupţial mi-am înghiţit o lacrimă. Olly mi-a aruncat o privire cu subînţeles.

Tashy arăta fantastic, bineînţeles. Are gusturi excelente, iar cura aia de nimic-care-n-are-gust-de-caca funcţionase în mod clar. Rochia mulată ivorie era de un bun gust incredibil, cu pantofi superbi brodaţi care abia ieşeau de sub poale, asortaţi cu crinii pe care-i ţinea în mână. M-am întrebat pentru o clipă dacă o să crape rochia pe ea după

[5] Aluzie la poemul lui S.T. Coleridge, Balada bătrânului marinar, în care marinarul îi aţine calea unui nuntaş pentru a-i spune o poveste moralizatoare.

ce o să se arunce asupra mesei cu gustări, după care mi-am dat seama că nunţile sunt făcute ca să te uiţi cum toată lumea consumă cantităţi industriale de băutură şi mâncare pe care le-ai plătit dar de care n-ai parte în cazul în care faci ceva nechibzuit, cum ar fi să te distrezi. Dar aici, în liniştea şi pacea din biserică, nu puteam să fiu cinică.

Jurămintele au fost foarte tradiţionale, iar Max a arătat şi el OK, poticnindu-se şi bâlbâindu-se răguşit la răspunsuri – nu că s-ar fi uitat cineva la el, desigur. Chiar şi când eram copii, mirii erau interşanjabili. Bărbie era aia importantă. Ken era şi el pe-acolo.

Ochii mei tot scanau rândurile de bănci în căutarea lui Clelland, ca să fiu eu liniştită, dar nu-l vedeam. Poate era cheliosul ăla de-acolo… sau poate grăsanul în vestă colorată…

— Doamne, cât o s-o mai ţină aşa? îmi şopti Oliver făcând cu ochiul, deşi tocmai cântase *Ierusalim* tare şi fals, şi în mod evident se distra de minune.

Am înghiţit în sec, vinovată.

* * *

— Sper că nu-s prea multe crustacee, îmi zise Olly în timp ce intram în cortul mare, împodobit cu flori şi ornamente zburlite. Soarele se reflecta în multă argintărie foarte curată şi-n multele pahare strălucitoare, aşteptând să tot fie umplute de-a lungul nopţii. Făcuserăm un milion de poze şi tot nu-l văzusem pe Clelland.

— Sau orice cu nuci. Sau sosuri pentru salate.

— Sunt sigură că familia Blythe e prea rafinată pentru sosuri de salată, am spus eu şi i-am strâns mâna prieteneşte.

Olly era omul cel mai mofturos la mâncare din câţi cunoscusem în viaţa mea. Credeam că te dezvaţă de

chestiile astea la internat, dar era clar că mă-nşelam, pentru că refuza să mănânce aproape orice nu era brânzet sau *fish fingers,* din tot felul de motive fabricate. „Păi, ştii, chestiile vâscoase mă deranjează la stomac”. – „Toate fluidele te deranjează la stomac”. – „Mai ales alea vâscoase”.

Am aruncat o privire peste mâncăruri. Excelent – cârnaţi pe băţ, garnisiţi un pic pretenţios cu seminţe de susan. O să se descurce cu ăştia, odată ce-a dat jos susanul. Şi mă gândeam că ar fi timpul s-ajung şi la mireasă, numai să am jumate…

Inima mi se opri în gât. Era acolo, la vreo trei metri de mine. Clelland. Exact cum îl ştiam. De fapt, arăta chiar mai tânăr. Pe urmă întoarse capul şi dispăru în mulţime.

— Doamne! am spus.

— Ştiu. Seminţe de susan, zise Oliver trist.

— Nu, nu. Numai că, am văzut o veche cunoştinţă. Trebuie să mă duc să… o salut.

— OK. Eu mă duc să-l bat pe Max tare pe spate într-o încercare ne-gay de a-i spune „bravo”.

M-am dus unde îl văzusem pe Clelland. Dar chiar în timp ce mă îndreptam într-acolo, am simţit că ceva nu era în regulă. Îmi juca mintea feste? Cum putea aia să fie o copie aşa exactă a unui om pe care nu-l mai văzusem de şaisprezece ani? Adică, oamenii se schimbă în şaisprezece ani, nu? Ar fi total imposibil să fie altfel. Adică, sigur, eu abia dacă mă schimbasem, graţie minunilor cosmeticii moderne… bine, poate un pic. Deodată am înghiţit în sec şi mi-am aranjat părul. Oare avea un tablou care se descompunea undeva în pod?

I-am depistat iar sacoul negru. Vorbea cu una dintre chelneriţe cu spatele la mine. Am respirat adânc şi m-am dus la el.

* * *

— Ăăă… bună!

Bărbatul se întoarse. Şi imediat mi-am dat seama de greşeala mea. Asemănarea totuşi era absolut extraordinară. Chipul lui se holba la mine. Asta nu era un bărbat, era doar un pic mai mult decât un băiat.

— Scuze, dar… îmi pari cunoscută.

— Sunt Flora Scurrison, am spus eu precaută.

Se crispă încă o clipă, după care pe faţă i se întipări un zâmbet larg.

— O, Doamne! Nu mă mai ştii?

Mi s-a aprins un beculeţ.

— Sunt Justin!

Justin, Justin…

Deodată am avut o revelaţie.

— O, Doamne.

— Da!

— Eşti frăţiorul lui Clelland.

Cel cu babysitter-ul.[6]

— Da! Te-am recunoscut din poze.

— Sunt ATÂT DE BĂTRÂNĂ, am spus eu, aproape fără să-mi dau seama.

— Toată lumea îmi tot spune ce mare m-am făcut. Am aproape şapteşpe ani, de fapt. Destul de mare.

Arăta sfidător şi asta mi-a amintit copleşitor de mult de Clelland.

— Semeni mult cu fratele tău.

— Nu semăn.

— Nu seamănă, spuse o voce adâncă.

M-am uitat în sus.

---

[6] Aluzie la romanul Portretul lui Dorian Gray de Oscar Wilde, în care portretul personajului eponim îmbătrâneşte în locul acestuia.

— Salut, Flora. Justin, dispari.

— Mereu mă tratezi ca pe un copil tâmpit, se strâmbă Justin.

— Pentru că te oftici şi te plângi tot timpul.

Justin plecă ofticat, plângându-se.

— O să fie OK. Îi trebuie mâncare de vreo nouă ori pe zi, aşa că bufetul e probabil cel mai bun loc pentru el.

Clelland era… cum să zic, era imposibil să-l fi confundat cu altcineva decât cu el însuşi.

Se mai împlinise, bineînţeles; n-ar fi avut cum să fie atât de absurd de slab cum fusese; ăla e David Bowie şi nimeni altul. Dar părul lui negru, rebel, era acelaşi dintotdeauna.

— L-am confundat cu tine, am spus eu, neîndrăznind să scot mai mult decât o propoziţie scurtă.

— Doamne, chiar aşa? întrebă el şi se uită înapoi la fratele lui care se îndepărta umilit. Eram aşa o creatură târâtoare la vârsta aia?

— Mai rău!

Am râs foarte ciudat, un pic gâtuit.

— Şi măcar el nu poartă un tricou cu Morrissey! în fiecare zi!

— Iubeam tricoul ăla.

— Ştiu.

Am întins mâna:

— Clelland, mă bucur să te văd.

— O, Doamne, zi-mi John. Nimeni nu-mi mai zice aşa.

— Ei, na? Parcă ai jurat că n-o să te laşi doborât de „fascismul burghez dictatorial al numelor”.

— Da? Tu îţi mai scrii numele P-F-L-O-W?

— Nu, am zis eu, roşie ca racul.

— Ei… şi, ce-ai mai făcut?

Arăta… arăta grozav. Şi ironic amuzat să mă vadă.

— Păi, multe chestii, am spus eu, iar el a luat două pahare de şampanie de pe tava unui chelner în trecere.

— Da?

— Nu! Păi, m-am dus la facultate şi pe urmă mi-am luat o slujbă şi m-am mutat înapoi în Londra.

— Astea-s trei chestii.

— Întinse pe o perioadă destul de lungă.

Am tăcut amândoi o clipă.

— Dar tu ce-ai mai făcut? am întrebat stânjenită.

Ciudat, privind peste umăr îl vedeam pe Justin, care dăduse peste Olly la bufet şi îi arăta fel de fel de mâncăruri.

Clelland – John, dar nu puteam să mă gândesc la el aşa – ridică din umeri.

— Păi, m-am dus la Aberdeen.

— Îmi amintesc, am zis încet.

— Sigur că da, spuse el la fel de stânjenit pentru o secundă, ceea ce m-a liniştit teribil.

După cum decurgea conversaţia noastră, începeam să mă întreb dacă nu cumva inventasem toată povestea noastră de dragoste într-un moment de nebunie şi eram doar cunoştinţe vagi care se salutau la un bal al clubului Rotary[7].

— După aia am intrat în VSO[8] vreo doi ani – ieşit, văzut lumea, ştii tu.

— A, da. Şi unde ai ajuns?

— Africa.

— Uau, nu-mi vine să cred!

— O budă cu totul şi cu totul odioasă. M-a dezgustat cap-coadă. Voiam să fac malarie ca să mă trimită acasă.

— Doamne, nu ţi-am mai dorit moartea de secole, am spus eu, fără să gândesc.

Nu era un moment plăcut. Olly apăru împiedicându-se.

---

[7] Club internaţional ce reuneşte persoane influente în scopul de a promova etica şi pacea în lume.

[8] Organizaţie internaţională, bazată pe voluntariat, care luptă împotriva sărăciei mondiale.

— Christoase, Flo, nu pot să mănânc nimic. Ştii că au pus migdale în salată? Ai fi crezut că au pregătit şi nişte *fisb fingers,* să fie acolo. O să fie mai nasol ca la nunta Stricklanzilor, şi acolo mi-a fost rău.

— Erai beat.

— Aoleu, da.

Clelland ridică o sprânceană.

— Ele Oliver, l-am prezentat eu. Ăăă… prietenul meu.

De ce „ăăă”? Eram conştientă că nu arătam prea încântată.

Clelland întinse mâna:

— Bună.

— Bună, spuse Olly, întinzând şi el mâna.

— Clelland e un prieten vechi de la şcoală.

Nu-i povestisem niciodată lui Olly despre Clelland. În primul rând pentru că urmam regula tâmpită cu „nu-i spune noului prieten despre foşti, trebuie să creadă că eşti virgină”. Pe urmă… ei, unele chestii sunt prea intime. Şi în plus, cred că nimeni nu trebuie să ştie totul despre adolescenţa celuilalt, altfel nimeni n-ar mai ieşi cu nimeni.

— Mă bucur să te cunosc, spuse Olly repezit.

Uitându-mă la amândoi, m-am simţit deodată foarte ciudat. Nu-i comparam. Clar nu. Nu era o competiţie. Clelland încă avea toate şansele să mi se pară un mucos răzgâiat.

— Olly e avocat, am spus eu, încercând să-l ajut.

— Pe bune? Şi am dat mâna cu tine? zise Clelland şi zâmbi.

Abia dacă-l văzusem vreodată zâmbind. Rebelii din suburbii nu prea zâmbesc. Vorbesc destul de mult despre sinucidere şi Leonard Cohen. Era minunat. Dinţii îi erau puţin strâmbi şi incisivii băgaţi înăuntru.

— O, Sfinte Sisoe, scuze. Dar te terminăm cu adevărat numai dacă eşti companie multinaţională, spuse El. Al

şaişpelea cerc al infernului, pe bune.

— A, deci nu eşti un băieţaş de-ăla care face reclame la televizor pentru doamne grase care cad de pe scaune la serviciu.

— Nu. Deşi o ajut pe Flo, ştii, când i se-ntâmplă acasă, spuse Olly rânjind.

— Da, răspunse Clelland în felul în care se cere să răspunzi când cineva a făcut o remarcă un pic deplasată.

Nici eu nu-mi dădeam seama dacă i se părea amuzant sau nu.

— Ei, tu în ce domeniu lucrezi? întrebă Olly uitându-se cu coada ochiului la o chelneriţă care ducea un bol cu biscuiţi de crevete şi luând patru bucăţi.

— Cum de poţi să mănânci susan pe pâine prăjită şi nu poţi pe cârnaţi? am întrebat fără să gândesc.

Amândoi s-au uitat la mine.

— Pentru că e pâine prăjită, zise Olly, ca şi cum i-ar fi dat o explicaţie unui copil de patru ani. Cu pâine prăjită merge orice.

Clelland se bosumflă la mine.

— *A...* sunt un logistician etic.

— Un ce? am spus eu.

— A. Dai spectacole multe? întrebă El. Păpuşi şi aşa mai departe?

— Nu...

— Bine, atunci ce-i aia?

— Păi, încerc să plasez încărcături cu ajutoare pe cele mai bune trasee. Să elimin pericolul să fie prădate de armate, chestii de-astea.

Recunosc. Mi-a crescut inima. Era exact genul de muncă pe care l-aş fi visat făcând-o. Mă rog, asta sau un fel de poet disperat à la *Moulin Rouge,* dar asta – eroic, bun, bărbătesc – l-am vizualizat stând în picioare pe spatele unui elefant. Apoi, mi-e şi ruşine să spun, m-am văzut pe mine

arătând ca Meryl Streep în haine stil *Departe de Africa*, spunând: „Am avut un fermă în Efrica…”

— Nu-mi place deloc, zise Clelland. E o slujbă de rahat.

— Serios? Sună interesant, spuse Olly.

Clelland îşi trecu mâna prin păr:

— Toată lumea zice aşa. E numai birocraţia guvernului de dimineaţa până seara, şi nici n-aş şti să vă spun cât bine reuşim să facem până la urmă. E clar că nu îmbunătăţim starea lucrurilor. Doamne, scuzaţi-mă. Sunt deprimant rău pentru o nuntă? Am fost mereu aşa?

S-a uitat drept la mine, dar eu n-am putut să-i susţin privirea. Vino-ţi în fire, mi-am spus îndârjită. În orice clipă Olly avea să observe sigur aburii care-mi ieşeau din cap şi să-mi provoace neplăceri.

— Ai fost mai rău, am răspuns.

* * *

La nunta lui Heather, chiar înainte de ziua mea, flirtasem nebuneşte cu cavalerul de onoare, am dansat cu toţi chelnerii posibili şi am ajuns să împart o sticlă de şampanie lângă arteziană cu un Clelland ursuz, care vorbea despre imperativul burghez fără noimă al sclaviei forţate[9]. Erau vorbe goale, bineînţeles. E doar o coincidenţă că în cazul surorii lui Tashy s-au adeverit.

— Eu n-o să mă însor niciodată, a spus el, iar inima mea de adolescentă încremenise.

Ce era-n capul meu? Chiar credeam c-o să fugim în Gretna Green? De ce mi se părea că tipii cu doi ani mai mari ca mine sunt maturi? Pentru că habar n-aveam de nimic, presupun.

— A, am făcut eu, jucându-mă studiat cu trandafirii ofiliţi

[9] Se referă la instituţia căsătoriei.

din buchet.

Am dat cu mâna prin fântână într-un mod care mi se părea ademenitor.

— Sclavie ritualizată, s-a bosumflat el, trăgându-mă la piept. Pentru femei şi bărbaţi.

Mâna lui lungă şi fină mângâia dantela rochiei. Am tremurat. Ne giugiuliserăm serios de tot până atunci, dar eu tot îmi făceam un scut din vorbele alea moralizatoare „nu sunt curvă”, „ai mei mi-au zis de SIDA”, „nu vreau să rămân gravidă-n şcoală şi să mă ratez” şi nu-l lăsasem să treacă de banda boxerilor mei C & A.

— Eşti minunată, mi-a spus.

Radiam. Folosise asta ca scuză să-şi lase mâna să alunece sub cele şaisprezece rânduri de tul de pe mine. Deloc de mirare, s-a pierdut pe drum lamentabil, şi tot romantismul a început să se dilueze în timp ce ne sărutam în continuare, el bâjbâind disperat să treacă de nişte tivuri zdravene, un pic mai sus de genunchii mei.

Cu cât pipăia mai mult, mai frenetic, cu atât mai stânjenită şi jenată am devenit. Nu aşa descriseseră treaba în numerele noastre de reviste *Cosmopolitan* şterpelite. Şi nu se întâmpla aşa ceva nici în *Lace* sau *Sweet Valley High.*

— O, Doamne, a spus Clelland încins şi frustrat.

Am înghiţit în sec, încă în stadiul sărutatului când conştientizezi bine ce faci cu saliva.

— Aăă… am făcut eu.

Apoi a găsit-o.

— Aah! am zis.

S-a uitat la mine, dar cu o privire înceţoşată, ca şi cum nu m-ar fi văzut.

Am înghiţit iar în sec.

— Nu pot, am spus ferm.

— Ce – niciodată? a întrebat el, concentrându-se asupra mea.

— Nu ştiu…

— Îmi pare rău, s-a bâlbâit el, dar eşti p-prietena mea, Fi o, şi m-mă gândeam că…

Era aşa roşu la faţă că am crezut c-o să-i explodeze capul. Nici bâlbâială asta nu-l ajuta cu ceva.

— N… nu cred.

— Sigur, a spus el.

— Toată lumea! Fetelor! Băieţi! s-a auzit mama lui Tashy din casă. Haideţi! Tăiem tortul!

Ne-am uitat unul la altul, două căprioare speriate.

Clelland a dat să-şi retragă mâna, dar înainte să reuşească, m-am ridicat repede. Eram toată roz ca rochia. Am fugit în casă, lăsându-l pe Clelland confuz, uitându-se după mine.

* * *

Heather arăta ca din poze, părul îi era la fel de rigid cum îi fusese de dimineaţă, dar acum avea o tendinţă imprevizibilă spre stânga.

Îşi ţinea mâna peste a lui Merrill. Tortul era un coşmar absurd de şaişpe etaje, cu flori care se buclau crocant pe fiecare colţ. Am închis ochii strâns.

— Ce faci? mi-a şoptit Tashy, care era uşurată că apărusem.

— Îmi pun o dorinţă când se taie tortul.

— Nu-ţi pui o dorinţă când se taie tortul la o nuntă. Confunzi cu suflatul în lumânări de ziua ta.

— Ba-ţi pui o dorinţă, am spus eu, supărată pe ea.

— Chiar dacă ţi-ai pune o dorinţă, n-ar fi a ta, nu? Ar fi a lor, să ceară mulţi copii sau ceva. Bleah! închipuie-ţi-o pe Heather făcând copii!

— Bleah! am făcut şi eu, zâmbind, şi m-am simţit un pic mai bine.

Apoi au ridicat cuţitul. Am închis ochii oricum.

„Aş vrea… aş vrea să fiu mare şi dragostea să fie simplă”.

* * *

Destul de ciudat, după poze şi toast, m-am simţit altfel, într-un mod straniu. O stare asemănătoare cu cea pe care o ai când devii major, când primeşti numărul de asigurare naţională, o stare pe care n-o mai avusesem.

Acum, în orice caz, un băiat mă atinsese. Eram femeie. Făcusem alegerea unei femei. Aveam de gând să mă port ca atare. Şi, bineînţeles, eram disperată să nu-l pierd.

M-am dus drept la Clelland, care arăta total nelalocul lui în cămaşa neagră pe care insistase s-o poarte, l-am târât pe ringul de dans şi l-am sărutat ca o femeie adevărată. Abia după nişte ani mi-am dat seama ce copilăresc şi penibil trebuie să li se fi părut familiilor noastre.

* * *

Şi, desigur, familiile nu te lasă niciodată să uiţi. Tata tocmai ajunsese la nunta lui Tashy, târziu şi cam nervos. A venit la mine, Clelland şi Olly, zbierând:

— Salut, tinere Clelland! Mă bucur să te văd! Ia zi, promiţi să n-o pupăceşti pe fata asta toată seara, hm? Ca la unele nunţi de care nu vreau să pomenesc.

Îl bătu zdravăn pe spate şi horcăi de râs.

Olly se zbârli.

— Tata! am ţipat eu agonizând de ruşine. Aia a fost de mult.

— O să încerc, zise Clelland amuzat.

— Bună seara, domnule Scurrison, spuse Olly. Tata a fost

cam nepoliticos cu Olly. Nu ştiu de ce, dar, dacă mă gândesc mai bine, tata se preface că place pe toată lumea, când de fapt are păreri foarte puternice despre oameni foarte diverşi, de la Jim Davidson[10] la Tony Blair.

— A, da, salut, Oliver. Nu te-am văzut. Ai mai slăbit?

Nu era drept. Nu era vina lui Olly că făcuse un pic de burtică. Lucram ore lungi şi, dacă practic nu mănânci nimic şi pe urmă trebuie să te umfli cu cârnaţi – na, lucrurile mai scapă de sub control. Arăta bine în costumul lui cu vestă, oricum.

— Aăă, nu. Ce mai faceţi?

— Bine, bine! Doar să mă ţineţi departe de mama Florei.

Am făcut o grimasă. Îmi dau seama că pentru tata e important să ia despărţirea lor ca pe o glumă. O farsă de genul o oh, Vicar, where's my knickers*?,* dar nu trebuie să-mi şi placă. Eu am fost aia care suna acasă în primul semestru de facultate şi o asculta pe mama bocind patruşcinci de minute fără întrerupere. Eu sunt aia care trebuie să fie de găsit în fiecare seară acum, sau sună la poliţie. Să fii copil unic al unei mame nevrotice poate să fie şi mai nasol decât pare. Şi era vina lui.

De ce se despart atâţia oameni aşa? „Aşteptăm doar să plece copiii de-acasă". Ce înseamnă asta? „Aşteptăm până copiii noştri fac primii paşi nesiguri în lume, îşi definesc personalitatea şi identitatea şi se întreţin singuri pentru prima oară, pe urmă le dăm în cap".

Îl iertasem pe tata. Sigur, nu prea ai de ales, decât dacă vrei să transformi chestia asta într-un blestem al sângelui care se transmite din generaţie-n generaţie. Tot ce pot să spun e că aia avea douăzeci şi nouă de ani, relaţia a durat şase luni şi pe urmă normal că a vrut să vină înapoi acasă. Mi-a spus că era ultima lui şansă; ultima dată când putea să

[10] Comic englez.

facă altceva, că o să înţeleg când o să mai cresc şi, acum când mă uit la viaţa mea, sinceră să fiu, cam înţeleg.

Am fost furioasă când mama nu l-a primit înapoi. O parte din mine voia pur şi simplu să se evapore totul ca să fie ca înainte, sau, mai bine zis, cum voiam eu să fie, mai mult ca-n *The Good Life* decât ca-n *Butterflies.* Dar m-am bucurat că n-a făcut-o. M-am bucurat că i-a rezistat. Fiindcă, deşi n-aveam eu în spate douăzeci de ani de căsnicie şi nu ştiam prea multe despre viaţă (deşi mie mi se părea că ştiu tot), mi-ar fi plăcut să fiu la fel de fermă ca ea cu iubirea vieţii mele.

O vedeam acum intrând, dar m-am hotărât s-o ocolesc până scap de tata. Uitându-mă la ea, am fost şocată ce bătrână arăta; taică-miu arăta ca un bărbat de vârstă mijlocie, vesel, grăsuţ, cu început de chelie, aşa cum sunt vreo zece milioane de bărbaţi în ţară; om cu stare. Mama era crunt de slabă pentru vârsta ei – mereu încercam s-o fac să bea shake-uri din cauza fazei cu oasele casante – şi mergea ca şi cum ar fi avut dureri. Dacă te uitai atent, începea să aibă un pic de cocoaşă. Odată ce lumea ţi-a fost distrusă, nu e cale de-ntoarcere, mă gândesc. Ea n-a reuşit. Abia dacă-mi amintesc felul normal, lipsit de griji în care comunicam eu şi mama când eram adolescentă – de obicei, cu bosumflări şi ieşiri şi uşi trântite. Nici eu nu mă purtam prea bine. Dar acum, era mai mult ca o bunică încuiată în casă, şi nu credea în nimic.

Doamne, Tashy era genială pe vremea aia. Nu puteam să mă hotărăsc ce era mai rău: că l-am pierdut pe tata sau că l-am pierdut pe Clell. De fapt, eram aşa de absorbită în propria mea nenorocire, că abia dacă am consolat-o pe mama vreun pic, şi n-o să-mi iert asta niciodată. Eu şi Tashy am făcut un eveniment din ruperea scrisorilor lui Clelland (pe care oricum le citeam; se distra de minune. Am primit numai trei, fiindcă nu puteam să-i răspund. Ce să-i

zic? „Dragă Clelland. Viaţa mea e un căcat. Cu drag, Flora”?). Mi-am luat capul de la el cât de repede am putut, şi de atunci am încercat să mă distrez cât mai mult. Uitându-mă la Ol, nu eram sigură că funcţionase.

A fost o vârstă nefastă. Credeam că, fiindcă n-o să mă iubească nimeni niciodată, o să fiu singură toată viaţa. La urma urmei, când iubeşti numai doi bărbaţi şi ăia te lasă în acelaşi timp, asta nu prevesteşte nimic bun.

* * *

Există un motiv pentru care nu uităm niciodată prima iubire, după cum Tashy mi-a tot explicat cu răbdare de multe, multe ori. Trupuleţele noastre tinere fierbând de hormoni n-au mai simţit aşa ceva niciodată. Creierul nu ştie ce se-ntâmplă cu el. După prima dată, ai o idee formată despre ce lovitură de teatru o să ţi se întâmple în cap, în inimă şi mai jos. Înţelegi ce se petrece, chiar dacă asta nu-ţi dă mai multă putere ca la şaişpe ani.

Şi, cum s-a mai constatat, dacă prima iubire te sărută apăsat pe buze şi pe urmă dispare (sau pleacă la Aberdeen – acelaşi lucru) şi se plimbă peste tot în vacanţe, şi pe urmă tu te duci la Bristol, e greu să te împaci cu toată treaba. Nu l-ai văzut îmbătrânind, îngrăşându-se, ratându-se şi n-ai stat, Doamne fereşte, cu el, să vezi cum marele amor se fâsâie. Şi în procesul de maturizare, când înveţi compromisurile iubirii adevărate, ţi-e greu să nu te gândeşti la chipul neridat şi încântarea inocentă de pe vremuri, mai ales când crezi că poate şi celălalt simte la fel.

Sau, bineînţeles, că îşi aminteşte de tine la fel de bine.

* * *

Stăteam în picioare şi urmăream speech-urile. O,

Doamne, Max, nu, te rog.

— De ce e femeia ca un calculator? a început el, gânditor, şi s-a petrecut o schimbare sensibilă în public, cum toată lumea se pregătea să râdă la ceva ce n-avea să fie absolut deloc amuzant.

— Poţi să-l aprinzi când vrei…

Clelland îmi tot arunca priviri furişe, iar eu – nu puteam să mă abţin – eram şi eu curioasă.

— Dischete de nouă centimetri…

— Mi se părea mie că eşti tu! spuse mama, tare şi prea veselă.

Apăruse din neant, machiată prea strident şi emoţionată.

— Sunt fiica ta, i-am tăiat-o eu. Cu cine puteai să mă confunzi?

— Doamne, n-am vrut să spun asta. Am vrut să zic… unde-ai fost? Mi-am făcut griji.

Se uita în jur, stresată. Şi eu mă uitam, instinctiv, după tata. Dacă se apropia prea tare, mama începea să tremure.

— Păi mă conversam şi eu cu lumea, am spus eu.

Nu voiam să i-l prezint iar pe Clelland. Trecusem prin prea multe momente triste cu ea; nu voiam s-o supăr.

— Bine, păi să nu te duci prea departe, draga mamii. Eu abia dacă ştiu pe cineva pe-aici. Nu ştiu de ce m-a chemat Tashy. Toţi oamenii ăştia tineri!

— Nu fi prostuţă, mamă. Îi cunoşti pe părinţii lui Tashy, am zis eu, şi chiar atunci Jean a făcut cu mâna. Uite, vezi?

— Dar ei sunt părinţii, îmi spuse mama ca unei tâmpite. Sunt foarte ocupaţi la nunţi. Ei, sau aşa îmi face impresia. Cine ştie, ei?

Eram pregătită pentru o gafă. Mă miram doar că-i luase atât de mult. Mi-am dat seama că eram destul de aproape de Clelland ca el să fi auzit tot.

— Ăă, da, mama.

— Tu şi scumpetea aia de băiat. Ce bine vă potriviţi. Şi

sunteţi împreună de atâta timp! Cred că voi urmaţi. O, da, o să avem o nuntă curând, cred. Draga mea, gândeşte-te! O să fie aşa tare! O să facem treaba asta împreună.

M-a mângâiat liniştitor pe braţ. L-am văzut pe Clelland ridicând din sprâncene.

— Ah! Acolo erai, Olly! Ce faci, dragule? Sunt mami!

Spre deosebire de tata, mama îl adoră pe Olly şi, trebuie să spun, el se poartă foarte frumos cu ea. Cred că ştie că, fiindcă n-am fraţi, el e singurul bărbat din viaţa mamei mele, mă rog, în afară de poştaş, deci o tratează cu mănuşi. Ea are un pic – bine, foarte multă – nevoie de afecţiune.

Chestia asta cu „spune-mi mami” trebuie să înceteze, totuşi. Chiar trebuie să înceteze.

— Hei, mami, spuse El, aplecându-se şi luând-o în braţe.

Cred că de fapt ce mă enervează cel mai tare e că uneori mi se pare că Olly se înţelege mai bine cu mama decât cu mine. Şi viceversa. De multe ori mă gândesc că le-ar fi mai bine fără mine.

Mama se întoarse.

— N-o să spun nimic, draga mea! îmi spuse din buze.

Clelland se apropie.

— Nu mă prezinţi lu’ mami? mă întrebă, cu o scânteie în ochi.

— Probabil nu te-a recunoscut, am zis eu. Cu dispariţia ta şi-aşa.

— Ce vrei să spui?

— Tu. Cum ai dispărut. La Aberdeen. Mai ştii?

El a început-o.

— Îmi amintesc că nu mi-ai răspuns la nicio scrisoare.

— A fost o vară plină.

— Da, sigur, spuse el enervat.

— … şi te regulează, completă Max.

— Deci, te măriţi?

Am ridicat din umeri.

— Doamne, nu… adică, poate, nu m-am hotărât…

— Nu te-a cerut?

— Nu despre asta e vorba.

— O să-l forţezi să te ia împotriva voinţei lui? zâmbi el.

— Numai dacă o să trebuiască neapărat. Şi numai cu mitraliere şi câini şi de-astea, nimic serios.

— Sunt sigur că n-o să fie nevoie. Ar trebui să te măriţi.

— Şi cine te crezi să-mi zici mie chestia asta? am întrebat, subit panicată.

De ce mă panicam? Eram ridicolă. Şi oricum, el n-avea verighetă: mă uitasem.

— Eu mă gândesc să mă-nsor, spuse el.

— A, da? Cine-i norocoasa? Haggis McBaggis, ilustra pescăriţă din Aberdeen?

— Bună, spuse o brunetă frumoasă, apărută din senin.

— Cine e?

— Pescuieşte ea, zise Clelland, dar numai complimente. Ea e Madeleine.

— Ce spui acolo despre mine? Ignoră-l, e incredibil de prost crescut.

— Vezi? spuse Clelland.

— Las’ că vezi tu mai încolo, zise ea şi-i gâdilă nasul.

— Fantastic, răspunse el.

Cine mai e şi târfuliţa asta, trebuie să recunosc că mă gândeam.

— Oare primii patru ani din toate relaţiile sunt cei mai răi? întrebă fata. Zi că da, nu cred că mai suport mult.

Şi Clelland o trase aproape şi o strânse cu forţă.

— Ei, n-o să mai fie aşa când ne întoarcem în Africa, spuse ea.

* * *

Oare aşa mi-e soarta, mă-ntreb, să ajung mereu la fântână la petreceri? Mă strecurasem pe uşă cât de repede

îmi permisese bunul-simţ, chiar dacă o auzeam pe mama întrebând oamenii dacă m-au văzut, pe tonul plângăreţ pe care-l are când e supărată. Telefoanele de două ori pe zi îmi erau de-ajuns la momentul respectiv. Mi-am luat paharul de şampanie şi am hoinărit pe drum. Toate hotelurile de ţară profilate pe nunţi au fântâni arteziene. E pe listă.

Am dat iar cu mâna prin apă şi am încercat să mă gândesc. De ce – de ce mă simţeam aşa? Practic tremuram. Subit am simţit că mi-e capul plin de ruşine şi frică, şi pur şi simplu mister, nu ştiam de ce. Ce era cu mine? Aveam o reacţie aproape violentă la ceva ce se întâmpla în fiecare zi. Na, m-am întâlnit cu cineva care a însemnat ceva pentru mine cândva – asta a fost acum şaişpe ani, pentru Dumnezeu. Timpul de când nu-l mai văzusem era egal cu timpul de când mă născusem şi până ieşisem prima oară cu el. Doamne, ce sinistru. Toată vara aia era o perioadă a vieţii mele la care încercam să nu mă gândesc.

E clar că nu gândeam ca un adult acum, o persoană aşezată, fericită. Am luat o gură de şampanie şi am simţit durerea aia surdă în adâncul inimii pe care o simţi când eşti copil şi ai făcut ceva foarte, foarte rău şi ştii că o s-o păţeşti mai târziu. E greu să-ţi ignori conştiinţa. Stând acolo, lângă fântână, am ştiut. Dacă n-aveam de gând să ajung ca tata: nesatisfăcută, mereu în căutarea unei şanse de scăpare; dacă n-aveam de gând să mortific, dar mai ales, dacă n-aveam de gând să rănesc un om plin de bun-simţ şi bunătate care mă iubea, atunci…

— A, aici erai, spuse Olly. Te-am căutat peste tot. Mor de foame.

Se aşează, scuturându-şi de susan vesta cumpărată ca să-i acopere burta revărsată.

— Bună, am răspuns eu, cu un nod în gât.

Îi simţeam şi gustul. O, Doamne. Cum de se întâmplase aşa ceva atât de repede? Eram un cuplu fericit, trăiam

împreună, şi acum eu eram pe cale să…

Ei, nu eram prea fericiţi, nu? Sau mai degrabă cu, cu mintea mea de adolescentă egoistă şi problema mea cu capra vecinului, şi visatul neconstructiv: Olly n-avea nicio şansă. Dumnezeule, eram o nemernică.

Olly începu să se aplece nesigur.

— Ce faci? am întrebat pe un ton ciudat.

Părea că – nu, nu se poate. Spune-ţi-mi că nu îngenunchea. SPUNE-ŢI-MI CĂ NU.

M-am holbat la el şocată şi s-a panicat puţin.

— Uite, ştiu că nu ne înţelegem tot timpul de minune… începu el (stângaci, mi se părea mie).

— FLORA! se auzi o altă voce.

* * *

Este o mărturie concludentă a imaturităţii şi prostiei mele că pentru o clipă am crezut că e Clelland, care şi-a dat seama de cum m-a văzut ce prost fusese şi acum îşi făcea apariţia în ultimul moment, să mă salveze de viaţa asta pe care o visasem, dar pe care n-o voiam.

Sigur că nu era el. Era mama. Vocile nu le semănau deloc, dar eu eram foarte dată peste cap. Totuşi, în clipa aia, m-am bucurat s-o văd. Coborî dealul, plăpândă şi confuză. Uneori mă întrebam dacă nu cumva e într-o fază timpurie de Alzheimer.

— Flora, dragă, unde eşti? Avem nevoie de tine! zise pe un ton plângăreţ. Se taie tortul!

Olly se ridică în picioare cu un zâmbet fals pe faţă.

— Săru’ mâna, mami!

— A, bună, porumbeilor. Nu cred că vreţi să pierdeţi asta. A, şi, dragă, trebuie să vezi tortul. Sunt sigură că Tashy poate să-ţi spună de unde l-a luat. Mai ştii, s-ar putea să-ţi folosească…

Şi ne luă pe amândoi de braţ, în timp ce ne făceam ocheade – el, întristat, eu, bănuiesc, înspăimântată – şi am urcat dealul până în casă.

* * *

Tortul era o minune în dezechilibru, încrustată cu trandafiri. Tashy rânjea iar în felul ăla un pic înfricoşat, iar Max părea că devine frustrat de faptul că ea tot încerca să-şi pună mâna peste mâna lui şi nu dedesubt.

Am aruncat o privire spre Clelland şi minunata lui prietenă care zâmbeau absorbiţi în conversaţie. Sigur că zâmbeau. Poate plănuiau aceeaşi treabă. Şi numai o persoană pizmaşă nu le-ar dori numai bine. Toţi, aşa fericiţi.

Am înghiţit în sec. Aveam treizeci şi doi de ani. Deodată parcă toţi în jurul meu erau închişi în nişte bule de dragoste şi afecţiune. Şi în afară, nevăzuţi, eram eu. Mama. Tata. Fantomele de la ospăţ. Care stăteau cu oameni pe care nu-i iubeau cu adevărat numai din cauză de vârstă. Sau de frică. Nu, era mai rău – măcar mama şi tata se iubiseră unul pe altul cândva. Doar eu eram cu un om bun pe care nu puteam să-l iubesc. Am uitat să mă aşez când s-a oprit muzica. Premiu pentru cea mai fraieră. Mi-am înghiţit lacrimile de autocompătimire absolută, revoltă şi amărăciune.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i cu tine? spuse Olly. Încerci să atragi atenţia?

Tashy şi Max ridicau cuţitul.

— Dragă? Iubita mamii, ce e? mă trăgea mama de mânecă. Vrei o pastilă de la mine? Am unele în geantă. Vrei să ieşim?

I-am întâlnit ochii lui Clelland. Bine, poate că mă holbam la el, înnebunită şi înlăcrimată. A deschis palmele.

— Ce? întrebă el şoptit. Ce e?

Nu părea mulţumit că sunt pe cale să mă dau în spectacol. Prietena lui arăta enervată, cum era şi de aşteptat. Porumbeii erau încă prea departe să observe, dar eu nu puteam să opresc lacrimile care îmi curgeau pe costumul Karen Millen şi era clar că mă dau în spectacol. Dar nodul din gât nu se mai ducea.

Au coborât cuţitul.

— Aş vrea, am şoptit, mai tare decât intenţionasem.

— Ce? spuse Olly. Nu e momentul, Flora.

Am înghiţit în sec.

— Aş vrea să am iar şaisprezece ani.

Capitolul 3

Am gemut. Doamne, tre’ să fi fost beată ca dracu’. Nu-mi aminteam absolut nimic. Iisuse. O rază de lumină se tara pe podea. Ah. La naiba.

— Flora! Scoală-te!

Auzeam vocea mamei. Am intrat în panică. O, nu. Asta înseamnă că m-am îmbătat şi a trebuit să mă ducă acasă!!! Şi acum stătea cu Olly şi beau ceai şi îşi tot dădeau dreptate unul altuia că vai ce pacoste sunt şi cum nu înţelege ea cum poate el să mă suporte. Pe urmă o să aud tot felul de remarci ţâfnoase de la Olly despre comportamentul de femeie matură şi despre responsabilitate. La dracu’! Cu ăştia doi, e ca şi cum ai mei ar fi iar împreună. Numai că tata măcar poate să fie amuzant uneori.

M-am făcut mică amintindu-mi ce urât m-am purtat cu Olly. Sper că nu s-a întâmplat nimic; sper că n-am golit vreun pahar pe prietena lui Clelland… N-am făcut chestia asta, nu? Mi-am scormonit în minte după puncte sensibile de ruşine insuportabilă, dar n-am găsit nimic. Doar o gaură neagră imensă. Straniu. De obicei n-am goluri mari în memorie. Nu pot să…

— Flora!

Doamne, pare supărată. Poate am făcut ceva groaznic; mama nu se mai supără pe mine în ziua de azi. Se teme prea tare că o s-o părăsesc sau că n-o să-i mai răspund la telefon. Dacă e ceva care mă enervează, păi e prudenţa asta timorată constantă a ei. Acum era aproape mai bine.

Deodată observ ceva. Sunt în patul vechi, acasă la ai mei. O, Doamne. Cred că Oliver m-a lăsat aici. O, nu. Ceva e foarte aiurea. Oare până la urmă totuşi a avut curajul să mă ceară de nevastă şi…?

Acum, sigur mi-aş aminti aşa ceva. Dar nu e nimic. Absolut nimic nu-mi amintesc.

— Da? Mama? îmi aduci şi mie o ceaşcă de ceai? am strigat, încercând marea cu degetul.

— Cred că glumeşti, domnişoară! am auzit-o pornindu-se pe scări. Dacă nu te scoli în două minute, te scol eu! De fapt...

Pe urmă a intrat în cameră şi am sărit de trei metri.

— Ce-i cu tine?

Dar eu nu puteam să vorbesc. Nu puteam decât să dau din mâini.

— Flora! Nu mai face ca peştele pe uscat şi pregăteşte-te de plecare.

Era mama – indiscutabil. Dar care-i ciudăţenia: arăta cu zeci de ani mai tânără. Nu era ridată, părul nu îi era cărunt şi n-avea cocoaşa. Chiar şi tonul vocii ei era cu totul altul. Asta era mama cum o ţineam minte de când locuiam acasă. Am înghiţit în sec. Eram, la urma urmei, pe jumate adormită. Poate că se hotărâse să-şi facă ordine în viaţă. Poate după ce i-a văzut pe părinţii lui Tashy. Poate începuse să ia hormoni şi abia acum se vedea.

— Doamne, mamă, m-ai băgat în sperieţi. Arăţi genial, apropo.

Se aşează pe pat.

— Uite ce, Flora, îmi pare rău că petrecerea a ieşit prost, dar nu poţi să stai degeaba pentru totdeauna. Trebuie să te scoli şi să dai ochii cu toată lumea.

Ce dracu’ s-o fi întâmplat la petrecerea lui Tashy? apoi făcu ceva straniu. În timp ce se întorcea să plece, spuse ceva foarte ciudat în barbă:

— Adolescenţii ăştia!

* * *

N-aveam cum să fi auzit aşa o chestie. Dar mi-a devenit clar faptul că treaba nu era deloc, deloc în regulă. Camera mea, de exemplu, camera pe care mama o redecorase în bej în chip de cameră de oaspeţi, deşi singurul oaspete al ei eram eu, era plină de poze cu artişti R & B, şi nici măcar nu mă omor după R & B. Pe podea erau troiene de haine pe care nu le recunoşteam. A închiriat camera? Am zăcut inconştientă luni de zile? Ce naiba se întâmpla?

Am coborât din pat – purtând, din câte am văzut, o cămeşoaie de noapte lungă în falduri, în care în mod normal n-aş fi vrut să fiu văzută nici moartă – şi m-am împleticit pe hol până la baie. M-am agăţat de chiuvetă şi m-am uitat în oglindă. Doamne, pentru cineva care băuse până căzuse lată şi trebuise să fie dusă să doarmă la mama ei, arătam bestial.

Nu-ţi dai seama când te schimbi. Sigur, mai observi câte un rid din când în când, straniile kilograme în plus care vin şi se duc cu o regularitate enervantă. Dar eşti tot tu. Faţa ta. Cea mai bună faţă de Zoolander în oglindă. Cum îţi vezi întâmplător reflecţia în câte o vitrină şi speri că nu te-a văzut nimeni uitându-te la tine. În adolescenţă petreceam ore în şir la oglindă, îmi arătam fundul, îmi puneam întrebări. Sunt frumoasă? Or să mi se îndrepte buclele vreodată?

Am un ochi mai mare şi unul mai mic? Or să mă placă băieţii? Dacă dorm pe câte o ureche, or să înceteze să iasă în afară? Cine am să fiu?

Şi exact asta era faţa care se uita la mine acum. Părul ăsta nu fusese niciodată atins de placă. De vopsea blondă în şuviţe subtile. De seruri. Sprâncenele erau nepensate.

Nu-mi dădeam seama ce se întâmplă, dar mă gândeam că probabil e unul dintre visele alea extrem de convingătoare. În orice moment urma ca regina şi un hipopotam uriaş să aterizeze pe geam şi să mă ia în zbor.

Până atunci, aveam să profit la maximum. Mă tot holbam. Asta era faţa mea de acum cel puţin zece ani.

Aveam un ciorchine de pete pe frunte. Mă plâng de câte un coş în ziua de azi, dar uitasem cum era când apăreau ca ciupercile după ploaie. Dar în rest, pielea îmi era proaspătă, rozalie… M-am întors. Am dispărut. Am întins un braţ lung, suplu şi alb. O, Doamne. Cum puteam să nu *ştiu* că n-o să fie aşa mereu? Cum am putut să nu-mi dau seama că anii de pizza şi vin roşu or să-şi facă efectul? Când chiar eram mai tânără, mi se părea că am un fund imens şi tot timpul mă chinuiam să-l ascund. M-am întors iar. OK, nu eram Kylie, da' ăsta numai fund mare nu era. Uau! Am sărit în sus. Nimic nu se bălăngănea. Uite! Uite! Oase mişto! Oase! Dumnezeule! Bine, părul îmi era o claie dezastruoasă, cu ceea ce păreau a fi pete de nuanţator roz, dar nu-i nicio problemă, ştiu cum e cu produsele de păr scumpe. Aş fi vrut să nu fie un vis, pentru că aş fi putut să mă distrez copios. Ca şi cum m-aş fi transformat într-o păpuşă Barbie, puteam să mă îmbrac trăsnit şi să fac parada modei. Era cel mai tare vis din lume.

— Ieşi din baie! Ai să întârzii la şcoală!

Acum, asta era deja prea mult. O, Doamne. Şcoală. Eu şi Tashy, chicotind în spatele clasei în ora de engleză.

Nu, n-ar trebui să mă trezesc înainte să apară un monstru sau ceva. Oricum sunt destul de lucidă când visez. Ştiu mereu că acel ceva n-o să se întâmple. Probabil aş rămâne blocată în baie, cu conştiinţa disperată că am să întârzii la şcoală într-o zi cu test şi…

N-am mai simţit niciodată apă pe mâini într-un vis. Nu s-a mai întâmplat să dau drumul la robinet şi să mă ud.

— Grăbeşte-te!

Uşa se zguduia. Şi a trebuit să-mi dau seama: aia nu era vocea lui Ollie. Era a lu' tata.

La dracu'!

* * *

Am stat în duş o groază, dârdâind, deşi dădusem apa cât putusem de fierbinte. Ce dracu' mi se întâmpla? Doar nu… nu se poate. Ce făceam acolo, spălându-mă (cu sâni imposibil de fermi. Christoase, îmi atârnau de gât!) în vechea noastră baie albastră?

M-am gândit. Ce s-a întâmplat ieri? M-am dus la nuntă. L-am văzut pe Clelland. Mi-a trecut iubirea de Oliver. Mi-am pus o dorinţă la tort…

Nu se putea. *Nu se putea.*

Ştiţi cum e când se întâmplă ceva groaznic şi toţi îţi spun să nu intri în panică?

Acum, clar, era momentul să intru în panică.

* * *

Încet, foarte încet, am întins mâna din duş şi mi-am pus un prosop în jurul taliei minuscule.

Mi-am pus cămaşa de noapte la loc, şi tata a intrat peste mine în baie. Abia dacă l-am văzut. Iisuse. Oare… mă întorsesem în timp? Cât să fi fost, 1987? Mi-am tras sufletul. Deci puteam să… ce? Să pariez la alegerile generale? O, poate să-l descopăr pe Take That! Să mă mărit cu Robbie. Şi el e mai mare ca mine. Oare Jonathan Ross o fi încă liber? S-a dovedit a fi o partidă bună. Backstreet Boys or mai fi copii?

M-am împleticit înapoi în camera mea şi m-am sprijinit de perete, cu ochii închişi, cu inima gonindu-mi nebuneşte.

Stai uşor, să nu-mi mai fac planuri legate de viitoare celebrităţi cu care vreau să umblu; hai să fac ceva ca lumea. 1987. Poate aş putea să salvez bebeluşul care a

căzut în fântână. Doamne Dumnezeule! Trebuie s-o salvez pe prinţesa Diana! Ah, pot să devin cea mai cunoscută clarvăzătoare. M-am umplut de un entuziasm febril. Ce-aş putea să inventez? Existau aspiratoare Dyson? Ooo, acţiuni la o companie de telefonie mobilă! Mamă, ce bogată aveam să fiu!

Am scuturat din cap. E o nebunie.

* * *

Când am deschis ochii, am văzut o poză cu – ei, pentru Dumnezeu – Blue pe peretele meu. Şi Darius, am observat tresărind. Aoleu! Asta nu era bine.

M-am dus şi m-am aşezat în faţa toaletei mele vechi. Da. Tot de neînţeles, tot din anii ’80, tot aici. Faţa mea veche. Aha. De data asta, aveam să mă dau cu cremă în fiecare zi. Niciun rid.

Bun. Am încercat să-mi adun un creier care suferise şocuri echivalente cu şase nopţi de Revelion cu artificii şi un castron întreg de LSD. Părinţii mei erau mai tineri. Şi încă împreună. Numai că Darius arăta mai mare ca mine.

Nu voiam să mă năpustesc asupra *Dr. Who,* dar, incredibil, chiar trebuia să întreb pe cineva ce an e.

Ca să amân inevitabilul şi să încerc să-mi calmez respiraţia, am încercat să mă gândesc la haine. Câţi ani aveam? După sâni, nu mai mult de cinşpe. Doamne sfinte.

Mi-am deschis, şovăind, uşa dulapului. Da, era acolo, ca şi cum n-aş fi plecat nicicând. Fusta verde-sticlă. Cămaşa verde-pal. Dresul gros. Eu cu Tashy juraserăm solemn că n-o să mai punem pe noi uniforma aia nenorocită niciodată. Dar aveam de ales acum?

* * *

Tata, mângâindu-şi perciunii încă deşi. Uitasem de ei.

— Draga mea, ai dormit bine?

Eram prea încremenită să spun ceva, dându-mi seama că n-ar fi un răspuns aşa neobişnuit din partea unei adolescente. Până la urmă m-am bâlbâit:

— Îmi dai şi mie ziarul?

— Mă bucur că te văd în sfârşit, spuse mama, făcându-mă subit să mă simt, ca pe vremuri, agasată că e mulţumită de ce fac.

— Eşşş... am făcut eu.

— De ce vrei ziarul? întrebă tata. Îţi citesc eu horoscopul, dacă vrei. A, uite-aici: fecioară: „Azi veţi întârzia la şcoală şi veţi ieşi îmbrăcată ca adusă de ape”. Mamă ce-au nimerit-o, nu-i aşa, dragă?

Mi-am umblat la cravata legată prost, cu mâinile tremurânde.

— N-o mai tachina, spuse mama bosumflată. Pentru Dumnezeu, dă-i ziaru’ ăla.

— Bine, bine, zise tata. Poftim. Eşti mulţumită? o întrebă pe mama.

— Nu ştiu. La ce oră vii acasă diseară?

El răsuflă.

— Păi, tre’ să las nişte chestii.

Mama se întoarse la ceainic şi murmură ceva.

— Ce-ai zis? întrebă tata.

Mi-am băgat capul în ziar. Of, Doamne. Uitasem că erau aşa.

— Dacă ai ceva de zis, zi şi gata.

Gleznele subţiri ale mamei tremurară sub ciorapii maro, în papucii oribili de pâslă veche pe care puteam să jur că-i aruncasem de ani buni.

4 septembrie 2003, scria. Absolut. Fără îndoială. Secolul douăzeci şi unu. Nu anii ’80. De fapt, era cam cu o lună

înainte de ziua de ieri şi nunta lui Tashy. CUM? Deci – stai puţin. Eu, mama şi tata ne întorseserăm în timp, dar ei n-aveau nicio problemă?

Fusesem în comă? Oare toată viaţa mea de după momentul ăsta fusese un vis? Eram într-un azil de nebuni şi ăsta era un moment scurt de luciditate? Luasem vreo pastilă dubioasă şi-mi petrecusem ultimii şaişpe ani în transă? Ei na, câte feluri de transă ştiu care să implice vizite regulate la donat sânge şi un cârd de fidelitate la Nectar?

— Tre' să plec, am spus deodată.

— Mergi pe jos, draga mea? spuse tata, luând înapoi ziarul. Mare Ţi-e grădina, Doamne. Mai iei nişte aer, că eşti cam palidă.

Am ieşit şi mi-am cotrobăit prin geantă.

În viaţa reală sau ce dracu' mai e şi aia, mobilul meu e micuţ, argintiu şi destul de elegant. Chestia asta era roz, pufoasă şi cu imprimeu de leopard. Pe ecran aveam o poză color cu o nevăstuică.

La dracu'!

Aveam paişpe mesaje necitite, şi n-am înţeles o boabă din niciunul.

„TSIMTZBN".

Ce-i aia?

M-am uitat după numele lui Tashy în agendă. Cu ea trebuia să vorbesc. Nu l-am găsit.

Tot drumul n-am putut să gândesc. În niciun caz nu puteam să concep – Doamne fereşte – să mă duc la şcoală. Voiam să merg acasă, să mă culc, să mă trezesc la normalitate şi să nu mă mai droghez niciodată.

* * *

Mi-am luat apartamentul cam acum şase ani, chiar

înainte s-o ia lucrurile razna pe piaţa imobiliară, deşi nu credeam asta atunci: credeam că înnebunesc. Deşi acum îmi petreceam majoritatea timpului la Olly în Battersea, nu apucasem să scap de el („N-are rost. Chiar nu ştii nimic despre investiţii?”, îmi amintesc că-mi spusese Olly la un moment dat.) îmi convenea: aveam unde să mă retrag pentru un pic de linişte. Era un loc micuţ, peretele dintre baie şi bucătărie era doar de formă, dar era în frumoasa zonă de nord a Londrei şi-mi plăcea la nebunie; mi-a plăcut să-l zugrăvesc în tot felul de culori experimentale, să văd dacă vreuna o să-l facă să pară mai mare; mi-a plăcut să urmăresc soarele de toamnă prin cameră ca o mâţă când citeam ziarul; să mă plimb şi să beau un cappuccino la suprapreţ de una singură, şi să mă simt în general ca o persoană adultă. Era la parterul unei terase edwardiene pline de larmă, cu amestecul tipic de locatari londonezi din nord: un cuplu de persani, un profesor şi un muzician timid şi plin de bani, care deţinea în întregime ultimul etaj, de unde mirosul de marijuana se răspândea în toată clădirea.

Acum mă grăbeam într-acolo. Singurul meu gând era să ajung mai repede. Bine, n-aveam cheile la mine, dar păstram un set de rezervă într-un ghiveci, printre buruienile din capătul grădinii din faţă. Odată intrată, puteam să mă aşez, să-mi trag sufletul, să-mi fac o cafea ca lumea. Mă tot uitam în jur suspicioasă, urcând pe Embarke Gardens, dar totul arăta ca de obicei. Maşina albastră care nu se mişca niciodată era tot parcată în colţ; Hendrix, pisica vecinului de la ultimul etaj, patrula cartierul precaută, ca în fiecare zi. Am răsuflat uşurată. Aproape-s acasă.

M-am aplecat şi am pipăit după cheie. Nu era acolo. Asta era ciudat. Măi să fie, probabil că Olly a luat-o razna când am dispărut. Poate a venit aici să mă caute. Poate chiar e înăuntru acum. Au! Asta nu-i o treabă cu care eram aşa nerăbdătoare să mă confrunt fix în momentul ăla. Mai ales

că era unul dintre oamenii ăia foarte raţionali. Nu cred că ar fi luat prea bine mica mea alunecare în inconştienţă.

Totuşi, trebuia să intru. Am sunat la uşă. N-a răspuns nimeni. La naiba! Am sunat la interfon, ca să văd dacă măcar o să-mi dea drumul cineva în hol, dar iar n-a răspuns nimeni. Rahat. Am aruncat o privire pe stradă. Bun. Nu era prima oară când făceam chestia asta – de asta mă gândisem să pun o cheie în ghiveci – dar acum trebuia să mă urc pe fereastră, care putea fi deschisă din afară.

M-am urcat pe tencuiala proastă şi mi-am dat seama că făceam asta fără cel mai mic efort. Doamne, eram aşa suplă şi flexibilă! Aş fi fost în stare chiar să intru-n casă cu un salt mortal! La la la. Am tras geamul în jos şi m-am prăbuşit fără pic de graţie peste ceea ce ar fi trebuit să fie canapeaua mea preferată, roşie şi pufoasă.

Vvwvai de mine.

Cine dracu' a adus o masă pentru cafea imensă modernă de sticlă cu tot felul de moviliţe pe ea la mine acasă?

M-am îndreptat de şale, ţinându-mă de spate, şi m-am uitat în jur încetişor. Şi din nou. Nu, nu conta de câte ori mă holbam, îmi era la fel de clar că astea erau fără îndoială mobilele altcuiva, cărţile altcuiva. Nu. Nu nu nu nu nu. Am cotrobăit după ceva care să arate că am locuit acolo, că exist. Nu. Dumnezeule! N-aveam cum… n-aveam cum să nu exist. Era imposibil.

Dar stai, dacă aveam şaişpe ani, mi-am dat seama destul de greu… poate că nu aveam un apartament în Maida Vale. La urma urmei, nu mai aveam nici portofelul.

Nu. Asta era o treabă prea nasoală. Deşi, dacă mă gândeam mai bine… dar nu, nu mă ajuta cu nimic, bineînţeles. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai rău era.

Ia să vedem. O, Doamne. Dacă n-aveam apartamentul înseamnă că… nu tu bani… nu tu slujbă… nu tu…

Este, credeţi-mă, un moment şocant acela în care îţi dai seama că singurul care ţi-ar putea înţelege problema e David Icke[11].

Deodată am auzit un zgomot. Rahat! Cineva se apropia de uşa din faţă. Dă, Doamne, să fie vecinul de sus. Te rog.

Paşii s-au oprit, iar eu m-am băgat după scaunul modern de piele neagră din mijlocul camerei – care arăta destul de bine, din câte observam. Uşa s-a deschis. Pentru o clipă de neîndurat mi s-a părut că eu – sau, mai bine zis, eu cea de treizeci şi doi de ani – intram pe uşă.

* * *

Slavă Domnului, nu eram eu, deşi femeia semăna tare mult cu mine. Se pare că nu sunt aşa neasemuită cum îmi plăcea să cred.

Cam de vârsta mea (înaintată), destul de suplă, cu un costum cu pantaloni destul de lejer. Îmi plăcea faţa ei. Părea genul de persoană cu care aş vrea să mă împrietenesc. O adultă drăguţă, de gaşcă. Care urma să aibă o criză de nervi soră cu nebunia dacă avea să vadă o adolescentă bosumflată într-un hanorac ieftin, ascunsă după fotoliul ei.

— Mama mă-sii! Unde mi-s nenorocitele de chei?! zbieră.

Începu să arunce cu perne şi hârtii. Chiar aşa plină era Londra de femei supărate de treizeci şi ceva de ani? Oricine ar fi fost fata asta, mă simţeam de parcă m-aş fi uitat la o copie a mea. Chiar aşa stresată eram mereu? Aveam şi eu ridurile alea de la atâta încruntare în mijlocul frunţii?

— OK. Nu-i destul că am întârziat la şedinţa aia idioată cu

[11] Scriitor englez care a dezvoltat o teorie a conspiraţiei conform căreia lumea este guvernată de Illuminati, o societate secretă de umanoizi reptilieni, printre care s-ar număra şi regina Elisabeta a II-a şi George W. Bush.

idiotu’ ăla de şef, dar nici nu găsesc nimic în cutia asta de pantofi mult prea scumpă.

Era chiar straniu. Poate eram eu. La o privire mai atentă, am văzut că avea o cută în mijlocul frunţii, buzele puţin umflate – prea multe nopţi petrecute cu ochii în calculator, prea multe prânzuri la firmă. Fără verighetă. Distrată, irascibilă.

Nu era eu. Şi totuşi era.

* * *

Când şi-a găsit cheile şi a plecat trântind uşa, m-am aşezat pe podea şi am început să plâng. Da’ sănătos de tot. Lacrimi mari, şiroaie care-mi ieşeau pe nas şi mă iritau în gât. Nu făceam prea mult zgomot, dar lacrimile tot curgeau. Ce era cu mine? Ce să mă fac? Fusesem ştearsă din vieţile tuturor? Dar mama şi tata? Ei păreau să mă cunoască. Unde fusesem? Unde eram acum?

Mi-era o milă cruntă de mine. Dar, oricât ţi-ar veni să plângi până te-mbolnăveşti, la un moment dat nu mai poţi. Într-un târziu, m-am ridicat şi am părăsit în linişte casa asta care nu mai era a mea, întrebându-mă cine sunt şi încotro mă-ndrept.

Capitolul 4

Am mers. Am mers şi-am tot mers ore întregi. De fiecare dată când mă vedeam într-o vitrină aproape leşinam. Nu se putea să fie adevărat. Era îngrozitor. N-aveam niciun ban şi n-aveam de gând să fur de la doamna aia drăguţă. Primul loc unde m-am dus a fost biroul meu din Ştrand, la o distanţă uriaşă de Maida Vale. Şi chiar am intrat la recepţie.

Stai puţin, stai puţin. Ceva iar nu era în regulă. Era acelaşi recepţionist pe care îl văzusem în fiecare dimineaţă în ultimii unsprezece ani. Şi nu arăta cu nicio zi mai tânăr. Deci, din câte se pare, eram singura care trăia coşmarul ăsta. În afară de părinţii mei. Care, desigur, îl făcea şi mai de coşmar decât ar fi fost altfel. Of, Doamne.

— Hei, Jimmy, i-am spus recepţionistului, exact cum făcusem în ultimii unsprezece ani.

El se uită la mine bănuitor:

— Pot să vă ajut cu ceva?

De fapt şi de drept, mi-era foame. Muream de foame. Mereu săream peste micul dejun. Dar de data asta mi-era o foame cum nu-mi fusese de ani de zile. I-aş fi cerut un sandviş, dar venisem aici cu alt scop.

— Puteţi să-mi faceţi legătura cu Flora Scurrison, vă rog? am întrebat.

Chiar şi vocea îmi suna ridicol de piţigăiat şi strident.

— Cine? întrebă el enervat.

Îmi dădusem seama deja. Bine, eram cam şleampătă, dar mă scruta atent, de parcă aş fi căutat-o cu lumânarea. Oare lumea făcea aşa chiar şi când aveam şaişpe ani? Nu-mi aminteam. Poate că fusesem un picuţ prea retrasă.

— S-C-U-R-R-I-S-O-N.

El clătină din cap:

— Nu-i nimeni aici cu numele ăsta, scumpo. Sigur n-ai

greşit adresa?

Într-un fel ştiusem c-o să fie aşa, dar tot a venit ca o palmă. Pe drum încercasem să-mi verific contul din bancă. Nici asta nu-mi reuşise. Dar o mare teamă – cea de a da nas în nas cu mine însămi – nu părea să fie în meniu, cel puţin nu încă.

— N-ar trebui să fii la şcoală?

Jimmy, din câte mi-am amintit subit, avea o fiică… ăăă, de vârsta mea.

— Probabil, am răspuns şi m-am întors să plec. Salutaţi-o pe Jinty din partea mea.

— Cum? Eşti prietenă cu ea?

Nu. La momentul respectiv, din câte vedeam, n-aveam nici măcar un prieten pe lume. Încetasem să exist. În timp ce toţi ceilalţi, inclusiv Jinty, continuau să fie acolo.

Plecând, aproape m-am ciocnit de şeful meu, Karl Dean, un moş acru, cu respiraţie urât mirositoare şi cu vederi de neînduplecat, trăsături pe cât de folositoare lui pe plan financiar, pe atât de nefaste pentru viaţa lui socială şi pentru oricine altcineva care se apropia de el mai mult de un metru. S-a uitat la mine fără să clipească. Nicio secundă n-a fost vorba să mă recunoască. Nici măcar nu s-a uitat la mine ca şi cum i-aş fi amintit de cineva, dar nu ştie de unde să mă ia.

Lângă el era cineva care putea fi eu, dar nu era. Era femeia din apartament. Părea agitată şi-şi tot umbla la ochelari.

— Adică, îi spunea el, trebuie să vrei să faci totul cum trebuie. E responsabilitatea ta. Nu numai că greşeşti faţă de companie, dar greşeşti faţă de tine însăţi. Te aşteaptă o carieră lungă cu noi, şi vrei să fie o carieră de succes.

— Da, să trăiţi, spuse femeia.

Dar exact în momentul în care o spunea, ni s-au întâlnit privirile o fracţiune de secundă, şi am simţit în ochii ei

dorinţa disperată de a o lua la fugă. Se uită la mine şi cred că pentru o clipă şi-a dorit să fi fost eu, o adolescentă care pierde vremea fără prea multe griji. Ehe, dac-ar şti.

* * *

Ora prânzului a venit şi-a trecut, după ce-am găsit o liră în buzunar şi m-am simţit recunoscătoare că în McDonald's adolescenţii nu erau tocmai o raritate. Îmi petrecusem ziua vagabondând pe străzile Londrei, gândisem până la epuizare. Pur şi simplu nu ştiam ce să fac. Nu voiam să merg acasă. Nu voiam să mă dau bătută, să recunosc că eram în captivitate. Nu numai în captivitate, dar în captivitate cu oameni pe care nu-i cunoşteam, într-un timp care nu era al meu. Gâfâind în ultimul hal, mi-am târât picioarele obosite spre Waterloo. Spre biroul lui Tashy.

Încercam să-mi limpezesc mintea. Exista o singură eu Eram… un pic diferită. Dar era posibil ca nici de Tashy să nu dau. Aproape o viaţă întreagă, de fiecare dată când am avut o problemă, i-am împărtăşit-o lui Tashy. Am râs şi am vorbit despre fiecare lucru cât de mic care ni s-a întâmplat practic de când ne ştim, şi de fiecare dată mă făcuse să mă simt mai bine. Eu eram singură la părinţi, Heather era o scorpie, iar şcoala era tortură, aşa că eram mai ceva ca două surori.

Am mers până la clădirea imensă, înfricoşată de gândul că Tashy nu există în lumea asta nouă şi ciudată, şi m-am aşezat pe o bancă, uitându-mă cu tristeţe la marea de oameni care ieşeau, înfiguraţi, obosiţi, înfrânţi în încercarea de a-şi ridica moralul încât să poată îndura drumul lung până la casele lor.

Aveam ochii atât de înceţoşaţi de lacrimi, oboseală şi teamă încât în primul moment n-am observat-o. Pe urmă am devenit conştientă că lângă mine stătea cineva. M-am

întors încet, abia în stare să cred că un om pe care-l cunoşteam atât de bine era acolo. Şi n-avea să ştie că sunt eu. Nu numai atât, dar şi ea plângea.

Tashy îşi trase nasul cu zgomot. Mă holbam la ea cu coada ochiului. Inima îmi bătea să-mi sară din piept. Am avut nevoie de toată voinţa care-mi rămăsese ca să nu sar de gâtul ei, s-o sufoc cu pupături.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez, am spus şi mi-a sunat caraghios de ciudat. Aţi păţit ceva?

Se întoarse şi, jur, aproape c-a sărit în aer.

— O, Doamne, spuse, încercând să respire.

Eu mă uitam lung la ea, mai năpăstuită ca niciodată.

— Scuză-mă, semeni leit cu o prietenă de-a mea. Scuze, e foarte ciudat.

— Cum e prietena dumneavoastră? am întrebat-o, cu inima bătându-mi deodată şi mai tare.

— Ei, nu contează. Eşti mult mai mică decât ea.

— Cumva e… cum o cheamă?

Tashy se ridică, frecându-se violent la ochi. Arăta mai palidă ca în ultimul timp – trebuie să fi fost înainte de toate şedinţele de solar dinaintea nunţii. Inelul ei mic de logodnă sclipi trist.

— De ce?

Mi-am înghiţit nodul imens din gât:

— Tashy.

— De unde ştii cum mă cheamă? întrebă ea, foarte speriată.

— Te rog… am zis eu. Flora…

— Ce se întâmplă aici?

Se uită în jur, ţinându-şi geanta foarte strâns.

— Când ai văzut-o ultima oară? am şoptit răguşit.

Inima mi-era în gât şi abia puteam să scot un cuvânt.

— Ce se-ntâmplă? Ce-ai făcut? Asemănarea e incredibilă.

Am scos un suspin. Nu-mi venea să cred că mă

recunoaşte cineva. Sau încă nu, dar avea să mă recunoască.

— Uite. O să-mi fie foarte greu să-ţi explic.

— Sunteţi o bandă de est-europeni diabolici care i-au răpit identitatea? Că dacă da, sun la poliţie.

La faza asta, am fost tentată să-i spun PIN-ul ei, pe care-l ştiam în caz de urgenţă, dar m-am gândit mai bine şi m-am abţinut.

— Nu, am spus. Jur pe viaţa lui Dave Grohl.

A scuturat din cap, stupefiată.

— Tashy, mai ţii minte când aveam paişpe ani şi am jurat amândouă că singurul bărbat cu care ne-am culca înainte de căsătorie e prinţul Edward?

Ea se holbă la mine.

— Mai ştii când ai rămas blocată în toaletă cu băiatul ăla la petrecerea lui McKaskill? Nu eraţi blocaţi pe bune, aşa-i?

Ea scutură din cap.

— Mai ştii când am încercat să bem lichiorul de mentă al părinţilor tăi şi ne-am trântit pe covorul de cârpă?

— N-aveam de gând să spunem la nimeni chestia asta.

— Păi nici n-am spus. Sau când…

— Bine, ce-i? CE E?

Pe faţa ei se citea confuzie şi disperare. Am respirat adânc. Se holba la mine, cu ochii mari şi gura căscată.

Am coborât tonul:

— Un anume caz de eşec în extragerea unui tampon? Găsit la un tip în vârful…

Îşi ascunse faţa în mâini.

— O, DOAMNE! O, DOAMNE! Tu eşti. CE S-A ÎNTÂMPLAT?

— Nu ştiu.

— Pur şi simplu – nu se poate.

— Ştiu.

Se apropie de mine şi mă privi atent, mijind ochii. Am încercat să stau nemişcată.

— Doamne fereşte, spuse. Ce *dracului* ai făcut?

— Deci nu pot să spun că mi-am făcut un lifting foarte eficient şi am trăit foarte sănătos? am spus eu pe un ton sumbru.

— Cine te-ar crede?

Se tot uita la faţa mea într-un mod cam enervant, şi şi-a ridicat mâinile să o atingă.

— Doamne... spuse Tashy.

— Ştiu.

— Ce... ce s-a întâmplat?

— Aş vrea să ştiu.

— Te-am văzut chiar acum vreo două zile.

— Nu! Asta-i faza. Tocmai m-am trezit azi-dimineaţă. Mă rog, când spun azi-dimineaţă... Avem mare, mare nevoie de un pahar de ceva pentru treaba asta. Tragem o fugă până-n Atlantic?

Chicoti pe jumătate.

— O adolescentă spune acum ce?

— Ce?

Ne plăcea Atlanticul la nebunie. Atât de scump, dar aşa drăguţ, şi puteam să urmărim ritualurile de împerechere dintre prădătoarea blondă, englezoaică ciolănoasă, şi bancherii comerciali şi specimene de Eurotrash.

— Tash, sunt eu. Sunt EU EU EU EU. Deci mergem la Atlantic, sau nu?

— Păi da, dacă putem să te strecurăm.

* * *

Am reuşit, fiindcă eu mi-am scos cravata de la uniformă şi am ţâşnit prin spatele portarului când nu se uita.

— E groaznic, spuse Tashy. Uite cum îmi tremură mâna. Mă simt de parcă aş fi mătuşica ta malefică. Dar e OK, fiindcă în orice clipă – şi sorbi din Mojito – ai să-mi spui

secretul tinereţii fără bătrâneţe. Sau am să mă trezesc.

— Eu am aşteptat chestia asta toată ziua.

— Şi nu s-a întâmplat încă?

— Nu încă.

De data asta Tashy luă o înghiţitură sănătoasă, închise ochii strâns cinci secunde şi apoi îi deschise iar şi se holbă la mine.

— OK, o să sune aiurea.

— Nu zău.

— Eram la nunta ta.

— CE a mea?

— Se uită lumea la noi.

— Nunta mea e LUNA *VIITOARE*!

— Şşş. Da.

— O, Doamne, spuse Tashy aruncând priviri ascuţite primprejur. Cum e? Cum e vremea? Cum arăt? Cum e mâncarea?

— Păi, am zis eu.

— Plânge toată lumea? Există o arteziană? Max e bine, sau arată ca o sculă în costumul de dimineaţă?

— Păi, Tashy, nu ştiu dacă ar trebui să-ţi spun.

Era foarte roşie la faţă.

— Ah. Mă abureşti, nu? Am înnebunit. Hai, zi-mi: ce-aţi făcut cu prietena mea?

— Max poartă o vestă verde-sticlă, am lătrat eu deodată. La început, arată ca un mucos, fiindcă e stânjenit, dar pe urmă se relaxează şi arată bine. Iar rochia ta Vera Wang arată bestial.

— Tu-i mama mă-sii, izbucni Tashy, lăsându-se pe spate. Tu-i mama mamei mă-sii.

— Sunt pur şi simplu… adică, poate că toată treaba asta e şi-aşa destul de ciudată. Poate că nu trebuie să-ţi cunoşti viitorul sau ceva.

— Dar…? Adică, tre’ să mai ştii şi alte chestii care se

întâmplă.

Îi făcu semn chelnerului să mai aducă de băut.

— Nu prea mult, am spus eu. Aleg un preşedinte de dreapta în Europa, dar noi nu prea avem ce face în legătură cu asta. Şi ştiu cine o să câştige la *Big Brother,* dar mă îndoiesc că se aşteaptă cineva.

— Dacă eşti din viitor ar trebui să arăţi mai mare, spuse Tashy ursuză.

Stăteam în tăcere.

— Câţi ani ai?

— Păi, dacă mă iau după dimensiunile părului pubian, cam şaişpe, aş zice.

Tashy luă o sorbitură lungă din pahar.

— Draci. Adică, cum naiba?

— Ştii când ai tăiat tortul la nuntă…?

— Doar nu ţi-ai pus iar o dorinţă tâmpită?

Am dat din cap încet.

— Şi ţi s-a împlinit la nunta mea…?

Am dat iar din cap. Am făcut o pauză lungă.

— Păi, spuse ea într-un final, atunci suntem în aceeaşi situaţie.

Mi-am amintit de ea smiorcăindu-se pe bancă.

— Chestia e, am zis eu, că singura persoană care mă recunoaşte eşti tu.

— O, nu, spuse Tashy.

— Ce?

— Poate că eşti un produs al imaginaţiei mele, ca iepurele ăla gigantic, zise ea şi analiză nota de plată uriaşă. Sau poate că nu. Deci ce-ai de gând să faci?

— Dracu’ ştie. Nu mai am slujba.

— Pe bune? Cred că Flora Scurrison, contabilă adolescentă, sună interesant.

— Nici apartamentul.

— Ah, apartamenţelul tău. Îmi pare aşa de rău. Ai vorbit

cu Olly?

— Doamne, nu. Sunt pur şi simplu aşa de uşurată că m-a recunoscut cineva, că nici nu m-am gândit la chestia asta.

— Mamă, cred că ar fi încântat să se trezească cu o chestiuţă nubilă…

— Nu fi scârboasă. Şi nu fi proastă. Dacă o să fiu o chestiuţă nubilă adolescentă o să mă dau la Jamie Theakston sau Gareth Gates sau cineva, în orice caz.

— Glumeşti. Da, da, sigur.

Se holbă la mine deodată. Şi cum se holba, chipul începu să i se sfărâme.

— Tash. Tash, ce-i? De ce erai pe banca aia?

Scoase un vaier tipic pentru ea:

— Nuuu ştiiiu!

— Nu din cauza lui Max, nu? Zi că nu din cauza lui.

Se uită în sus la mine, în timp ce eu mai comandam două Mojitos.

— Poate, şopti ea. E de la nervi. Chiar nu vreau să vorbesc despre chestia asta.

— Iartă-mă, am spus. Pe cuvânt că n-am provocat un fenomen cosmic inexplicabil doar ca să te supăr în legătură cu nunta.

Îmi studie faţa puţin:

— Ai cumva un coş enorm în formare pe frunte?

L-am frecat, supărată.

— Nu mai schimba subiectul.

* * *

— Deci, ce-i?

Tashy ridică din umeri:

— E o prostie, de fapt. Când eşti mai tânără, te gândeşti, da, am tone de prieteni, o să fie mereu aşa. Pe urmă te maturizezi şi toţi lucrează şi-s aşa ocupaţi cu căsătoritul,

apoi o groază de oameni se mută din Londra să toarne copii şi nu mai dau niciun semn de viaţă. Niciodată. Ca şi cum i-ar fi mâncat dihorii. Şi pe urmă te trezeşti într-o dimineaţă, Doamne, am o problemă, pe cine pot să sun? Pe urmă îţi dai seama că partenerul tău, viaţa ta, omul cu care o să-ţi petreci tot restul vieţii – nu poţi să vorbeşti cu el.

— Poţi să vorbeşti cu mine, am spus cu blândeţe.

— Am un suflet-pereche într-o adolescentă, spuse ea ştergându-şi înverşunată rimelul scurs, apoi se aplecă spre mine. De data asta, să nu te măriţi cu cineva doar fiindcă se poartă frumos cu tine când ai treizeci şi doi de ani.

— Tashy, doar arăt mică, nu-s retardată. Şi există lucruri mai rele decât să te măriţi cu un om de treabă.

— Ştiu. Ah, ştiu ce norocoasă sunt. Ştiu. Ştiu, spuse ea, apoi continuă pe un ton scăzut: Nu ştiu dacă aş suporta să-l văd mâncând un ou fiert în fiecare dimineaţă încă patruzeci de ani de-acum încolo.

— În fiecare zi?

— Îl face perfect. Pe urmă răsuflă printre dinţi a „Vai, ou. Ce bine!” Pe urmă îi crapă coaja cu grijă şi îi molfăie vârful. Bleaaah! Ca un şobolan.

— Hmm. Păi crezi că ajunge să chemăm jandarmii? Sau e cazul să apelăm la mascaţi?

— Da.

— Tashy, asta nu-i nimic. Ai emoţiile dinainte de nuntă. Toată lumea zice că primul an de căsnicie e de departe cel mai nasol. Trebuie să vă luptaţi pentru putere, pe urmă totul e bine.

— Da, aşa se zice, da’ nu-ţi spune nimeni ce să faci dacă-ţi vine să-i dai un şut în cap când îi vezi începutul de chelie cum străluceşte de după *Telegraph.*

— Uite ce, îmi amintesc de tine. Erai extrem de încântată că te măriţi. Nu mai puteai de fericire. Nu-i nimic în neregulă cu Max. Bine, e un pic plicticos, dar nu te deranja,

chiar nu te deranja treaba asta.

Nu mai ţineam minte că Tashy fusese în halul ăsta prima oară.

— Da. Iar ţie ţi-era şi mai bine cu Olly. Acum probabil o să fugi cu Jamie Theakston sau cine ştie cine, spuse ea, şi oftă din toţi rărunchii. În fiecare zi îmbătrâneşti, se împuţinează opţiunile. Ăsta e îmbătrânitul. O împuţinare zilnică a opţiunilor.

M-am ridicat să merg la toaletă, dar camera se învârtea.

— Mi-e rău, am zis.

— De ce?

— Rahat… vreau să zic că-s foarte beată.

— Ai băut două cocktailuri jumate.

— Offf, Tash…

— La dracu'. Nu pot să cred că ai rezistenţă la alcool cât o adolescentă.

Tashy începu să râdă.

— Ah, vino la mine, dragul meu ficat tânăr… am început eu să cânt.

— Mama mă-sii, zise Tashy şi puse paharul jos. Asta chiar nu-i de râs.

— E totul în regulă? întrebă ospătarul care îşi făcuse apariţia pe nesimţite, prefăcându-se politicos dar fixându-ne cu ochi răuvoitori. Sunteţi împreună?

— Tocmai plecam, spuse Tashy hotărâtă, ridicându-se şi trăgându-mă după ea.

— Ieu-bleh, am făcut eu.

Tashy mă luă de gluga hanoracului şi mă târî spre uşă.

— Nmstui-ani, am bolborosit spre ea, zgomote pe care a reuşit, în cele din urmă, să le interpreteze ca însemnând că n-am destui bani pentru taxi, drept care îmi îndesă câteva hârtii de zece în buzunar.

— Sună-mă mâine, zise ea. Nu-ţi face griji, o rezolvăm noi cumva.

— Blergff.

— Duceţi-o acasă, îi spuse taximetristului.

— O să-i fie rău?

— Nu! am spus eu.

Am vrut să spun: „De fapt, în niciun caz în viaţa mea adevărată n-aş deveni incoerentă de la două Mojitos, dar acum e clar că m-am pomenit cu alt corp. Este o neînţelegere şi sunt sigură că se poate repara totul cu puţină bunăvoinţă”.

— Atunci băgaţi-o în maşină.

Taximetristul se uită dezaprobator la Tashy:

— Data viitoare, ţineţi-vă munca de babysitter acasă.

* * *

Prin lunetă am privit-o pe Tashy uitându-se după maşina care se îndepărta, apoi nu mi-am mai amintit nimic până m-am trezit în faţa uşii casei părinteşti. Fără să observ toate maşinile parcate acolo, m-am împleticit înăuntru, orbecăind cu grimasa exagerată a cuiva care se face că nu e beat. Părinţii mei stăteau şi se holbau la mine. Lângă ei, vecinii de alături şi alţi oameni care stau pe strada noastră şi doi poliţişti.

— O, Doamne! ţipă mama. Dumnezeule!

Poliţiştii se uitară unul la altul.

— De asta, îi spuse unul mamei, căutăm dispăruţii de peste cincisprezece ani abia după douăzeci şi patru de ore.

Dar tata deja se repezea la mine:

— Unde dracu’? Vacă mică şi proastă, proastă…

Mă trase şi mă înăbuşi în braţele lui mari. Nu mă mai îmbrăţişase aşa de – Doamne, atâta timp. Mă simţeam bine. M-am cuibărit la pieptul lui şi i-am simţit mirosul foarte cunoscut mie, de cămăşi bine călcate şi pâine, dinainte să ne părăsească şi să înceapă să miroasă a

aftershave şi balsam, dacă mă apropiam suficient încât să-l miros.

— Doamne fereşte. În ce hal puţi, zise el.

— Dumnezeule, e beată? întrebă mama.

— O fată de şaişpe ani beată, îi spuse unul din poliţişti celuilalt. Să mergem să vedem dacă găsim nişte porumbei în Trafalgar Square?

— Poate că e vreun urs în pădure care are nevoie de asistenţa noastră în probleme de toaletă, replică celălalt.

— A lipsit *toată ziua,* zise mama înlăcrimată, încercând să se justifice în faţa lor. Nu s-a dus la şcoală. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva, aţi fi fost puşi să citiţi o poezie la înmormântarea ei şi aţi fi primit o decoraţie.

— Mda, spuseră poliţiştii grijulii.

Unul se apropie de mine:

— Eşti prea mică să bei, spuse el.

— Nu şi la restaurant, am răspuns eu bâlbâindu-mă.

— Cine te-a dus la restaurant? se răţoi mama.

— Nu-ţi necăji mama, îmi spuse poliţistul. Ai auzit? Ai grijă. Sunt multe lucruri rele pe lumea asta. Ştiu că ţi se pare că eşti adultă, dar îţi spun eu că nu eşti.

— Decât în ochii legii, completă colegul lui. Ah, nu, uită că am spus asta.

— N-ai telefon?

— Ba da, am spus eu cu ochii în pământ.

Deja eram puţin mai trează. Îmi ţinusem toată ziua telefonul închis, îngrozită că cineva necunoscut ar putea să mă sune şi să mă-ntrebe ceva despre care n-am habar.

— Şi nici măcar nu ţi-a trecut prin cap să-i suni pe ai tăi să le spui unde eşti?

Păi, normal că nu.

— Nu, am zis eu. Îmi pare rău.

— Tineretul de azi, spuse al doilea poliţist, care arăta de vreo douăzeci şi doi de ani. Ce egoişti!

— Uituci, nu egoişti, am spus eu. Nu e uşor să ai şaişpe ani. Să fii în creştere. Apropo, mi-e o foame de mor. Ce pot să mănânc, vă rog?

— Ei na, zise mama. Să mănânci! Să-ţi rup urechea, aia-ţi trebuie ţie acum.

— Nu spune asta în faţa poliţiştilor, mamă.

— Vorbesc serios, Flora Jane. Ai habar ce rău ne-ai speriat? Toate scenariile? Domnişoara Syzlack ne-a sunat după înscriere, azi-dimineaţă. N-ai apărut toată ziua. Tu nu lipseşti niciodată de la şcoală.

Ba da, în mod sigur. Nu-mi aminteam. Chiar aşa fetiţă cuminte fusesem? Nu-i de mirare că toţi ne urau.

— Maică-ta s-a dus cu maşina pe toate străzile să te caute, spuse tata. Am sculat tot cartierul în picioare.

Mă simţeam prost. Chiar o luaseră razna. Într-adevăr, oamenii de pe stradă mişunau acum prin sufragerie, cu un aer stingherit. Seara plină de acţiune care se anunţase se transforma într-o discuţie domestică plictisitoare.

— Uite, poţi să vorbeşti cu mine, fata mea, zise mama serioasă. Ai fost să faci avort?

— Mamă! Sunt nouă oameni aici!

— Ştii, poţi să ne spui. O să te sprijinim.

— Mă bucur că-i aşa, dar crede-mă, dacă aş avea nevoie să avortez ar fi decizia mea şi nu v-aş spune în vecii vecilor. Şi în orice caz n-aş bea alcool pe urmă. De fapt, nici n-aş sta în picioare.

O linişte mormântală se lăsă în cameră.

— Repede, Martin. Ăăă... un hoţ! strigă unul din poliţişti către celălalt, după care plecară în grabă, urmaţi de restul lumii.

* * *

— Du-te-n camera ta, spuse mama. Nici nu pot să mă uit

la tine în clipa asta.

Asta era mama mea? Pentru un moment oribil, de necrezut, mi-a venit să-i zic: „Ia vezi dacă o să vrei să te uiţi la mine când o să dispară cu zdreanţă aia de Stephanie şi o să fie rândul tău să-mi implori ajutorul”. Dar of, Doamne, arăta aşa de fragilă. Braţul ei se întinsese ca şi cum ar fi vrut să-l ajungă pe tata şi să se sprijine de el, dar nu-şi făcea curaj.

— OK, am spus spăsită. Pot să mănânc de cină?

— Ai fost la restaurant şi acum vrei să mănânci?

— Ăăă, să facem abstracţie de partea cu restaurantul. O omleţică? Mi-o fac singură.

Începură amândoi să râdă.

— Doamne, e prima oară pe ziua de azi când zâmbesc, zise tata şi, prea târziu, mi-am amintit că am învăţat să gătesc abia la facultate.

— Adică… un sandviş cu brânză sau ceva.

— Unde-ai fost? întrebă mama, ridicându-se cu un oftat.

— Am ieşit cu cineva.

— Fată sau băiat?

— Fată.

— Cum o cheamă?

— Tashy.

I-am privit atent, sperând că au să zică: „Aaa, Tashy”, dar nu. N-aveau idee cine e.

— Şi unde ai cunoscut-o?

Asta nu ştiam cum să le explic. Cum aş fi putut? Plus că eram foarte, foarte buimacă. Mă întrebam dacă arma secretă înverşunată a adolescenţilor încă funcţiona, pentru că nu ştiam ce să mai spun.

— Chiar o să-mi controlaţi viaţa la infinit?

Tata veni spre mine şi se postă în faţa mea:

— Dacă ai să ieşi cu străini şi ai să te îmbeţi ilegal, domnişoară, da, o să ţi-o controlăm mereu.

— A fost doar un pahar, am spus eu îmbufnată. Am vrut să mă asigur că îi era bine.

Ai mei se uitară unul la altul.

— Ei, dacă nu ne spui unde ai fost…

— Nu pot, am zis eu.

În niciun caz n-aveam să mă apuc să le povestesc. M-ar fi pedepsit. Nu văzuseră şi ei *Tinereţe furată?*

— Bun. Eşti pedepsită, spuse tata.

Eram ce?

— Ei, na, pedepsită. Ce, suntem în 75?

— Şi mâine te duc la şcoală, ca să mă asigur că ajungi.

— Cred că am fost prea blânzi cu tine, spuse mama. Cred că asta e problema, zise şi se uită la mine cu ochi sinceri. Am avut încredere în tine, Flora. Iar tu ne-ai dezamăgit.

Nu suportam s-o văd aşa.

Am vrut să urlu: „O să vezi că tata a fost ăla!”, dar n-am putut. Pe dinăuntru fierbeam de nedreptatea situaţiei.

— Păi e clar că o să se cam schimbe lucrurile pe-aici, spuse tata.

M-am uitat la el, uşor panicată. După calculele mele, mai aveau cam o lună împreună. O lună. Chiar că aveau să se schimbe lucrurile.

Mi-am târât picioarele până la pat, cu zgomotul ciorovăielii lor în timpane, foarte neplăcut după atâta timp.

* * *

M-am trezit în dimineaţa următoare cu o tresărire. A fost cel mai ciudat vis din… o, nu, mama mă-sii, rahat, la dracu’! Eram tot acolo, tot sub o plapumă de bumbac, închisă într-o temniţă ridicolă, Dumnezeu ştie de ce. Cu atât mai închisă cu cât acum eram pedepsită. Mi-am blestemat zilele că nu mi-am dat seama ce idioţenie ar fi să dispar douăşpe ore. Dar adaptarea la starea asta de şaişpe ani

cerea timp. Mi-am ciupit coapsa lipsită de celulita ca să mă liniştesc, dar nu m-a înveselit cum trebuie. Apoi m-am gândit la minunata mea râşniţă de cafea. Nimic nu mă face să mă simt aşa mare ca râşnitul boabelor şi băgatul în duş, lăsând parfumul cafelei proaspete să inunde apartamentul. Dar în casa asta, ca întotdeauna, se bea Nescafe. Dintr-un motiv sau altul, mărunţişurile – cafeaua; şifonierul meu, plin de costume drăguţe şi pantofi frumoşi; produsele mele Clarins din baie în loc de ditamai flacoanele de şampon de la supermarket – toate astea îmi lipseau deodată mai mult ca orice. M-am smiorcăit în sinea mea.

— SCOALĂ-TE! ţipă mama iar. Taică-tu te duce la şcoală. Vrea să vadă cum îţi merge după prima mahmureală.

Am auzit nişte proteste înăbuşite şi m-am sculat, timorată ca… eh, ca un copil în prima zi de şcoală. Numai că situaţia mea era mult, mult mai rea, pentru că nu era ca şi cum n-aş fi ştiut pe nimeni. Dacă era să mă iau după mobilul meu, îi cunoşteam, doar că n-aveam cum să-i recunosc sau să ştiu ceva despre ei.

Am băgat capul sub plapumă.

— Mi-e rău! am strigat.

De fapt, mi-era bine. Uitasem ce repede îţi trece mahmureala în adolescenţă. În ziua de azi am nevoie de două zile ca să mi se ducă de tot. Sau aşa era când exista „ziua de azi”.

— N-ai de ales! ţipă mama.

Doamne, oare mereu fusese aşa de autoritară?

Am încercat să mă îmbărbătez în timp ce mă îmbrăcam cu uniforma mea veche de şcoală, plângând numai în confruntarea acerbă cu cravata. Verde-închis, gri, verde-pal. Arăta ca o mlaştină cu mătasea-broaştei. Pantofi cu liră stil Spice Girls, pe care-i uram cât se poate de mult.

Bine. Am înghiţit în sec. Urasem şcoala. Dar aia a fost atunci. De data asta aveam să mă descurc mult mai bine.

Nimeni n-avea să-mi spună Scurrilugs[12], iar dacă da, la naiba, am avut de-a face cu destui angajatori şi traineri ţâfnoşi ca să mă deranjeze. Iar de data asta aveam să fiu şmecheră, tăioasă şi deşteaptă, nimeni n-avea să mă prindă pe picior greşit.

De asemenea, aveam *extrem* de puţine şanse să mă mega îndrăgostesc de colegi sau profesori, fiindcă asta s-ar fi numit pedofilie, şi nici n-aveam să fiu inuman de complexată, fiindcă aveam un corp extraordinar şi arătam trăsnet. Draci, m-am uitat în oglindă, de unde şi coşul ăsta? De data asta nici n-aveam să-mi storc coşurile. Deşi era aşa tentant…

Şi aveam să ştiu tot. Văzusem trei ecranizări diferite după *Hamlet,* deci cu greu ar fi putut să mă prindă că nu l-am citit, şi orice chestie legată de numere părea destul de uşoară, cu diploma mea de contabilitate. Aveam de gând să ţin capul jos, gura închisă, şi într-o lună aveam să merg la nunta lui Tashy, iar de-acolo, păi, de-acolo…

— FLORA!

N-aveam emoţii. N-aveam.

La dracu’!

* * *

Tata părea un pic abătut şi el, în maşină.

— Nu pot să te iau diseară, zise el. Să-i spui maică-tii.

— Unde te duci? am întrebat, imediat suspicioasă.

Mama tot vorbea de ce târziu vine tata acasă de vreun an. Dar bineînţeles că, la cât fusesem de absorbită de problemele mele, nu observasem la vremea respectivă.

— Ies, dragă, spuse el, şi se uită la mine, surprins că

[12] Cuvântul „lug“, cu a cărui formă de plural a fost înlocuită silaba finală a numelui „Scurrison“, înseamnă, în argoul limbii engleze, „cap sec“, „cap pătrat" etc.

întreb.

— Unde?

— Nu undeva unde ai tu voie, în orice caz.

— Tată, am spus eu, să ai grijă de mama, bine? Nu se simte prea bine în ultimul timp.

El se înroşi tot şi strânse volanul.

— Nu-ţi face griji în legătură cu mine şi maică-ta, spuse el.

— Nu pot să mă abţin, tată, am zis eu. Ştii, în vreo doi ani am să-mi mut cuibul şi asta e o perioadă dificilă pentru multe căsnicii.

El se uită la mine de parcă eram un substitut al meu.

— Ce naiba ştii tu despre asta?

— Nimic, am spus eu. Aăă, am citit câte ceva din literatura de specialitate.

Făcu o grimasă neîncrezătoare:

— Sigur. OK. Păi, mai bine concentrează-te pe examene.

Subit am simţit că mi se urcă inima-n gât. Câţi ani aveam? Urma să dau examenele GCSE, în mod sigur, alea la care iei puncte că ştii să-ţi scrii numele corect.

Rahat, mi-am dat seama. Era septembrie. Începea şcoala. Clasa a zecea. Fir-ar!

Să ne calmăm, să ne calmăm. Respiră. Nu cumva le-au făcut superuşoare ca guvernul să creadă că poate să facă oamenii proşti mai deştepţi ca prin minune?

Iisuse Christoase! Dintre toţi anii din care am avut de ales a trebuit să-l aleg pe al şaişpelea.

Capitolul 5

Când au devenit copiii în aşa hal de mari? Ăştia erau, cu toţii, de-a dreptul enormi. Giganţi crescuţi cu lapte, enormi. Şi mulţi copii graşi. Când eram eu la liceu existau un băiat şi o fată graşi de clasă. Era ca o raţie impusă de guvern. Acum, erau oameni uriaşi peste tot. Toţi erau ori enormi – roz, îmbujoraţi, ca nişte figurine din *Trumpton* care au prins viaţă – ori slabi ca un băţ – mai ales fetele, din câte observam bucuroasă, încă îşi ridicau fustele ca să pară mai scurte. Nu totul se schimbă.

În faţa porţii am tras aer în piept. Speram că profesorii nu s-au schimbat prea mult. Am recunoscut-o pe domnişoara Syzlack, slavă Domnului. Abia intrase în învăţământ când am avut-o ca profesoară de engleză acum şaisprezece ani. Îi dăduseră ei toate clasele de tâmpiţi, şi avea reputaţia că fuge mereu de la ore plângând. La vremea respectivă mi se părea jalnic; acum mi se părea că, dacă aş avea douăzeci şi doi de ani şi băieţi complet dezvoltaţi ar striga obscenităţi la mine, aş face la fel. Dar ea se pare că făcuse faţă. O părticică din mine regreta faptul că ea încă e acolo şi, din câte auzeam, şi nemăritată. Toată lumea ştie că profesoarele îşi schimbă numele în secunda în care se mărită, fiindcă îşi dau seama că elevii cred că ele n-au viaţă particulară şi fac din ele (oricât de puţin) persoane mai autoritare, dacă sună mai matur.

Îmi aminteam şi unde era clasa de înscrieri, dacă nu cumva o schimbaseră. Clasa a zecea învăţa într-un spaţiu mult mai mic decât celelalte, o săliţă împărţită de două grupuri în care eu şi Tashy nu fuseserăm niciodată destul de cool ca să intrăm. Dar cine dracu’ era cine, la capitolul ăsta o belisem. M-am hotărât să mă învârt prin clasă cât mai mult, să fiu ultima care se aşază, ca să fiu sigură că îmi

nimeresc banca.

* * *

Primul m-a lovit mirosul. Nu se schimbase deloc. Aparate de fitness, transpiraţie de adolescenţi, chimicale dubioase, tuş, praf, formol, treninguri şi, peste toate astea, litri de deodorant şi aftershave ieftin, înecând holurile galbene şi mânerele umede din plastic.

Locul ăsta nu se schimbase nici cât negu sub unghie. Nu-mi venea să cred. Ţiglele erau crăpate exact ca pe vremea când am terminat eu. Cine ar sta şaişpe ani fără să se gândească să schimbe ţiglele sparte? Linoleumul roz sumbru nu fusese înlocuit. Nuanţele cică de vernil şi gălbui, ca de închisoare, încă bântuiau holurile, murdare şi colorate de-a lungul anilor cu bandă scoci. Posterele de pe pereţi propovăduiau tabelul periodic sau spuneau nu drogurilor (ca de obicei, ilustrate cu o înţepătură revoltătoare a unui ac într-o venă şi nu cu o petrecere drăguţă şi relaxată unde toată lumea se simte bine, moment în care chiar te confrunţi cu alegerea).

Înaintam oarecum uimită. Pentru prima oară, chiar mă simţeam teleportată. Asta era o lume în care nu mai fusesem de mult. Exista o interdicţie fermă privind alergatul pe scări. Exista un cabinet cu schelete de animale. Un rând de regi şi regine care cred că era acolo de când fusesem eu în liceu. Din unele toalete ieşeau norişori nonşalanţi de fum. Blazonul destul de ros al şcolii, cu mottoul lui latinesc care însemna „Să ne facem treaba astăzi”, sau „Predaţi temele la timp”, sau aşa ceva. Se-nvârtea camera cu mine.

— Domnişoară Scurrison!

Era… Am recunoscut vocea clar. M-am întors, conştientă că aveam expresia unui om care ascultă o replică din *This*

is Your Life[13]*.* Mi-am simţit stomacul strângându-se de panică.

— N-ai ore?

Era domnul Rolf, întruparea profesorului malefic de geografie. Omul ăsta ne înspăimântase pe fiecare în parte. Eu şi Tashy ne gândeam mereu că probabil vrea să ne alinieze, să scoată o mitralieră şi să ne omoare. Dacă răspundeai corect, te băga în sperieţi. Dacă răspundeai greşit, te băga în sperieţi. Zbieretele veneau pe neaşteptate, pedepsele arbitrare şi şocant de rapide. Aveam o amintire vagă despre cineva care primise pedeapsă trei mii două sute de rânduri. Profesorul ăsta era un om care regreta abolirea pedepsei corporale, ne-o şi spusese, în repetate rânduri. Deplângea adesea dreptul legal pierdut de a da copiii cu capul de pereţi până le intrau minţile în cap.

Capacitatea corpului de a înmagazina în memorie informaţii aduse de simţuri este extraordinară. M-am îndreptat şi am afişat un zâmbet timorat.

— Bună dimineaţa, domnule Rolf!

Chiar şi în timp ce spuneam asta, nu puteam să nu mă uit la el. Ultimul deceniu jumate nu fusese prea blând cu el. Mereu fusese şleampăt, dar acum era ciufulit şi murdar, iar mătreaţa de profesor, atotprezentă, încă îi acoperea umerii. Îmi aminteam că nu e însurat. Pe vremea aia muream de râs şi nu ne surprindea. Acum mă uitam la un om trist, singur şi frânt de ani întregi în care se luptase cu oameni cărora pur şi simplu n-avea cum să le trezească interesul pentru geografie. Mi-a scăpat înainte să mă pot abţine:

— Sunteţi bine? Păreţi obosit.

---

[13] Serial de televiziune tip documentar, în care o persoană publică sau, mai rar, un om obişnuit este confruntat cu prieteni sau rude cu care a pierdut legătura, cunoştinţe vechi sau evenimente traumatizante din trecutul său.

El se holbă la mine o secundă.

— Draci, am spus, apoi mi-a părut şi mai rău.

— INSOLENŢĂ! strigă el, cu lătrătura afonă care deodată mi-a revenit foarte viu în memorie. DETENŢIE!

Ce? Eu aveam secretară! Eu nu primeam detenţie.

— Iertaţi-mă, domnule, am spus, roşind.

Niciodată nu primisem detenţie cât fusesem în liceu. Frate, şi cât îmi luase de data asta? Patru secunde.

— Te întreb din nou – de ce umbli pe holuri în căutare de oameni pe care să-i insulţi când ar trebui să fii la oră? Sau ai fost angajată consiliera noastră, hă, hă?

Oof, sarcasmul profesorilor. Uite încă o chestie de care-mi fusese dor.

— Îmi pare rău.

Încercam să par spăsită şi mă uitam drept în podea. Subit am simţit că îmi vine să plâng. Probabil din cauza cantităţii industriale de hormoni din corpul meu de adolescentă.

— Zău aşa! Şi de obicei eşti una dintre cei mai buni! Piei din ochii mei.

Am pornit târâş de-a lungul holului.

— Ai greşit direcţia, domnişoară Scurrison.

M-am târât înapoi şi am trecut de el.

— Aditivii din sucuri, mormăi câş, lovindu-mă cu respiraţia lui acră.

* * *

Toată clasa s-a uitat în sus la mine când am intrat, respirând adânc. Aveam impresia că toţi îşi făceau ocheade. Sau doar mi se părea mie, în dimensiunea asta nouă de iad?

Domnişoara Syzlack era de recunoscut, dar, ca şi domnul Rolf, arăta obosită. Era în pom cu moda, ca de obicei. Jacheta ponosită şi fusta înflorată cu talie înaltă o făceau să

arate ca o bunicuţă, şi m-a şocat să-mi dau seama că n-avea mai mult de treizeci şi şapte-treizeci şi opt de ani. Adică, Doamne, Madonna abia îşi începuse cariera la vârsta aia.

— Scuzaţi-mă, am spus.

Erau două locuri libere în clasă, şi l-am ocupat pe cel indicat de privirea ei. Lângă mine stătea o fată obraznică, brunetă, care gesticula pe sub bancă. M-am grăbit să mă aşez lângă ea.

— Unde-ai fost? şopti fata. Eşti bine? Aseară a fost OK?

Era foarte scundă, avea nasul lung şi sprâncene jucăuşe.

Am dat să răspund.

— Nu vorbiţi în oră, spuse domnişoara Syzlack, şi începu să citească din catalog.

— Se-ntâmplă, OK? spuse fetiţa prietenoasă, cu compasiune.

— Constanzia Di Ruggerio, stai la taclale?

Diavoliţa de lângă mine încercă să pară spăsită.

— Nu, domnişoară.

Constanzia Di Ruggerio? Mişto. Prietena mea avea un nume foarte drăguţ. I-am aruncat un zâmbet, iar ea îmi făcu din ochi. În spatele clasei, cineva se prefăcu că tuşeşte, dar de fapt spuse ceva:

— Tocilare lesbiene.

Eram o tocilară lesbiană?

Lista de nume din catalog continua. Cine erau oamenii ăştia? Şi, mai important, cum dracu' îi chema? Prima oară, aveam cel mai neobişnuit nume din clasă, şi pe aproape toate fetele din clasă le chema Tracy, cu sau fără „e" în coadă, Claire, cu sau fără „i", Anne-Marie, în vreo sută de combinaţii de litere. Pe băieţi îi chema Mark, David, Kevin, Peter sau Andrew, şi era foarte bine aşa.

Dar ce era cu atâtea Courtney şi Hayley, Jessica şi Ashley? Parcă eram cotropiţi de un sitcom american.

Fallon? Numele ăsta-mi suna vag cunoscut. Da, cineva fusese numit după un personaj din *Dinastia,* pe care probabil n-avea să-l vadă niciodată.

M-am întors să văd cine era această Fallon Longworth şi am dat cu ochii de o fată înaltă, brunetă din spatele clasei. Unghiile lungi erau date cu ojă argintie. Se strâmbă când îşi auzi numele.

— Drăguţ din partea ta că azi dai pe la şcoală, spuse domnişoara Syzlack.

Fallon abia dacă pufni un răspuns. Apoi mă zări şi îmi aruncă ceea ce nu pot numi altceva decât o privire.

Uitasem de „priviri”. În viaţa mea – viaţa mea de babă, viaţa mea de babă de treizeci şi doi de ani – dacă ai o problemă cu cineva, o rezolvi, sau, mă rog, nu prea ai probleme cu oamenii, fiindcă poţi să-ţi alegi prietenii şi nu strici relaţiile cu ei, iar dacă e vorba de cineva de la muncă nu contează şi poţi să-i spui şefului şi să te plângi şi… O, nu! Vorbea cu o prietenă şi acum amândouă îmi aruncau o privire! Rahat!

Draci! Acum îmi spunea ceva din buze. Nu-mi dădeam seama ce, dar părea să spună „lesbi-ah”.

— Flora Scurrison?

M-am întors repede când m-am auzit strigată, dar eram confuză şi nu ştiam ce să fac.

Domnişoara Syzlack se uită şi ea la mine. De ce mi-o aminteam ca fiind de treabă? Cred că anii au stors-o ca pe o lămâie.

— Ţi-ai uitat numele, domnişoară Scurrison?

— Nu, domnişoară Syzlack.

Se frecă la ochi.

— Stai mai pe spate să te văd, spuse ea.

* * *

Am vrut să mă strecor pe uşă în spatele Constanziei, care s-a uitat la mine cu atâta drag şi tristeţe, că m-am întrebat dacă nu cumva totuşi era un sâmbure de adevăr în treaba cu lesbienele. Dintr-un motiv sau altul, Fallon sâsâi zgomotos când trecu pe lângă mine. Nu nu nu nu! Voiam să opresc totul, să spun: „Oameni buni, asta a fost ieri! Poate că am fost o tocilară lesbiană. Dar acum, azi, sunt supercool! Pot să vă ajut! Fac pariu că am nonşalanţa necesară ca să cumpăr alcool de la magazin şi mă pricep la băieţi. Veniţi la mine, le-am făcut pe toate”.

— Flora, spuse domnişoara Syzlack, cocoţată pe catedră, cu aerul degajat al profesoarei care încearcă să se dea una de-a elevilor. E totul în regulă? Ai îngrijorat o groază de oameni ieri, să ştii.

— Da, îmi pare rău, am spus eu.

Mi-ar fi plăcut să am o confidentă în ea dar nu găsisem un mod în care să-mi spun povestea fără să ajung la spitalul de nebuni, legată fedeleş lângă fata din *Poltergeist,* aşa că m-am hotărât să mă abţin.

— Ei?

Îmi venea să-i zic: „Domnişoară, nu vreau să fac pe Trinny şi Susannah[14], dar aţi auzit de accesorii de efect? Ce-ar fi să vă duc la o sală de fitness foarte primitoare pentru femei? De fapt, dacă tot v-am spus asta, ce-ar fi să vă lăsaţi de treaba asta cu învăţământul pe care oricum e clar că n-o suferiţi şi să plecaţi să vedeţi lumea?”

Am ridicat din umeri.

— Păi, cred că pur şi simplu am intrat în panică. De la examene şi de-astea. Trebuia să mă descarc şi eu cumva. E destul de obişnuit pentru vârsta mea, nu? Hormonii mi-au

---

[14] Stiliste, prezentatoare TV şi autoare de ghiduri de modă, foarte cunoscute în Marea Britanie.

luat-o razna. Mă şi mir că nu m-am îndrăgostit de dumneavoastră.

Ah, ce mama mă-sii.

— Şi nu e absolut deloc adevărat că anii ăştia sunt cei mai frumoşi – toată lumea ar fi de acord. Nu e drept să arăţi reclame cu adolescenţi care se distrează la maxim, de parcă e bine să ajungi ca Britney Spears. Ar trebui să spună: „Staţi potoliţi, după douăzeci de ani o să fie genial”. Uitaţi-vă la oamenii ăştia. Nici nu ştiu să-şi sufle nasul şi sunt ţinta principală a publicităţii, de conving o lume întreagă că e extraordinar să ai şaişpe ani. Ei, nu e, vă spun eu. Bine?

Profesoara se uită la mine stupefiată.

— Ăăă… da. Poate că ar trebui să stai de vorbă cu psihologul şcolii.

— Ca să ce? Că am dat-o în bară o dată în toată cariera mea de elevă?

— Nu vorbi aşa cu mine, domnişoară, te rog.

— De ce nu?

— Fiindcă e urât.

— Nu e urât! Dumneavoastră sunteţi aia care tocmai m-a trimis la un nenorocit de psiholog!

Domnişoara Syzlack privi în jos la catedră.

— Of, am sperat că discuţia asta o să te ajute. Dar văd că nu am de ales decât să-ţi dau detenţie.

— N-aveţi? Chiar nu aveţi?

— Pentru insolenţă şi chiul.

— Bine, am spus, ridicând braţele.

Domnişoara Syzlack mă privi şi clătinând din cap:

— Ce se întâmplă cu tine, Flora?

— Poate că mă maturizez, am spus eu.

* * *

Am găsit a treia clasă, slavă Domnului, şi am asistat la o oră despre festivaluri comunitare care, sinceră să fiu, m-a lăsat în ceaţă, şi din care n-am auzit şi n-am înţeles mai nimic. Ne-a fost mormăită de un om pe care nu-l recunoşteam, şi din fericire toţi se uitau în gol la fel de mult ca şi mine. În sfârşit, sună clopoţelul – Iisuse Christoase – pauză.

Am urmat-o afară pe Constanzia, care tot lângă mine stătuse, cu inima-n gât.

— Ei, spuse ea cu sprâncenele alea de drac mişcându-se în sus şi-n jos. Le arătaşi că eşti distrusă, ha?

— Ce?

— Nimeni nu vine la ziua ta – şi ce, da? Dar chiuleşti fără mine?

— Ziua mea? am întrebat prosteşte.

O, nu. Ba bine că nu. Ce forţe idioate şi nepământeşti mă trimisese înapoi în CEA MAI PROASTĂ PERIOADĂ A VIEŢII MELE.

— Nu-mi vine să cred, spuse Constanzia, aruncându-şi braţele spre cer. E cea mai rea trădare din toată istoria. Facem una petrecere proastă, nu vii la şcoală. Cred că mă spânzur ca toţi copiii ăia care merg la Cambridge când au doişpe ani.

Se uita la mine cu ochi negri strălucitori, încercând să pară că glumeşte, dar tristă în acelaşi timp.

— Nu fi aşa, am spus cu jumătate de gură.

— Ai vrut să mor? De asta ai făcut asta?

— Nu, am zis eu încet.

— Ei, dacă ai vrut să mor, exact asta trebuia să faci. Să iei o zi liberă fără mine, cea mai bună prietenă a ta.

— N-ai murit, am spus eu.

— A, da? zise ea. Ştii când sunt la şcoală. Ce spunem când nu suntem acolo?

Cu un sentiment de spaimă, am început să mă gândesc la vremea când eram eu cu Tash. Dacă nu venea la şcoală, mă simţeam groaznic, fiindcă trebuia să stau singură, şi invers. Draci, draci, draci. De ce nu puteam să fiu cool de data asta? Chiar ceream prea mult? Nu numai că eram captivă în iadul ăsta nenorocit fără cale de scăpare, dar mai şi trebuia să fiu o varză totală – nu că ar mai folosi copiii din ziua de azi cuvântul „varză”, dar cred că aveau ei un echivalent la fel de plăcut.

— Iartă-mă, am zis eu.

— Puteam să fiu moartă. Eram Constanzia Moarta Umblătoare.

— Scuze.

— Am mâncat de prânz pe scări. Şi pentru ce? Ca tu să te duci să devii o beţivancă în West End. Mă bucur tare pentru tine.

— E un pic mai complicat, am spus eu.

— A, sigur.

Constanzia lovi puternic cu piciorul un smoc murdar, înnoroiat, de iarbă, în timp ce ne plimbam prin curte. Băieţii mai mici alergau de colo-colo şi jucau fotbal, fetele mai mici îşi atingeau unele altora părul şi şuşoteau. Şi ce dac-au mai trecut şaişpe ani de studii despre sexe.

— Ia te uită, cuplul greţos reunit, nu-i aşa? se auzi o voce joasă, tărăgănată.

Dintr-un motiv copilăresc, deşi nu suna sofisticat, masculin sau mârâit, mi-a amintit de Shere Khan din filmul *Cartea Junglei.*

Ne-am întors. Erau Fallon şi două acolite, una blondă, una brunetă.

— Nu-mi spune – erai în drum spre şcoală şi te-au săltat hingherii, spuse Fallon uitându-se fix la mine. Ai tăi au vrut să te eutanasieze, da s-au răzgândit în ultima clipă.

De ce nu puteam nici de data asta să fiu populară? Nu

asta plănuisem. De fapt, după planul meu, cum era el de fapt, ar fi trebuit deja să fiu în drum spre Paris, înconjurată de oameni care mă voiau drept muză.

În loc de asta, aveam pe cap o scârbă care încerca să-mi facă viaţa un iad. Prima oară fusese Sheena. A ajuns să lucreze ca vânzătoare la un supermarket, a rămas gravidă cu mai mulţi şi pe urmă a dispărut în neant cu totul. Asta le era scris fetelor rele.

Dar Fallon nu arăta ca Sheena. Sheena era mereu destul de la modă, dar arăta ieftin, hainele ei păreau luate la reducere. Nu mirosea întotdeauna fantastic şi existau zvonuri cum că ar avea o viaţă de familie oribilă, zvonuri care, privind în urmă, cred că erau fondate. Mama avea dreptate: merita mai mult milă decât frică, nu că aş fi fost în stare de aşa ceva la vremea respectivă.

Fallon era îmbrăcată mai scump decât mine la maturitate. Mereu îţi dai seama, nu-i aşa? Nu-ţi pasă mereu, dar mereu îţi dai seama. Miroseam Nicole Farhi, Ralph Lauren, oricât de simplă era uniforma. Părul îi era lucios şi uscat cu grijă. Asta nu era o bătăuşă zdrenţăroasă şi amărâtă. Era stilul ăla de majoretă de zile mari. Ei, şi ce, n-avea să mă intimideze, ploada răzgâiată. Permisesem aşa ceva de prea multe ori în copilărie şi n-aveam de gând să mai suport asta acum. Mi-am alungat teama.

— Du-te dracu’, persoană plictisitoare, am spus.

— Eeei! făcură acolitele ei aproape la fel de spilcuite.

— Ce-i asta? îmi spui să – ce? spuse Fallon aparent neîncrezătoare.

— Hai să mergem. M-am plictisit de moarte, i-am zis Constanziei.

— Ah, s-a plictisit şoricica de bibliotecă? spuse Fallon cu ochii scânteindu-i. Nu sunt destule cărţi de ros pentru tine? Sau – să nu zici – vorbesc prea mulţi oameni. Îţi dă impresia că ai prieteni. A ieşit mişto petrecerea, apropo?

— Am prieteni, am spus eu, şocată.

— Nu pot să cred că ne-ai chemat şi pe noi!

Nu se poate. Măi dragă, şi prima oară o chemasem pe Sheena. Pentru Dumnezeu!

Chicotiră zgomotos.

— Oricum, e sezon de petreceri – probabil că mergeţi la petrecerea de mâine a lui Ethan? La urma urmei, voi l-aţi invitat pe el.

Îi spuse asta Constanziei. Ea clătină din cap.

— Pe bune? Ce păcat! Da oricum ar fi prea plictisitor pentru voi – au piscină. Şi cramă. Toată clasa a fost invitată. În afară de voi două.

Nu-mi venea să cred. Mă simţeam îngrozitor că nu eram invitată la petrecerea unui om pe care nu-l cunoşteam. Ce-mi păsa?

— Doar voi două, acăsică, atunci? Singurele? Nuuu, asta o să fie mult mai distractiv. Mult mai puţin plictisitor.

Şi plecară, tropăind mândre.

— Doamne. Mereu a fost aşa?

Constanzia se uită la mine:

— Ăăă, mai ştii când te-ai ales cu cicatricea aia? Foarte clar, privind în josul braţului, am văzut o cicatrice pe care n-o observasem până atunci.

— Te-a împins de pe spalier.

— Scorpia.

— Scorpia-şefă, întări Constanzia. Şi ştii, ieri m-ai lăsat să dau piept cu scorpia singură. Faci asta dacă vrei o prietenă moartă, da? Na, uite – du-te în casa de turtă dulce singură, copil prost.

— Îmi pare rău.

— Ia-mi un Twix, zise ea.

— Nu!

— Îl împart.

Doamne, nu mâncasem un Twix de secole. Kit Kat

Chunky mi se pare o gustare mult mai potrivită pentru adulţi.

— Bine, hai, am spus.

* * *

— De ce suntem aşa nepopulare, Stanzi? am întrebat-o eu, în timp ce stăteam sprijinite de perete şi ne lingeam degetele de caramel.

Pentru o clipă, am uitat că aveam treizeci şi doi de ani, o ipotecă şi un aproape-logodnic şi fusesem şefa comisiei de organizatori la balul de absolvire a facultăţii. Eram pur şi simplu la şcoală, pe acelaşi perete de lângă laboratorul de biologie, uitându-mă la aceleaşi ferestre dezolante şi tencuieli sfărâmicioase, gustând ciocolata şi caramelul de pe limbă şi totalmente absorbită de universul care era şcoala.

Constanzia îşi pironi privirea în pământ şi mâncă ultima bucată de Twix:

— Pentru că tu eşti o tocilară, iar eu sunt cea mai mică minoritate din liceu, ai uitat? Iar eu am avut mustaţă. Şi tu n-ai avut ţâţe niciodată.

M-am uitat la ea. Într-adevăr, avea o linie foarte groasă de păr galben pe buza de sus.

— Şi se hotărăsc că nu le place de noi şi asta a fost. Oricum, de ce îţi faci griji? Mereu a fost aşa.

Mi-am legănat picioarele.

— Nu ştiu, am început să mă cam satur de toată treaba asta.

— Nu-i nimic. Mai rezistă doi ani şi mergem la colegiu. Da! Ura! Sex şi băieţi toată noaptea.

— Ai fi surprinsă ce repede se răsuflă faza aia, am spus eu, apoi m-a trăsnit. Doi ani?

Dacă nu reuşeam să mai scap de-aici? în niciun caz n-

aveam de gând să rămân aici încă doi ani.

— Păi, trebuie. Dacă pleci acum, ai încurcat-o.

Big Issue[15]?

— Uite ce, nu mă las de şcoală, OK?

— *Big Issue?*

— Termină, nu-i frumos.

Sună clopoţelul.

— Nu mai ţin minte nimic. Cu orarul ăsta nou, şcoala a purces deliberat la distrugerea mea.

Constanzia scoase o bucată de hârtie mototolită.

M-am aplecat să văd:

— Nici eu. Arată-mi.

— De ce te uiţi la al meu?

— A, da.

— Ieri, când te distraşi aşa de bine fără cea mai bună prietena ta, căzuşi? Te lovişi la cap?

— Cam pe-acolo.

— Italiana ta *e schifo.*

— E de bine?

Ea îmi zâmbi.

— Acum trebuie să mergi să fii matematiciană, da? Hai, fugi, *piccola rana.*

* * *

Reuşisem s-o prind pe Tashy la telefon, furişându-mă afară din şcoală în pauza de prânz şi cumpărând o cartelă incredibil de scumpă pentru mobil.

— A fost un vis?

— Nu.

— O, Doamne. Nu pot să cred... Nu pot. O, Doamne,

[15] Revistă scrisă de jurnalişti profesionişti spre a fi vândută de către cei fără adăpost.

Flora. Ce dracului ne facem?

— Uite, uite…

Aproape am râs privind doi băieţi care se băteau la oarecare distanţă de mine. Toţi ceilalţi s-au strâns la faţa locului şi au început să urle ca din gură de şarpe.

— O, Doamne, am spus eu. OK, sunt în iad.

— Pe bune? Există iad? Deci asta era?

— Nu, vreau să zic. M-am întors în liceu. Colac peste pupăză, m-am întors în liceu. E, gen – după petrecerea mea groaznică.

— O, spuse Tashy cu voce pierită. Deci nu e mai bine nici de data asta?

Dintr-un motiv sau altul, copiii care se uitau la bătaie au început să scandeze foarte sonor cuvântul cu „e”. Domnul Rolf ieşise din corpul principal al şcolii, dar chiar şi el părea nehotărât dacă să se lege de mulţimea gălăgioasă. Speram că nimeni n-are vreun pistol.

— N-aş putea să zic că e, am spus eu şi am început să mă smiorcăi.

— Nu, nu, nu plânge! spuse Tashy cu inima înmuiată. Adică – tu eşti în iad? Eu am şase şedinţe programate dublu pe după-amiaza asta, nu pot să-i fac pe cei de la firma de catering să împăturească şerveţelele în formă de trandafir şi nu lebădă – mama ei de lebădă – mai avem douăşnouă de zile pân’ la nuntă, iar tu încă mai încapi în haine de copil şi le cumperi fără TVA. Cum poate să fie ăla iad?

— Şcoala e un CĂCAT!

— Ei, floricico, trebuie să fie mai uşor de data asta. Gândeşte-te la toate chestiile deştepte pe care le ştii.

— Sunt cea mai nepopulară fată din şcoală!

— Nu! Nu mai există copii de-ăia care poartă ochelari prinşi cu leucoplast?

— Nu cred, am pufnit eu. Şi am o prietenă nebună şi sinucigaşă.

— Ce vrei să spui?

— Prietena mea cea mai bună. E un pic…

— Eu sunt cea mai bună prietenă a ta.

— Ştiu asta, am spus încet. Vreau să zic, în lumea asta nouă.

— Îţi place mai mult ca mine?

Am început să plâng şi mai tare.

— Adică, ştiu că am fost foarte ocupată cu nunta şi restul, dar…

— Nu nu nu nu. Termină. Taci. Tu eşti cea mai bună prietenă a mea. Asta e o creatură stranie care mă urmăreşte peste tot, OK?

— E frumuşică?

— Arată ca o mâţă cu puteri negative.

— Da?

— Are vocea ca un incendiu într-un pet shop.

Tashy sună mai puţin bănuitoare.

— OK, uite. Ţine-te bine, am să vin să te iau diseară, OK? Mai rezişti până atunci?

— Nu pot să ies diseară.

— De ce nu?

— Tashy! Sunt pedepsită. Şi mi-au dat şi detenţie.

— Păi, super. Nu fi fraieră. Fofilează-te.

— Or să mă trimită la şcoala de corecţie!

— Ştii, ai vocea ca a ta la telefon, spuse Tashy gânditoare.

— SUNT eu, bine? Trebuie să controlăm situaţia cumva. Eu sunt eu. Dar nu pot să fac nimic.

— Chiar n-aveam voie să ieşim când aveam şaişpe ani?

— Ba da, dar numai în condiţii de laborator.

— Nu poţi să le zici că dormi la prietena ta cea mai bună – cum o fi chemând-o?

— Constanzia.

— Con-ce?

— Şi oricum, nu, fiindcă nu-i ştiu numărul de telefon şi nici adresa. Şi sunt pedepsită.

Tashy oftă prelung:

— E îngrozitor.

— E iadul, am spus eu. Eşti sigură că n-am murit cumva într-un accident oribil şi tragic şi eşti tu prea drăguţă să-mi spui adevărul?

— Dacă asta e pe lumea ailaltă, sper al naibii de tare că nu.

Prima oară nu fusesem niciodată pedepsită la şcoală. Da, eram de-aia. Şi acum, văzând cum toţi copiii îşi luau tălpăşiţa, râzând şi chiţăind, pe poarta dincolo de care alunecau unele lângă altele maşinile şi autobuzele, îmi dădeam seama cât de bună era pedeapsa.

Desigur, majoritatea voia să plece acasă. Şi eu la fel. Dar pentru mine, acasă nu exista.

Suspinând încetişor în aerul de după-amiază de septembrie, am tropăit unde îmi aminteam că stăteau băieţii răi opriţi după ore, aplecaţi pe geam, fluierând după fete ca puşcăriaşii (cum, într-adevăr, au ajuns mulţi dintre ei).

Domnul Rolf patrula în faţa sălii, de unde se auzeau strigătele băieţilor şi replicile lor obraznice. Zâmbi foarte neplăcut când mă văzu apropiindu-mă şi detectorul meu de sarcasm profesoresc începu să piuie.

— A, domnişoara Scurrison. Mă bucur că ne onoraţi cu prezenţa în această seară nemaipomenită. Ştiu că sunt o noutate pentru dumneavoastră astfel de întruniri mondene ale celor mai inteligenţi şi fermecători membri ai elitei culturale care este Christchurch Secondary. Îmi imaginez că vă veţi integra de minune.

Am intrat, cu pulsul crescându-mi vertiginos. Toţi băieţii de-aici arătau exact ca orice grup de golani din cauza cărora ai trece strada ca să-i eviţi, plini de explozibilul

compus din frică adolescentină, bravadă, hormoni şi cidru. Cine ar vrea să fie profesor, m-am întrebat, nu pentru prima oară. În ce punct devenea distractivă slujba asta? Daţi-mi biroul meu cuminte, plicticos, calculatorul, hârţoagele mele kilometrice, oricând. Nu pot să cred că începea să-mi pară rău după neoane şi calculat TVA.

Un „uaaau" colectiv se auzi în cameră în timp ce intram. În mod evident ştiau cine sunt şi mă îndoiam profund că mai fusesem văzută aici. Era o nebunie. Nu-mi venea să cred că o haită de străini cu un IQ de vreo patruzeci şi cinci ştia mai mult decât mine despre viaţa mea.

— Hei, gagico. Vrei să-ţi facem e-ducaţie? spuse un uriaş cu coşuri pe faţă, târându-se lângă mine şi zgâriind, încet şi migălos, cuvântul „FUTAI" pe bancă.

— Da, strigă altul. O să te ţin până târziu… foarte târziu…

Am ridicat privirea. În curând aveau să înceapă să se laude unii la alţii cu experienţe sexuale inventate şi să mă lase în pace.

— Nu te-am mai văzut pe-aici, zise unul ras în cap.

— Cărniţă proaspătă! strigă altul din spatele clasei, spre amuzamentul general.

Incredibil, nemernicul de Rolf stătea şi se uita la toate astea impasibil. Dacă mi s-ar fi întâmplat asta la birou, Olly le-ar fi tras tuturor un proces de hărţuire sexuală în cinşpe secunde.

M-am aşezat. Pe tablă scria: „Subiect de eseu: utilitatea nimicului".

— Hei, gagico, acum eşti de-a noastră, ce zici, o să mai… desfaci câţiva năsturei, ceva, ei? şopti o voce asudată din spatele meu.

— Du-te dracu', am spus eu.

Au rămas toţi mască. Inima-mi făcea ca trenul. Era oribil. Nu-mi venea să cred că li se dădea voie să mă intimideze în aşa hal. Mă simţeam în pericol.

— Înjuri, domnişoară Scurrison?

Într-o clipită mi-a pierit toată compasiunea pentru omul ăsta distrus şi mi-am permis o mică fantezie de răzbunare care implica închisoare pe viaţă. Şi şuturi.

— Nu, domnule, am spus căită ca un câine bătut.

— Ba da, înjură, domnule.

— Vrei să ne mai faci o vizită rapid?

— Nu, domnule.

Profesorul clătină din cap şi arătă spre tablă:

— Atunci apucă-te de treabă.

Plecă din clasă – e clar că şcoala căzuse în paragină dacă aveau nevoie să împartă sala de detenţie în două. Obrajii îmi ardeau de frică şi nedreptăţire; începură să se audă şoapte.

— Punem noi mâna pe tine, curvo.

Doamne!

Deodată, se auzi un scârţâit. De parcă cineva i-ar fi dat altcuiva tare cu rigla peste degete.

— Futu-i! spuse aceeaşi voce.

— Taci dracu'! spuse alta, aproape cunoscută. Vrei să te bage la pârnaie pentru hărţuire sexuală, sau numa să stai p-aici toată viaţa?

— Ce face?

— Taci şi gata, da?

Mi-am luat inima-n dinţi, m-am uitat în spate şi era să fac infarct. Când intrasem, nici nu ridicasem ochii din pământ şi mă aşezasem în prima bancă. Drept care nu-l observasem pe băiatul care acum îl trăgea pe altul de ureche şi-l ameninţa că-l pocneşte cu rigla.

— Slăbănog idiot, zise golanul, dar se întoarse rapid la citit.

Am întâlnit privirea lui Justin Clelland. Sigur, nu se uita la mine ca şi cum m-ar cunoaşte, altfel decât din vedere, de prin liceu. Nu părea interesat, iscoditor, bănuitor sau pus pe

flirt. Mie, pe de altă parte, îmi tremurau buzele. Băiatul ăsta semăna cu Clelland în uniformă într-un hal, că-mi venea să vomit.

— Mulţumesc, am zis.

A ridicat din umeri şi şi-a reluat locul, imediat în spatele meu.

— Flora, am spus eu, întinzând mâna.

El se holbă la ea. Poate că oamenii dau mâna abia mai târziu.

Într-un final mi-o luă:

— Ştiu, zise el. Umbli cu fata aia brunetă nebună.

Am dat din cap:

— Şi tu eşti Justin.

El făcu un semn politicos cu capul. Probabil că era cu un an mai mare ca mine. În mod straniu, şi poate pentru că eu eram cu vreo cinci centimetri mai scundă, nu arăta ca adolescentul plouat şi lălâu de la nunta lui Tashy. În comparaţie cu ceilalţi neanderthalieni soioşi ale căror trăsături nici nu se definiseră încă, el era înalt, cu pielea netedă, cu zulufi ca de bebeluş şi ochi cenuşii, calmi, că ai fratelui lui. Per total, îmi dădea impresia de sfâşietor de inimi.

— Pentru ce te-au pedepsit? am şoptit.

— Am protestat împotriva unora din alt an, care n-au vrut să comande cărţi reciclate. Nu le-a picat prea bine.

Vaaai, Clelland II.

M-am hotărât să fiu un pic mai vicleană.

— N-ai un frate care e-n Africa?

Se înspăimântă instantaneu. Ah, la naiba. Tocmai mă dădusem de gol ca fiind una dintre adolescentele alea înfricoşătoare care se ţin după câte un băiat, îi scriu numele pe manuale şi îşi umplu jurnalele cu „te iubesc, John Bloggs, şi ŞTIU că o să ne căsătorim”, iar şi iar.

El tuşi.

— Vorbeşti, domnişoară Scurrison?

Nenorocitul ăsta umbla pe roţi unse cu linişte, pe cuvântul meu.

— Nu, domnule.

— Cred că de aceea o să ne vedem şi luni.

Măcar de data asta am reuşit să nu înjur.

* * *

Ai mei arătau ca şi când ar fi ţinut doliu pentru mine, cum îi vedeam prin ferestrele luminate, în amurgul abia instalat. Probabil că asta şi făceau: îşi plângeau fata studioasă şi cuminte care se trezise ieri-dimineaţă şi n-avea să mai fie ca înainte.

— Mi-au dat detenţie, am spus eu, punându-mi haina în cuier.

— Ştim, spuse tata. Noi am cerut să-ţi dea.

— Mulţumesc, am zis eu. Sunt sigură că veţi fi încântaţi să aflaţi că eseul meu despre *Nimic* a fost un mod foarte constructiv de a-mi folosi timpul în anul cu examene.

Mama puse de cină în linişte. Ooo! Nimeni nu-mi mai făcuse o cină de – păi, mama se cam lăsase de gătit pentru ea însăşi de când ne părăsise tata. Nu-i mai păsa şi gata, presupun. Trebuia să mă asigur mereu că are provizii semipreparate şi că ştie cum să şi le încălzească.

Era tare păcat, fiindcă gătea foarte bine. Am intrat în cârnaţi şi piure cu poftă. Eu şi Olly obişnuiam să mâncăm în oraş sau să comandăm mâncare, aşa că uitasem ce bun poate să fie un sos cu ceapă bine făcut.

— Mamă, mamă ce bun e. Nu, tată? am zis eu, însufleţită.

Amândoi se uitară la mine.

— Ăăă, da, făcu tata.

— Mulţumesc că ai gătit, mamă.

Mama era uimită:

— E aceeaşi… dădu ea să spună.

— Da. Mulţumesc, Joyce, spuse tata ruşinat, ca şi cum l-aş fi dat de gol.

Mama clipi şi se agită.

Mi-am pironit privirea în farfurie şi am continuat să mănânc tăcută, ca nu cumva să mai spun ceva stupid. Apoi mi-am amintit de misiunea mea de a-mi ţine părinţii împreună şi am început să-mi storc creierii în căutare de subiecte de conversaţie relaxată în familie. Momente de care nu-mi prea aminteam din prima experienţă.

După un secol, mama şuieră:

— Mâine-seară nu te duci la Stanzi.

— N-aveam de gând să facem mare lucru, am spus eu, acră, gândindu-mă la petrecerea misteriosului Ethan.

— Ai voie să te duci la muncă şi atât.

Aproape m-am înecat cu piure. Muncă? Aveam o slujbă? Ce fel de slujbă? Mi-am amintit de cooperativă. Cutii nesfârşite de biscuiţi. Nu, nu, nu. Sâmbetele erau pentru cumpărături şi pedichiură cu Tash. Doamne, nu. Orice slujbă aveam, nu voiam să mă duc.

Am înghiţit încet:

— De fapt, ştiţi… am avut o săptămână grea, şi aici, şi dincolo…

Tata se uită la mine. Pentru o secundă mi s-a părut că-mi intuieşte confuzia şi chinul.

— Nu capeţi un ban de la noi.

— Nu vrei să-ţi pierzi slujba, Flora, mă luă mama la reproşuri. Oamenii de la cooperativă sunt de treabă. Şi, Duncan, pentru Dumnezeu, mai taci. Dacă are nevoie de bani, o să…

M-am ridicat şi am plecat. Tata îi arunca mamei priviri ucigătoare. Arăta de parcă gândea ceva ce nu putea să spună cu voce tare.

Primul gând: ar trebui să fiu concediată de la cooperativă

şi gata. Tashy putea să mă ajute, în mod sigur. Se bălăcea în fondurile pentru nuntă. Şi aveam să-i dau banii înapoi… mi-am înghiţit un nod mare de nesiguranţă. Aveam să-i dau banii înapoi când aveam să ies din beleaua asta. Doamne sfinte. Şi, când avea să se întâmple treaba asta, nimeni n-avea să-şi mai aducă aminte că am fost aici de nicio culoare. Trebuia să cred asta. Trebuia.

* * *

M-am plimbat prin cameră, observând lucrurile necunoscute. Aveam nevoie de nişte loc ca să nu mă împiedic, plus că deja văzusem episoadele de săptămâna asta din *Prietenii tăi* şi *Have I Got News for You* acum o lună, şi nu voiam să-mi dau de gol puterile de clarvăzătoare. Şi în orice caz nu puteam să mă relaxez. Adică, dacă îmi dorisem să am iar şaişpe ani, fusese ca să ies serile până târziu şi să mă distrez, nu să fiu ţinută la şcoală peste ore şi să stau vineri seara în casă, uitându-mă la episoade vechi din *Have I Got News for You* şi ascultând cum ai mei se sfâşie în bucăţele. Ceea ce, dacă stau să mă gândesc, făcusem destul de mult. Înainte să apară Clelland şi… nu, n-aveam să mă gândesc la asta. Nu numai că a fost demult, dar s-a întâmplat într-o cu totul altă lume.

Plus, nu puteam să stau locului nici să vreau. Eram agitată şi nerăbdătoare din fire, iar atmosfera dintre mama şi tata era prea glacială pentru cuvinte. Voiam s-o iau la goană din casa asta, să dau de nişte prieteni şi să mă fac că nimic din toate astea nu se întâmplă, dar nu voiam să mai văd groaza aia în ochii mamei. Aşa că eram ca un animal în cuşcă. M-am uitat în jur, în dormitorul meu cu tapet albastru.

Aş fi crezut că-s prea bătrână pentru CD-uri cu Gareth Gates, dar nu. Eh, eram fata cea mai necool din şcoală, aşa

că se explica. Aveam şi ceva de la Steps, vechi de vreo doi ani, şi mult No Doubt, e clar că muream după ei. Bun. Le-am pus în CD playerul roz de proastă calitate pe care probabil că-l primisem cadou. Mai erau şi alţi artişti de care chiar n-auzisem, ceea ce era cam jenant. Deşi eram destul de la curent cu muzica, nu ştiam cine e Jay-Z, sau cine erau puştii ăia cu aspect de vagabonzi din posterul de pe perete.

Am răsfoit fără chef nişte numere de *Smash Hits,* întrebându-mă dacă o să-mi amintesc cine urmează să urce în topuri, ca să pariez. M-am dus la biroul meu alb, kitsch, stil Ludovic XIV, care era oribil şi deasupra căruia atârnă o poză înrămată cu un tigru – adoram tigrii. Am tras sertarele, unul după altul: reviste, rujuri gratuite şi teancuri peste teancuri de ciorne inutile de teme. Apoi am ajuns la unul încuiat. Ooo, sertar încuiat.

M-am simţit perversă, vinovată şi cotrobăitoare. Umblam prin lucrurile intime ale unei adolescente – cele mai de preţ pentru ele. Ar fi îngrozită, absolut îngrozită şi umilită insuportabil dacă ar şti că o străină urma să i se uite prin secrete. Chiar dacă străina eram eu.

Am scormonit pe fundul genţii pufoase roz şi, destul de sigur, am dat de o cheiţă. Ruşinată, cu inima în gât, am răsucit cheia în broască.

Am găsit o sticluţă minusculă de suc de piersici (pe care l-am băut imediat, sigur, înecându-mă un pic de la dulceaţa exagerată), nişte foiţe de ţigară, câteva poze cu bărbaţi fără cămaşă pe ei – grrr – şi cartea *Fanny Hill* (am zâmbit autoironie), şi o, Doamne. Da. Ceea ce căutasem fără să ştiu în tot timpul ăsta.

L-am scos. Chiar era frumuşel, un caiet dictando simplu, cu copertă satinată, în care părea că investisem destul din salariul de la cooperativă.

Jurnalul.

De fapt, versiunea din anii ’80 a drăguţului ăstuia o

arsesem acum câţiva ani, când îmi dădusem seama că, de fapt, când o să fiu o băbuţă la azil, n-o să mă fascineze aşa tare să citesc despre cine m-a enervat în special în cutare săptămână, şi că, dacă nu-s în stare să-mi amintesc numele cuiva după zece ani, nu prea aveam şanse să mi-l amintesc în scurtele momente de luciditate de la bătrâneţe. De asemenea, găseam tot mai puţin rost în a-l păstra ca material pentru o biografie elogioasă.

Mai mult însă, nu-mi plăcea să-mi amintesc ce fetiţă confuză şi singură eram. Ştiu că toţi adolescenţii sunt mai mult sau mai puţin singuri şi confuzi, dar în mod clar a fi adult presupune să laşi baltă toată chestia asta, ca un şarpe care îşi leapădă pielea moartă, şi să intri într-o lume cu prietenii care durează, distracţie adevărată, să scapi de sentimentul ăla groaznic şi etern de stânjeneală care ne împovărează în fiecare zi a vieţii noastre. Nu voiam să citesc despre o fată care nu ştia că poate să fie fericită. Nu voiam să citesc despre o fată care visa la cai verzi pe pereţi, care nu ştia ce mare e lumea, care plănuia nunta care acum o scotea pe Tashy din minţi.

Şi lucrurile s-au ameliorat, bineînţeles. Sub forma unei diplome, a unei maşinuţe frumoase, a unui apartament, a unui prieten de treabă. A obţinut toate astea. Doar că nu sunt sigură că asta voise într-adevăr sau că îşi imaginase că aşa o să se simtă.

Şi iată-mă aici *din nou.* M-am aşezat pe plăpumioara mov şi m-am chircit. Ştiţi, nu crezusem că m-am schimbat aşa de mult. M-am uitat la mâinile mele fine, albe ca zăpada. Nu aşa mă aşteptam să arate. Nu cu ojă neagră cojită, pentru început. Dar forţându-mă să citesc jurnalul, m-am forţat să fac faţă adevărului, oricât de ciudat ar fi fost.

Fata eram eu, clar. Insuportabil, ilizibil pe alocuri.

„Fallon e o mare SCORPIE. Crede că e aşa genială dar de fapt cred că e o PERSOANĂ FOARTE NEFERICITĂ care crede

că să trimiţi bileţele despre sentimentele Altcuiva e de râs, ceea ce înseamnă că probabil e PERVERSĂ”.

Mda. O, nu, Doamne fereşte, asta ce mai era?

„Cred că m-am îndrăgostit de Ethan. Abia dacă pot s-o spun tare, mă simt aşa ciudat. Dar chiar cred că îl iubesc. Cred că asta e. Şi ieri s-a uitat la mine de cel puţin trei ori”.

Ei, draci Iaci, nu se poate. Băieţaşii ăştia. În doi ani or să SALIVEZE după noi la facultate, dar la momentul ăsta sunt prea ocupaţi să facă pe deştepţii ca măcar să se gândească să includă pe cineva… OK, n-aveam de gând să mă las rănită de cineva pe care nici nu pusesem ochii de fapt. Ia să vedem…

Urma o mâzgăleală de nedesluşit care părea să indice faptul că eu şi Constanzia băuserăm două sticle din vinul tatălui ei ca un experiment şi ni se rupsese filmul. Încetasem să pun cerculeţe pe „i” abia cu un an în urmă. Şi cu cât căutam mai mult prin jurnal, cu atât mai mult îmi dădeam seama de adevăr. Fusese adevărat atunci, era adevărat şi acum.

Eram încă virgină. Sigur că eram. Abia făcusem şaişpe ani. Doar că – şi aici am avut o tresărire, nu ştiam de ce. Era foarte straniu. Virginitatea nu era ceva la care mă gândisem ca la o stare de fapt de foarte mult timp, sau în orice caz nu ca la ceva care trebuie combătut ca o condiţie a femeii în termeni geopolitici.

Imediat ce am plecat de acasă – locul trist, însingurat care devenise casa noastră după ce tata ne-a părăsit – am scăpat de virginitate cât de repede mi-a fost omeneşte posibil. A fost dureros, stângaci, umed şi penibil.

Treaba se îmbunătăţise, desigur, şi oricum prima oară nu e o amintire frumoasă pentru multă lume, dar simţeam speranţele şi visurile cuprinse în jurnalul ăsta, tăbliţa mea goală, şi l-am strâns cu grijă la pieptul meu mic.

— Nici nu ştii, i-am şoptit. Ei, să nu accepţi orice invitaţie

la orice bal al bobocilor de florile mărului.

„Mi-a plăcut foarte mult să mă sărut cu Felix. Ne-am pupat patru ore şi douăşopt de minute”.

OK, asta era din anul precedent, dar eram destul de impresionată. Când mă giugiulisem cu cineva ultima oară oricât de puţin? Nu-mi aminteam. Adică, eu şi Olly ne pupam, nu? Mda, pe buze, când ne vedeam, dar asta nu era giugiuleală adevărată, şi în pat, dar nici asta nu era tocmai giugiuleală.

Dar e chestie de adolescenţi, de fapt, nu? De asta li se inflamează glandele mereu.

„Nu suport să lucrez la cooperativă. Doamna Bentall e o scr**fă. Nu e drept. Stanzi are bani de la ai ei şi alocaţie pentru haine. Dacă tata ar fi vreodată acasă, poate mi-ar da şi mie”.

O, Doamne, ce mă mai lamentam. M-am uitat cu dispreţ la viaţa ursuză pe care o ţineam în mâini. Fătuca asta era pe aceeaşi traiectorie ca mine.

Mi-a sunat telefonul. Am sărit pe el. Era mesaj.

„Lume făcută praf”, scria. Slavă Domnului că Tashy nu învăţase limbajul de sms. „Te iau mâine la încercare de fuga”.

Capitolul 6

Mulţumesc lui Dumnezeu că o aveam pe Tash. N-am reuşit să dorm. Până la urmă m-am ghemuit în pat când am auzit genericul de la ştiri jos, şi m-am prostit toată noaptea cu jurnalul ăla tâmpit. I-am dat mesaj lui Tashy cât de devreme am putut în zori, şi m-am întâlnit cu ea la colţ, în stilul clasic al adolescentei care fuge de-acasă. Aveam de gând să îmi dau demisia de la cooperativă; mama oricum nu mergea acolo niciodată, i se părea supermarketul Rusiei comuniste.

Tashy aştepta la volanul Audi-ului ei micuţ. A ridicat din sprâncene când m-a văzut şi mi-am dat seama că poate compleul tricotat în dungi cu fustă mini pe care-l scosesem la plesneală din dulap era un pic exagerat pentru o sâmbătă dimineaţa.

— Ce? am întrebat supărată, deşi eram aşa uşurată că o găsisem acolo că-mi venea să explodez.

— Nimic, spuse ea, în timp ce urcam în maşină. Doar că eşti aşa micuţă. Lasă-mă să mă joc un pic cu braţele tale.

— LASĂ-MĂ.

Îmi împinse în sus pielea de sub ochi cu un deget:

— Uite, vezi. Aşa o să arăţi peste şaişpe ani. Drace, cât timp mai ai.

M-am studiat în oglinda retrovizoare, în timp ce Tashy scotea maşina din parcare. E adevărat, pielea mea, unde nu era plină de coşuri, era ca o floare. Dar şi semănăm oarecum mai puţin cu mine. Nu-ţi dădeai seama cum sunt doar uitându-te la mine. O tăbliţă goală, desigur. Trăsăturile nu mi se definiseră încă.

— Ştii, şase luni am mâncat numa peştele mă-sii fiert şi tot n-arăt deloc ca tine.

— Arăţi genial, i-am spus eu, din reflexul pe care-l

dezvolţi cu cea mai bună prietenă.

— Aşa ar fi şi căzu, spuse ea visătoare. Cum arăt în ziua cea mare?

— Nu trebuie să ne ştim viitorul, am spus eu. E interzis.

— Discursul lui Max e haios?

— Da, am minţit eu. Ăăă, ce mai face Max?

— Păi, zise ea subit îngrijorată, i-am zis: „N-o să-ţi vină să crezi ce i s-a întâmplat lui Flo”.

— Aha?

Se concentră pe drum.

— Păi…

— *Ce?*

— Uite care-i treaba, Flo Nu ştie cine eşti.

— Nu ştie ce?

— N-avea habar despre ce vorbesc.

Teama zdrobitoare se întoarse.

— O, Doamne, am spus. O, Doamne, nu exist. În lumea asta, sau în lumea veche, sau… ce *dracu’* se întâmplă? Cine sunt? Nu… cum o să pot să fac ceva sau să mă întorc sau să… Nu sunt nimeni!

Am început să am palpitaţii.

Ea mă strânse de braţ:

— Ba da.

— Dar… nu pentru Max, nu pentru nenorocitul de Karl Dean, nu pentru domnişoara Syzlack, chiar dacă… adică, ea ştie pe cu totul altcineva.

— Sunt sigură că există o explicaţie raţională.

— UITĂ-TE la mine!

— OK, poate nu chiar raţională.

Deodată am înghiţit în sec.

— O, Doamne, dar Olly?

— Mă întrebam când o să-ţi aminteşti şi de el, zise Tashy încet. Cred că moare de griji.

— Ei, şi unde mergem acum?

— O să vezi.

— Ai inventat o maşină de îmbătrânit?

— Nu, poţi să-i spui „examene de management şi contabilitate”.

— Haha.

Am parcat aproape de centru şi am luat-o în sus pe Picadilly, în jos pe scări şi spre frumosul parc St. James. Era o dimineaţă minunată de toamnă, nu umedă, numai o ceaţă vagă se ridica de pe lac şi printre copaci. În afară de obişnuiţii joggeri fanatici, nu era mai nimeni pe-acolo.

— Hai să hrănim raţele, spuse Tashy cu tâlc, scoţând nişte pâine din buzunar.

— Am şaişpe ani, nu şase.

— Haide.

— M-ai programat la M16? am întrebat, deodată panicată. Mă trimiţi la armată, nu-i aşa, ca să îmi facă tot felul de analize ca să-şi dea seama cum să facă din mine o armă?

— Da, asta fac prietenii, spuse Tashy maliţioasă.

— Am ajuns aproape de Whitehall! Experimente! Nu-mi face asta, Tash. Dacă mă răpeşte o companie de cosmetică?

— Şşşt. Şşşt. Nu mai fi paranoică, zise Tash, arătându-mi o siluetă înaltă care se îndrepta spre noi printre copaci.

— Am tot dreptul să fiu paranoică, am spus eu.

— O fi de la hormoni.

— Hormoni pe care or să mi-i extragă cu o sondă uriaşă! Ah, la naiba.

Silueta se desluşi dintre copaci. Era Olly.

Încremeni la vreo doi metri de noi.

— Doamne Dumnezeule, zise el, holbându-se la mine.

— Mă cunoaşte! am exclamat.

De ce unii oameni mă ţineau minte şi alţii nu, n-aveam nici cea mai vagă idee. Nu conştientizasem dimensiunile

groazei mele înainte, şi acum, de uşurare şi recunoştinţă, eram ca o mieluşică.

— Mă cunoşti!

Tash deja pornise în întâmpinarea lui şi îl ţinea de braţ.

— Iartă-mă, spuse Tashy. N-am ştiut cum să-ţi explic la telefon.

— Clar, spuse Olly răguşit. Ce… *CE?* Nu înţeleg. Ce?

Îşi dădu palme.

M-am uitat lung la el. Arăta obosit şi – Doamne, recunosc – după ce mă holbasem atâta în oglindă în ultimele două zile, mi se părea bătrân. Arăta ca tata.

— Într-adevăr şi-a amintit de tine, îmi spuse Tashy, ca să umple tăcerea, în timp ce Olly tremura. Se pare că telefonul tău a fost scos din reţea.

— Mda, pe lumea ailaltă, am spus eu.

— Din tonul lui Tashy am crezut că eşti însărcinată, spuse Olly nevenindu-i să creadă, cu vocea spartă. Sau că ţi-ai schimbat tunsoarea radical. Ce *s-a întâmplat* cu tine?

Se apropie de mine. L-am privit în ochi. Dădu din cap.

— Ia uite la tine, îmi spuse încet, apoi întinse mâna şi mă pipăi curios, ca şi cum aş fi fost un specimen ciudat într-un laborator.

— Păi… am început, şi i-am spus tot, mai puţin partea cu grijile mele legate de el şi reîntâlnirea cu Clelland, aşa că nu mi-a luat mult.

Olly ascultă extrem de atent în tăcere totală, ca să poată să-şi facă mintea raţională de avocat să cuprindă totul, totuşi dând uneori din cap neîncrezător. Apoi stătu tăcut foarte mult timp, uitându-se la apă. Pe urmă se întoarse spre mine şi mă privi drept în ochi. Mai înghiţi în sec o dată. Eu mi-am frecat mâinile slăbuţe, neliniştită.

— Ai… ai vrut să renunţi la viaţa ta?

— Sau s-o primesc înapoi, am răspuns eu ridicând din umeri.

Olly lăsă capul în jos:

— Totuşi cât de nefericită erai cu mine?

Nu mă aşteptasem deloc la aşa ceva. M-am uitat la el şi m-am simţit absolut îngrozitor. Mai era, la urma urmei, doar o lună până să mă ceară de nevastă, deci trebuie măcar să se fi gândit la asta. Aşa că am făcut cel mai bun lucru la care m-am putut gândi. Am minţit.

— Nu fi prostuţ, dragule. Nu tu ai fost de vină. Speculam şi eu aiurea, atâta tot, şi uite că s-a întâmplat nebunia asta.

Am încercat să par nonşalantă, ca şi cum n-ar fi fost aşa o problemă.

— Doamne, nu pot… trebuie să te vezi când spui asta, trebuie. Ştii că ai părul mov?

Am dat din cap.

— Oricum, credeam că ţi-ai pus dorinţa cu voce tare.

— Nu tocmai. A fost un gând fugar…

— Aşa cum nici nu te gândeai la monştri gigantici, spuse Tashy.

— Nu, aia era *Vânătorii de fantome,* am spus eu. Ce mi se întâmplă e mai degrabă *Peggy Sue se măritǎ.*

Olly nu se putea opri din holbat:

— Deci, ai văzut şi viitorul?

— Nu, tocmai, l-am şi trăit. Dar numai o lună.

El se încruntă:

— Mai ştii ce se întâmplă pe piaţa financiară?

— Nici nu mai ştiu cine iese primul în topuri. Am încercat deja.

— Am încercat împreună, spuse Tashy. Dar nunta mea e într-o zi frumoasă şi rochia mă încape. Aaa, şi cred că am voie să mănânc tort.

O iubeam că încerca să ne ridice moralul cu un pic de veselie. Şi uram ce eram gata să spun.

— Nu sunt sigură că-i aşa, am spus. Eu sunt aici, acum. Asta s-ar putea să schimbe totul. Dar tu mă recunoşti şi

Max nu, iar părinţii mei sunt tineri şi ciudaţi, şi nu ştiu ce dracu’ se întâmplă şi ce pot sau nu pot să schimb. Nu înţeleg nimic.

— Of, zise Tashy învinsă. OK. Atunci nu tort.

Olly veni la mine şi îmi luă umerii în mâini:

— Doamne, eşti şi mai scundă, zise el trist.

— Ştiu, am răspuns. Dar, pe partea cu plusuri, am sânii mai puţin fleşcăiţi.

Îmi aruncă o privire precaută:

— Aăă, păi, ăsta şoc. Atunci să… s-o luăm spre casă?

— Aăă, am făcut eu.

— O, Doamne, zise Olly şi sări în spate. Eşti măcar majoră? Sunt pedofil? La dracu’!

— Nu-i asta, am spus eu.

Săracul de Olly. Îngrozit că şi-a pipăit din greşeală prietena proprie şi personală. Ce dezastru!

— Oricum, am şaişpe ani.

— A, bun, spuse el, şi se gândi o clipă. Chiar mai bine decât bun, de fapt.

— Nu pot, am zis eu. Trebuie să stau acasă cu ai mei. Or să-şi iasă din minţi dacă nu dorm acasă.

— A. Da. Da’ nu poţi să le zici că dormi la Tashy?

— E uimitor ce repede îşi aminteşte toată lumea şmecheriile din adolescenţă. Oricum, nu, pentru că Tashy e o femeie matură, mare şi înfricoşătoare, iar eu sunt pedepsită.

— Chiar? întrebă Olly şi izbucni în râs. Eşti pedepsită. Asta e o *nebunie.*

— Nu-i de râs.

— Ştiu. E o nebunie! Vrei să-ţi iau o îngheţată ca să compensez chestia asta?

— Îţi place mai mult de mine acum? am întrebat eu.

În ciuda a tot, nesiguranţa mă cuprindea încet.

— Olly, ordonă Tashy. *Niciodată* să nu răspunzi la

întrebarea asta.

— OK.

Olly hotărî, până la urmă, să mâncăm o îngheţată. Îngheţata era hrana de bază. L-am urmat până la tonetă.

— Şi una cu vanilie pentru domnişoara, zicea el.

Tashy se uită la mine:

— Cred că suportă destul de bine toată treaba asta.

— Cam prea bine, am zis eu. Nu vreau să i se deschidă apetitul pentru fetiţe.

— Hai, mă. Te uiţi la televizor. E antrenament bun.

— Hmm.

— Nu vorbeam serios în legătură cu Jamie Theakston. Tu?

— Păi, apucăturile lui medievale mi se par un pic copleşitoare pentru corpuşorul meu neîntinat, dar nu exclud automat orice boy bând.

— Fii serioasă. Şi când te întorci?

N-am spus nimic.

Olly reveni.

— Aşadar, zise el, când te întorci la noi?

— Asta presupunând că vreau să mă întorc, am spus eu îngândurată.

M-am surprins până şi pe mine.

* * *

— Burse pentru studenţi, zise Tashy serioasă (ne întorseserăm la Institutul de Arte). Pulovere cu mânecile găurite. Să trăieşti cu o oală de chilii o săptămână.

— Examene, zise Olly.

— Examenul auto. Pe care, apropo, l-au făcut mult, mult mai greu.

— Cooperativa.

— Alţi mucoşi tâmpiţi în jurul tău.

— Elevi din clasa de mijloc care dezbat socialismul în

conversaţii lungi şi plicticoase.

— Speranţe mari spulberate încă o dată.

— Să încerci să-ţi iei casă în Londra.

— Elevi din clasa de mijloc care îţi spun cum anul lor liber de dinainte de facultate în India le-a schimbat viaţa.

— Să fii nevoită să dansezi în public.

— Să fumezi iarbă iar.

— EXAMENE!!!

— OK, OK, am spus. Uite ce, am zis-o şi gata. O posibilitate. Ştiu că ar fi groaznic.

— Nemaipomenit de groaznic.

— Doar că… am zis eu, aş putea… aş putea să fac alegeri mai bune. Să fac totul altfel de data asta.

— Ce era rău la viaţa noastră? întrebă Olly, uitându-se încrâncenat în cana de cappuccino.

— Nimic, am răspuns eu. Dar… atâtea posibilităţi. Adică uite, dacă aş da la regie?

— Flora, filmul tău preferat e *Goldeneye,* spuse Tashy.

— Mmm. Ce bine arăta Pierce Brosnan acolo! O, Doamne – şi, acum e mult, mult prea bătrân pentru mine.

— Nu cred că te primesc la regie doar fiindcă îţi place cum arată actorii.

— Ar trebui, am spus eu. Atunci nu l-ar mai băga nimeni pe Robin Williams în filme.

— Hmm.

— Bine, nu neapărat regie. Aş putea să mă fac desenatoare sau profesoară… OK, poate – de fapt, sigur – nu profesoară. Aş putea să călătoresc un pic. Aaa, să lucrez în publicitate. Asta mi s-a părut mereu distractiv. Aş putea să fiu medic. Aş putea să lucrez în guvern. Să fiu o savantă de-aia şmecheră ca în *Viaţa la Casa Albă.* Pun pariu că aş putea să fac o groază de chestii. Şi ştiu ce-s toate astea. Ştiu să mă descurc, în felul ăsta, aş putea să-mi aranjez viaţa prin prisma unui om care cunoaşte lumea aşa cum e,

nu a unuia care se chinuie să-şi completeze formularele pentru Belle Arte la timp.

Se uitară amândoi la mine. Olly încetă să se joace cu pliculeţul de zahăr.

— Eu am crezut mereu că aveam o viaţă frumoasă, spuse el încet.

Subit m-a deranjat profund prezenţa lui Tashy.

— Aveam, am spus cu câtă seriozitate am putut.

— Asta spui tu. La trecut, apropo. Sigur. Sună rezonabil. Dar… dar ţi-a displăcut în aşa hal, încât ai închiriat un timp şi un spaţiu în care să scapi de viaţa asta. De noi. De *mine.*

Deodată, sălbatic, aruncă pliculeţul de zahăr, care se rupse şi se împrăştie pe masă ca o minifurtună de zăpadă. Se ridică, îşi puse haina şi dădu să plece furios. Apoi îşi dădu seama că nu-şi plătise partea, se opri, scoase portofelul, trânti nişte bani pe masă şi, finalmente, plecă.

* * *

— Nu te uita la mine, spuse Tashy. Nici nu ştiam că aveaţi probleme aşa nasoale.

— Ei, nici eu nu ştiam că ai probleme cu Max până să te văd plângând pe o bancă în parc.

Ne-am uitat la cafele.

— Eu, am început amândouă în cor.

— Zi tu întâi, spuse Tashy.

— Părerea mea… să-ţi spun sincer, n-ai văzut ce se întâmplă la nuntă, da’ nu-i de bine.

— De ce, *ce* se întâmplă la nuntă?

— Nu ştiu dacă să-ţi zic.

— Ce?

— Olly mă cere de nevastă.

— *Mamma mia!* Felici…

Există o predispoziţie pentru gafe la femeile de treizeci şi

ceva de ani, iar Tashy nu învăţase să şi-o tempereze.

— Adică, Doamne, asta cam face lucrurile terci.

— Ştiu.

— Ooo, îmi fură gloria? Prieten rău care mă eclipsează.

— Nu, clar. De fapt, nici nu apucă să termine. Mama îl întrerupe. De fapt, ne întrerupe chiar înainte să tai tortul.

— Rahat, spuse Tashy. Deci chiar ai făcut-o special.

* * *

Am mers împreună până la metrou şi eram gata să ne despărţim, Tashy chicotind când mi-am luat bilet cu reducere, amintindu-şi că făcuserăm asta amândouă până la nouăşpe ani, când am auzit o voce care mi-a devenit rapid cunoscută.

— Flora! Flora! Ce, aşa, acuma călătoreşti fără mine, da? Poate ai fi mai fericită să te prefaci că nu exist, nu? Fugi de-acasă, fugi de la muncă, fugi de cea mai bună prietenă a ta – ai înnebunit? Iei droguri? Poate ţi-au dat droguri la detenţie. Şi acum eşti la Trafalgar Square, lucrezi ca prostituată ca să ai bani de droguri? Eşti o curvă drogată acum? De asta ţi-e ruşine să te vezi cu cea mai bună prietenă a ta? De atâta curvăsăreală, da?

Vorbea foarte accentuat când era nervoasă. Stanzi purta un top gri hidos cu umerii goi, pantaloni albi soldăţeşti plini de panglici şi ghetuţe albe până la glezne. În ochii mei arăta ca o fetiţă uşuratică săritră de pe fix. Era evident furioasă pe mine.

— Stanzi, am spus eu, încercând să-i zâmbesc malefic lui Tashy dar nereuşind, ea e Tashy.

Constanzia se uită în sus la ea cu o privire sticloasă pe care mi-am dat seama că o păstra pentru adulţi.

— Îmi pare foarte bine să vă cunosc, spuse ea repezit.

Apoi se aplecă spre mine şi mă întrebă şoptit:

— Ea e matroana ta?

— Şşş

Tashy zâmbi crispat, cum le zâmbea de obicei controlorilor sau vânzătorilor de electrocasnice:

— Salut. Mă bucur să te cunosc.

— Şi ce legătură aveţi cu domnişoara Scurrison? spuse Stanzi pe un ton absurd de politicos.

— Ăăă... ea e, ăăă, o consilieră externă pe care mi-au angajat-o părinţii.

Lui Stanzi nu-i prea venea să creadă.

— Vai, încântător! spuse ea, ca şi cum tocmai ar fi fost invitată la ceai la un castel.

— Iar ea e Constanzia, am spus eu.

Stanzi mă trăgea iarăşi de braţ:

— Ai doctor de cap şi nu-mi zici?

— E foarte plictisitoare, i-am răspuns eu.

— Da, Constanzia, am autoritatea să o secţionez pe Flora dacă vreau, spuse Tashy tare.

— Trebuie să vorbesc un pic cu ea între patru ochi, i-am zis lui Stanzi.

— E insuportabilă! spuse Tashy imediat ce ne-am retras într-un colţ.

— E de treabă.

— Da, sigur.

— Aş vrea să fii tu în locul ei.

Tashy zâmbi:

— Uite. Am programare la croitor în după-amiaza asta.

— Da?

— Ei, şi am vrut mereu să te întreb, dar niciodată n-am putut, că m-am gândit că nu ţi-ar plăcea deloc. Dar acum totu-i aşa ciudat că o să te întreb.

— Ce? am zis eu.

— Vrei să-mi fii domnişoară de onoare?

Râse când se auzi spunând-o.

M-am uitat lung la ea:

— Dar s-ar putea să nu mai…

— Ei, să ne ocupăm de asta la momentul potrivit, bine?

Ne-am îmbrăţişat.

— Îl suni pe Olly din partea mea? am rugat-o eu. Să testezi terenul?

— Sigur, spuse ea. E primul lucru pe care aveam de gând să-l fac. Tu să te gândeşti mult şi bine la un om aşa ca lumea ca ăsta.

* * *

Stanzi voia să ne conversăm, să mă întrebe despre şcoală, dar nu funcţiona. Eram sedată. Îmi făceam griji pentru Olly, îmi făceam griji pentru Tashy, îmi făceam griji pentru mine şi ce făceam, şi unde.

— Nu mă mai asculţi, se plânse Stanzi, în timp ce ne îndreptam înapoi spre Highgate. Nu mai vrei să fii prietena mea? Nu mai stai de vorbă. Nu mai jucăm Pogcode.

Dumnezeule, mă îndoiam profund că ar putea să existe vreun moment în toate istoriile lumii când aş înţelege ce era aia Pogcode.

— Nici nu vrei să încercăm să ne ducem la petrecerea lui Ethan?

— Pedepsită.

— Da, şi aştepţi până tata tău vorbeşte cu mama ta şi o convinge, ca întotdeauna.

— Nu prea am chef de petrecere.

Se holbă la mine:

— Ţi-e rău?

— N-am fost în apele mele în ultimul timp.

Haha.

— OK, măcar să mergem să stăm prin faţa casei lui? Ştiu că-ţi place să faci asta.

— Nu-mi place!

Constanzia ridică din umeri:

— Aşa mi s-a părut de fiecare dată când am făcut-o. Of, Doamne. M-am uitat pe geamul vagonului. Până la urmă am simţit un ghiont discret în cot.

— Mai vrei să fim prietene?

— Sigur că da, am spus eu. Îmi pare rău.

— N-ar trebui să-l mai iubeşti pe Ethan.

— Nu-l mai iubesc, am zis eu.

— Chiar?

— Nu l-aş recunoaşte nici dacă m-ar pune la poliţie. Stanzi zâmbi:

— Şi mai suntem în Anti-Fan Clubul Fallon?

— Noi l-am inventat.

Apoi Stanzi făcu un gest caraghios cu pumnul spre mine, pe care în mod clar trebuia să-l ştiu şi să i-l întorc. M-am ferit, am rânjit şi i-am dat un pumn în umăr.

* * *

Tata era în sufragerie, îşi punea pantofii. Mama robotea, nevăzută, în bucătărie. M-am uitat la ceas.

— Uf, munca! am spus tare, întinzându-mă. Au spus că depuneam prea mult efort, aşa că mi-au dat drumul mai devreme.

Mama se aplecă pe fereastra de la bucătărie şi mă privi iscoditor, dar am mimat cât de bine am putut inocenţa totală. Tata nici nu s-a uitat la mine.

— Ieşi? l-am întrebat.

— Da, scumpo.

— Unde?

Se uită la mine perplex.

— Până la club, aici. Ştii. Ca de obicei. Câteva beri cu Mike şi Peter.

Uitasem de ei. Cei mai buni prieteni ai lui, cu care se ştia de secole, de când învârtea ceva cu vânzări prin North East. Ei îi oferiseră un alibi pentru serile de sâmbătă când pleca să-şi vadă amanta. Era aşa demodat, era pur şi simplu stupid. El şi pretenarii lui conspiraseră s-o îmbolnăvească pe mama într-un asemenea hal că uneori mă întrebam dacă nu i-ar fi mai bine în spital. Şi avea tupeul să stea aici, să-şi lege şireturile frumos şi să-mi spună că se vede cu ei.

— Mama, am spus eu când apăru din bucătărie să mă vadă.

— Da, puiule? spuse ea. Cum a fost la muncă?

— Da, da, am răspuns eu. Ce-ar fi să ieşi cu tata în seara asta?

Tata înlemni.

— Ar fi drăguţ să mai ieşi şi tu. Ar putea să-ţi facă bine.

Mama strânse şervetul de vase în braţe:

— Flora.

— Ţi-ar prinde bine o schimbare.

— Acum nu ştiu… începu tata.

— Of, Flora, zise mama, apropiindu-se de mine şi punându-şi mâna pe umărul meu. Ai un prieten? Vrei să aduci pe cineva aici? Duncan, ştiu că tu ai vrea să amânăm totul până la Judecata de Apoi, dar cred că e timpul să avem marea discuţie.

— Nu, nu, n-are nicio legătură, am spus îngrozită.

— Chiar tre’ să facem acum chestia asta? Am întârziat. Ăă, la băieţi.

Mama îi aruncă o privire urâtă, apoi se chirci lângă mine:

— Acum, Flora, ştim că ai vârsta potrivită, e legal… şi ştim că mereu ai fost fată cuminte.

— Christoase! zise tata şi se ridică greoi.

— Duncan! Pentru Dumnezeu, o dată în viaţă, preocupă-te de copilul tău. Stai jos. E important.

— Deci. Ai cunoscut pe cineva?

Măruntaiele mi se zvârcoleau în şase feluri diferite de agonie. Voiam să-mi acopăr urechile şi să strig: „Nu, dar nu vrei să ai *acea* discuţie cu tata?”

— Trebuie doar să-ţi spunem, zise mama şi se uită lung la tata, care pironea podeaua cu privirea, că acum ai şaişpe ani, nu ne-am supăra dacă ai folosi pilula. Dar ne-am bucura mult mai tare dacă – eh – ai folosi alea, ştii tu, prezervative.

Am închis ochii strâns.

— Şi o să înţelegi, sper, dacă o să spunem că n-aveţi voie să locuiţi sub acelaşi acoperiş?

Mama roşea crunt. Am rămas tăcuţi, singurul zgomot care se auzea era nişte pălăvrăgeală din televizor.

A fost o pauză lungă în care am încercat să mă gândesc ce să spun şi cum să abordez problema fără să par o paraşută versată. Într-un final, am ales abordarea matură care să îi facă atât de mândri de mine încât să-mi ridice pedeapsa, ca să pot să mă duc să mă îmbăt la Tashy. Mi-am scormonit în minte după toate articolele despre chinul adolescenţei pe care le citisem vreodată.

— Mama. Tata. Vă mulţumesc. Vă mulţumesc că vă simţiţi liberi să purtaţi o conversaţie aşa serioasă cu mine. Sunt foarte mândră. Vreau doar să vă spun că nu fac sex – şi aici am avut o viziune cu Ol, singur acasă, şi m-am întristat teribil – şi nici n-o să fac în viitorul apropiat. Dacă o să fac, staţi liniştiţi că n-am să iau pilula, pentru că nu vreau să ajung sterilă la treizeci şi patru de ani, mai ales la cum stau lucrurile cu fertilitatea bărbaţilor. (Doamne, nici nu mă gândisem la asta. Dacă rămân aici, până fac eu douăzeci şi cinci de ani o să dispară toată specia masculină, cum a prezis Germaine Greer[16]?) Şi ştiu cum să folosesc prezervativele. Aăă, ne-au învăţat la şcoală. (Poate acum îi

[16] Scriitoare britanică de origine australiană, una dintre cele mai influente voci feministe ale secolului XX.

învaţă.) Dar nu contează oricum, fiindcă studiile de specialitate arată că la şaişpe ani eşti prea necopt emoţional pentru sex şi mulţi oameni care îşi pierd virginitatea devreme regretă mai târziu, regretă că n-au aşteptat.

Asta fusesem eu pe vremea aia.

Ai mei se uitară la mine stupefiaţi.

— O, Doamne, spuse tata.

— Chiar ai cunoscut pe cineva, aşa e?

— Nu!

— Nu pot să cred că s-a gândit deja la toate astea, zise tata, dând din cap. Fetiţa mea.

— Ce! Pur şi simplu gândesc matur!

Mama mă gâdilă.

— Draga mamii, şi parcă mai ieri erai un copilaş inocent!

— Nu fac nimic!

— Tre’ să plec, zise tata.

M-am ridicat şi l-am privit în ochi.

— Să nu faci nici tu nimic, tată!

M-am făcut că glumesc. Şi, nu-mi place să recunosc, dar, când s-a năpustit grăbit pe uşă, m-am bucurat.

— Hai, mamă, am spus. Mai ştii cum făceam fursecuri împreună?

— Făceam fursecuri împreună când aveai şapte ani, zise ea, confuză.

— Păi hai să mai încercăm.

Am luat-o de braţ şi ne-am dus în bucătărie.

— Of, sper că nu e vreun profesor, nu? Zi că nu e profesor, spuse mama.

Capitolul 7

Pentru o adolescentă chipurile fără prea multe responsabilităţi în afară de şcoală şi distracţie, nu-mi venea să cred ce groaznic de obosită eram. Crezusem că am să fiu plină de energie tinerească, uitând că liceenii dorm şi mai mult ca studenţii, uimitor. Situaţia era şi mai rea în cazul meu, fiindcă simţeam că joc permanent într-o piesă fără suflători. Cea mai mare parte din săptămâna care a urmat am petrecut-o arestată la domiciliu de ai mei. Mă urmăreau foarte atent, şuşotind prin colţuri, lucru pe care trebuia să-l iau ca pe un semn bun, fiindcă data trecută abia îşi vorbeau.

Pe urmă, şcoala. Cum naiba am reuşit să fac toate alea? Aveam examene la engleză, chimie, matematică, studii generale. Din nou. De fapt, asta era prima problemă. Regretasem mult şi bine – contabilitatea, evident. Una dintre întrebările pe care mi le-am pus mereu era dacă, în loc să fi făcut o facultate de studii economice – domeniu arid, dar, cum îmi spusese tata înainte să mă înscriu, „foarte util”; desigur, el deja se gândea cine o să aducă bani în casă în lipsa lui – aş fi făcut ceva care chiar să îmi placă – istoria artelor, să zicem. Ore lungi de discuţii despre cultură în biblioteci. Oo, poate aş putea să merg la St. Andrews şi să văd dacă îmi iese figura cu prinţul William Sau chiar să merg pe la case mari, Oxford sau Cambridge. Nu era nimic rău în Birmingham, sigur, m-am distrat de minune. Dar nu-mi luase mult să-mi dau seama că a merge la o facultate de-astea elitiste chiar îţi deschidea uşi.

În ziua următoare la şcoală am scos din ghiozdan prima carte pe care am pus mâna. Un colţ îndoit marca un capitol intitulat *Reactivi şi condiţii pentru reacţie într-o singură etapă.* Era plin de litere greceşti. Nu înţelegeam o iotă. Şi

chiar dacă o citeam şi răsciteam şi mă autosugestionam că înţeleg, care era chestia mare şi lată de care îmi dădusem seama? Care era singurul lucru pe care ştiam clar că nu vreau să-l fac în orice mama mă-sii de viitor o să mai am şi de data asta?

Contabilitate, orice, dar în mod sigur nu asta.

* * *

Domnişoara Syzlack îmi zâmbi cu compasiune când mă văzu intrând. Serios, când s-a dat legea că e voie – ba nu, e de aşteptat – ca profesorii să se îmbrace ca şi cum ar fi fost nevoiţi să fugă dintr-o clădire în flăcări cu haine second-hand? apoi mi-am dat seama că poate un look elegant şi sexy nu era genul de chestie recomandată când stai în faţa unei clase cu băieţi de cinşpe ani.

— Bună ziua.

— Bună, Flora Jane, zâmbi ea cu compasiune din nou, dar un pic rezervată.

— Pot să mă aşez?

— Sigur că da.

Chiar nu reuşeam să-mi amintesc eticheta şcolii.

— Am probleme cu examenele, am spus eu. Cred că nu dau la ce trebuie.

Ea se uită în catalog:

— Matematică, engleză, chimie. Poţi să faci orice cu astea, nu?

— Asta-i problema, domnişoara profesoară. Poţi să faci orice cu orice, numai dacă nu vreau cumva să mă fac chimistă şi să lucrez în cercetare. Şi pot să vă asigur, nu mă fac aşa ceva.

— Da, profesoara de chimie e de acord cu tine.

— Vedeţi! Zău?

Ne-am aplecat amândouă odată şi ne-am privit în ochi.

Ea vorbi prima:

— Păi, şi la ce te gândeai să dai în loc?

— Vreau să schimb matematica pe istorie şi chimia pe desen, am spus eu, pe baza unei decizii pe care o luasem cu un sfert de oră înainte.

— E o schimbare radicală. Ai tăi ce zic?

— Păi… încă nu le-am spus. Dar sunt sigură că n-o să-i deranjeze.

— Hmm. Flora, tu nici măcar n-ai trecut la desen. De fapt, dacă e să mă iau după mâzgălelile de pe cartea ta de engleză, chiar nu cred că e direcţia bună pentru tine.

— Vreau să fac istoria artelor la facultate, am izbucnit. Nu vreau să ajung să fac… studii economice la Birmingham, sau ceva de genul ăla. Vreau să merg la şcoala de arte sau la regie. Sau la Notre Dame. Sau Harvard. Sau colegiul St. Martin’s de artă şi design.

Am spus-o cu toată convingerea unui profesionist de succes, dar, în timp ce-mi ieşeau cuvintele pe gură, simţeam că sun ca o caricatură de adolescentă cu exces de hormoni zbuciumaţi.

Domnişoara Syzlack râse:

— OK, OK, calmează-te. Trecem printr-o fază, aşa-i?

— *Nu* e o fază.

Doamne, puteam să fac moarte de om în momentul ăla şi tot însemna că „trec printr-o fază”.

— Exact asta spune un om când trece printr-o fază.

— Nu pot să-mi schimb materiile şi gata? Am să întârzii la ora următoare, am zis eu.

— Uite ce, spuse domnişoara Syzlack. A-ţi schimba materiile de examen e mare lucru. E o decizie importantă.

— Nu-i adevărat! am zis eu. Dumneavoastră la ce aţi dat examenele astea? Pun pariu că nici nu mai ştiţi. Pun pariu că odată ce aţi ajuns la facultate nici nu v-aţi mai amintit de ele.

— Nu vorbim de mine, Flora.

Veni şi se aşeză iar pe catedră.

— Uite, ştii, procesul de maturizare pare un lucru înfricoşător. Totul e confuz. E plin de alegeri şi opţiuni în lume.

Iuhu.

— Oamenii de vârsta ta – Doamne, ce presiune se pune pe voi: să arăţi cum trebuie, să faci ce trebuie, să alegi direcţia care trebuie, să ai prietenii cei mai cool… dar n-o să fie aşa de greu precum crezi, pe cuvântul meu.

— Ştiu asta! am spus eu. De asta vreau să mă asigur că o să fac ce-mi place.

— Ştii, mulţi oameni vor să facă lucruri creative. Eu am vrut să fac fotografie. Dar viaţa nu merge întotdeauna aşa.

Zâmbi, uşor stânjenită.

— Păi, în orice caz n-o să meargă aşa dacă dau examenul la chimie, am spus eu. Uitaţi, domnişoară, ştiu că asta trebuie să fac. Dacă îmi iese totul pe dos, pot să mă fac femeie de serviciu sau ceva. În final, n-o să conteze. Nu e niciodată prea târziu să dai examene pentru contabilitate. Dar o să însemne mult pentru mine acum. Măcar o să ştiu că am încercat.

Ea se uită la mine.

— Am şaisprezece ani. Mă aşteaptă ani şi ani pe care să-i umplu cu greşeli de tot felul. Sunt o groază de tâmpenii pe care n-am nici cea mai mică îndoială că o să le fac. Dar a mă înhăma la doi ani de iad cu matematică şi chimie nu e una dintre ele. (Şi nici să mă culc cu unul dintre profesorii de curs, îmi repetam dur în sinea mea.)

Domnişoara Syzlack dădu din cap:

— Va trebui să recuperezi.

— Credeţi-mă, pot.

Răsfoi dosarele de pe catedră:

— Uite, ăsta-i formularul. Părinţii trebuie să semneze.

— Părinţii mei decid ce o să fac eu doi ani de-acum?

— Plânge-te la Curtea pentru Drepturile Omului de la Strasbourg, Flora, spuse ea ironic. Eşti sigură că eşti OK?

— Sunt bine. Vă rog, nu mă mai întrebaţi.

— Sigur nu vrei să vorbeşti cu un psiholog de la şcoală?

— Vă spun sincer, mi-e bine. Tocmai mi-am dat seama că nu sunt obligată să fac trei ani de studii economice şi să mă angajez la o firmă. Cum să nu-mi fie bine?

Se uită la mine şi dădu din cap:

— Gata, du-te.

Am aruncat o privire pe geam. Stanzi era afară, mă aştepta. Fallon se învârtea prin apropiere, în mod clar o bârfea. Stanzi încerca să pară indiferentă.

— Ştiţi, să treci de primii doi ani de liceu poate să fie cel mai greu lucru pe care o să trebuiască vreodată să-l fac, am spus eu.

— Imaginează-ţi cum e să nu scapi niciodată, spuse domnişoara Syzlack, apoi îşi dădu seama ce spusese. Bun. Du-te! Am nişte note de trecut!

* * *

Stanzi stătea jos, făcea pe nonşalanta cât de bine putea, pe zidul de afară.

— Bună, am spus eu. Ce mai faci?

Mă simţeam prost că îi creasem confuzie fetei ăsteia de treabă, care nu ceruse ca prietena ei cea mai bună să se transforme peste noapte într-o femeie de treizeci şi doi de ani.

— Dacă am fi băieţi, spuse Stanzi speculativ, n-ar fi nevoie s-o rupem cu nimeni. Ei, dacă sunt supăraţi, se bat şi gata, a doua zi se duc toţi şi joacă fotbal împreună.

— Ştiu, am zis eu. De ce crezi că ajung aşa retardaţi emoţional la maturitate? Nu vorbesc niciodată despre

problemele lor.

— Şi nu se iau de cineva destul.

Fallon veni spre noi.

— Scuză-mă, Stanzi, nu pot să nu mă întreb – pantofii tăi sunt Prada sau Gucci? Nu-mi dau seama de la distanţa asta.

Nemaipomenit. M-am întors la Stanzi şi, fără să gândesc, am spus:

— Doamne, Dumnezeule. E aşa mereu? Adică, pe bune, chiar în fiecare zi?

Stanzi se uită la mine, şocată de ieşirea mea. Ochii ei mă implorau mut să tac, să nu fac situaţia mai rea decât era deja.

— Despre ce dracu' vorbeşti?

Fallon se întoarse spre mine. Faţa ei avea forma aia drăgălaşă de inimioară care dă bine la şcoală, dar care la o vârstă mai înaintată arată ciudat, ca Anthea Turner[17], cu mandibula sinistru de îndrăzneaţă.

Râse cu răutate:

— Era să uit. Ethan m-a rugat să îţi zic să nu-i mai trimiţi poezii. I se par îngrozitoare, le-a citit la toţi prietenii, da' nu mai vrea să-l freci la cap.

— Poezii! spuse una din gorilele lui Fallon, la fel de scump îmbrăcate, dar mai puţin frumoase.

Au început toate să guiţe de râs, iar eu am simţit că-mi iau foc urechile.

Habar n-aveam ce tâmpenii făcusem în versiunea asta a vieţii mele. Ştiam că nu trimisesem orice fel de poezii, dar cândva, demult, făcusem asta. Unui rockeraş înalt, slăbuţ, care prefera să citească Sartre la petreceri. De mult reprimasem sentimentele din poeziile respective, dar încă mai putea să mă afecteze o treabă ca asta.

— De fapt, chiar am una la mine.

---

[17] Prezentatoare de televiziune britanică.

O, nu. Nu nu nu nu.

— I-am zis că o arunc eu la coş.

Femeia asta o să ajungă prim-ministru.

Alte două fete, pe care le recunoşteam vag din clasă, s-au apropiat să caşte gura.

— Hayley! Paris! Veniţi să auziţi chestia asta.

Ştiţi, dacă aş mai fi fost şi goală, ar fi corespuns perfect cu cel mai negru coşmar al meu din toate timpurile.

Fetele se strânseră în jurul nostru, apoi şi mai multă lume. Copii de gimnaziu. Incredibil. Oiţe, până la ultimul.

— Behehe, am spus în barbă.

— Ce-ai zis? spuse Fallon ciulind urechile. Vrei să-ţi citesc poezia?

O tăcere şocată se lăsă peste mulţime. Ştiau că li se pregăteşte ceva bun.

— Bun, atunci!

Se întoarse şi îşi drese glasul:

— „Fii al meu, iubire” de Flora Scurrison.

Cineva râse înăbuşit. Înnebuneam gândindu-mă dacă să mă pun cu ea sau s-o iau la fugă. Mă simţeam de parcă aş fi avut dureri menstruale insuportabile.

„Grele sunt nopţile mele, precum zilele care

Se lasă lin peste măreţia-ţi orbitoare”.

Ah, la dracu’. Era şi mai rău decât mă aşteptasem. Data viitoare când urma s-o văd pe Tashy, aveam să-i zic că mă întorc la treizeci şi doi de ani fără niciun moft, dacă am jumate şanse să schimb ceva. Riduri, laba-gâştei, ocazii ratate – le vreau pe toate! Orice era mai bine decât asta.

„Mersul tău, cu paşi plutitori, cu paşi aurii

Te poartă spre frumuseţea ce încă n-o ştii”.

Am închis ochii şi am bolborosit: „Aş vrea să am… ăăă, douăzeci şi şase de ani”, dar nimic.

„Eu, tot singură mereu, îţi rămân străină

Şi tânjesc, singură, la ziua ce va să vină”.

Gata, înjunghiaţi-mă în inimă. Râsul crud al celorlalte fete încetase să mai fie un gest de complezenţă faţă de Fallon şi devenise jenă autentică, perversă. Fără îndoială că şi ele aveau ceva de genul ăsta acasă, pe sub paturi. Şi, să fim serioşi, dacă eram altcineva, probabil aş fi râs şi eu.

Subit mi-am dat seama de ce mă ciupea Stanzi aşa de tare. Se apropiau doi băieţi. Unul, cu un chip straniu şi familiar, ca atunci când treci pe lângă un restaurant şi simţi mirosul mâncării făcute de mama acasă, era Justin. Lângă el era un băiat înalt, cu păr blond, foarte drăguţ, gen zeitate grecească. Hoinăreau în direcţia noastră.

„Şi atunci, când cu tot, pe culmi ne vom uni…”

— Mamă, se unesc pe culmi! strigă un mucos. Nu ştiam că e aşa bun la pat.

— Nici ea! strigă altcineva.

„Atunci pe veci noi doi îndrăgostiţi vom fi”.

Cele mai negre previziuni mi se adeveriră când cineva îl strigă:

— Ethan!

— Fetelor, fetelor, spuse el, apropiindu-se. Ce-i aici, adunare de fani?

— Mi s-a părut doar că o anume poezie merită să fie împărtăşită publicului larg, spuse Fallon, coborând capul şi ridicând ochii în stilul brevetat al scorpiilor din toate vremurile.

— O, Doamne, da. Ai auzit de chestia asta? îl întrebă pe Justin.

Justin se uită la mine şi, văzând în ce hal roşesc, îşi dădu seama instantaneu despre ce e vorba.

— Hai, mă, nu te prosti cu rahaturi de-astea, îi spuse lui Ethan.

— Nu, nu, vreau să aud.

Am ridicat capul – că stătusem numai cu ochii în pământ – uimită.

Ethan era frumuşel, ce-i drept, nu încăpea îndoială, cu părul lui blond, fruntea înaltă şi nasul drept, parcă sculptat.

— O, Ethan, o să-ţi placă la nebunie, spuse Fallon, cu vocea înmuindu-se deodată şi cu capul aplecat în stilul ăla enervant de prinţesa Diana.

— Nu mă ispiti, spuse el.

Ei, nu. Sigur, la urma urmei, eram copii. Dar mi se părea că Fallon, ca şi toate celelalte femei din lume, avea să fie într-adevăr foarte dezamăgită de tânărul Ethan.

Idioţenia situaţiei – că stăteam acolo şi mă lăsam complet umilită – mi-a devenit clară deodată. M-am agăţat de rămăşiţele creierului meu adult.

— Hai, Stanz.

— O, nu vrei să rămâi? întrebă Ethan.

— Poţi s-o scoţi în oraş, dacă vrei, spuse Fallon.

— Nu, mersi, zise Ethan.

Sunt adultă. Asta e un copil. Un copil foarte comun, mă gândeam. Pe care nici nu-l mai văzusem în viaţa mea. Cum puteam să mă simt în halul ăla de ruşinată?

— Ce rahat penibil, am spus eu.

— Ce rahat penibil, spuse Fallon.

Ah, maimuţăreala: cea mai simplă metodă din lume de a fi total enervant.

Într-un final mi-am smuls picioarele din macadam şi am plecat.

— Cred că i-ai frânt inima, am auzit-o pe Fallon croncănind, în timp ce mă îndepărtam, cu obrajii în flăcări, ba aproape cu ochii în lacrimi.

„Sunt doar hormoni de adolescentă”, mi-am spus. „Eşti mai bună de-atât. Eşti deasupra lor cu mult”.

Totuşi, m-am smiorcăit un pic în baie, de una singură.

* * *

Aproape că m-am simţit uşurată să intru iar în detenţie, unde nu era plin de colegi de clasă care ştiau ce se întâmplase în pauză şi au şuşotit şi m-au arătat cu degetul toată după-amiaza. Mereu mă uimise, prima oară, faptul că profesorii nu erau niciodată conştienţi de tensiunile clocotitoare şi micile războaie din orice clasă. Ca adult, toţi adolescenţii mi se par la fel. Până când îi privesc în ochi.

M-am aşezat pe acelaşi loc ca data trecută şi am început să-mi elaborez eseul pe subiectul fierbinte al zilei: *Eficienţa detenţiei ca metodă punitivă.* Justin a întârziat, şi abia dacă l-am zărit. OK, m-am îndârjit să demonstrez ceva neuitându-mă la el. Nu voiam să-l interesez şi, mai important, nu-i voiam mila. Mi-ar fi amintit un pic prea mult de altcineva care fusese mai inimos ca Ethan, dar probabil nu apreciase nici el poeziile cine ştie ce.

— Bună, spuse el.

— Bună, am răspuns, scriind cu furie: „Detenţia este o metodă superioară de pedeapsă numai comparativ cu tăbăcirea pielii copiilor cu varga”.

El ridică din umeri:

— Îmi pare rău pentru… ştii tu, faza de azi.

— Sincer, am spus eu, la cum stau lucrurile, nu contează.

— Bună atitudine, zise el. Ştiu că fetele pot să fie foarte rele unele cu altele.

— Se reglează conturile mai târziu, am spus eu. Se pare.

— Zău? Hm.

M-am întors cu privirea pe foaie şi am scris: „De asemenea, începe să arate tot mai bine în comparaţie cu biciul, cât şi în comparaţie cu hărţuirea constantă şi repetată”. Mă întrebam dacă domnul Rolf o să-mi treacă asta cu vederea. Probabil că nu. Trebuie să spun, mai exista o fărâmă de amuzament într-o lume în care se scria cu creionul. Am şters cu guma.

— Ştii, să nu-ţi faci prea multe griji cu Ethan.

Am ridicat iar capul.

— Ce vrei să zici?

— De fapt n-are nicio prietenă.

— Justin, o fi poponar.

— Domnişoară Scurrison! Linişte, te rog.

Trebuia neapărat să-i vezi mutra lui Justin. Uitasem ce incredibil de bigoţi şi homofobi pot să fie băieţii la adolescenţă. Totul era treabă de nebuni în ochii lor, iar homosexualitatea, amuzantă şi terifiantă în acelaşi timp. Aproape mi-era milă de ei; cu erecţiile lor provocate de cel mai mic stimulent, probabil şi de la fete, şi de la băieţi, erau îngroziţi să nu iasă în evidenţă. Doamne, săracul Ethan. Probabil ura adolescenţa mai ceva ca mine, voiam să-i spun să nu-şi facă griji, că o să-l placă toată lumea când o să mai crească.

— Nu e, şopti Justin dârz. Pur şi simplu n-are prietenă.

— Pentru că e fascinat de lumea bărbaţilor, am spus eu, imitând vocea crainicilor de ştiri.

— Doar fiindcă nu-i place de tine, e fătălău?

— Păi da, şi de asta, evident. Plus faptul în sine că e gay. Fii de partea prietenului tău, da?

Se holbă la mine în timp ce scriam: „Detenţia este, de asemenea, preferată sacrificării elevilor în numele zeilor incaşi, practicată la greu într-o vreme în America de sud”.

Încă se uita la mine, cu lipsa aia de tact caracteristică băieţilor. Am scos limba la el.

— Să ştii, spuse până la urmă, că nu eşti chiar cum te-am crezut.

— Extraordinar, am zis eu. Om şocat de victimanon-jalnică.

El zâmbi.

— Clelland! Scurrison! Chiar vreţi să mai staţi aici o zi?

— Sigur, spuse Justin şi-mi făcu cu ochiul.

Şi pentru prima oară de când mă trezisem aici, m-am

simţit bine.

* * *

Cum ieşeam din clădire, Justin se apropie, stânjenit, de mine. Se întuneca.

Deodată se auzi:

— Ahoe! maimuţică.

Era o voce cunoscută şi am încremenit locului.

— Ah, mama mă-sii… spuse Justin. E frate-miu. I se pare amuzant să-mi zică aşa.

— Vine să te ia? Aici?

— Tocmai s-a întors din Africa şi nu mă lasă naibii în pace, zise Justin. Uite-l, vine acum, adăugă, în timp ce silueta familiară se întrezărea în lumina amurgului.

DRACI!

Clelland se opri la vreun metru jumate, împietrit, cu faţa albă ca varul, holbându-se la mine.

Părea că mă recunoaşte, dar crede că sunt o fantomă.

— Hei, boule!

Era Justin. Se duse până la Clelland şi-i trase una peste braţ. Îmi aminteam cum se târa de-a buşilea după el când era mic de tot şi am ajuns la concluzia că, dincolo de toate, încă îşi venera fratele.

Clelland încă se holba la mine. Am încercat să-i evit privirea.

— Mutule, spuse Justin când nu putu să scoată o vorbă de la el.

— Scuze, ăăă…

Clelland clipi şi se uită din nou la mine:

— Semeni cu…

Iar eu am fugit ca vântul şi ca gândul, cu cravata şi ghiozdanul fluturând în urma mea, până acasă.

Capitolul 8

Era seara următoare şi eu stăteam ghemuită în pat; coastele mele noi, proeminente, mă făceau aşa slabă că mi-era frig mereu. Vorbeam la telefon, ai mei erau la parter, se certau în legătură cu o tigaie. Tigaia încă nu intrase în discuţie, dar aveam o bănuială teribilă că asta era numai o chestiune de timp.

— Tashy, trebuie să…

— Ştiu. Nu-ţi face griji.

— Ce?

— Am vorbit deja cu John Clelland. N-am mai pomenit un om să intre în panică aşa de rău în viaţa mea.

— Te-a sunat în legătură cu mine?

— Nu, a sunat la vânătorii de fantome. Sigur că m-a sunat. Sau, mai bine zis, a sunat-o pe mama şi i-a lăsat un mesaj isteric. A crezut că înnebuneşte.

— Uau! Mă ţine minte.

Cred că să-l reîntâlnesc pe Clelland şi pe urmă să fiu ştearsă din memoria lui pentru totdeauna era mai mult decât aş fi suportat.

— După atâta timp. Ştii, încă nu m-a văzut, abia la nuntă. Şi tot m-a recunoscut! E nemaipomenit.

— Da, da, nunta în sus, nunta în jos, bla bla bla. Oricum, m-a sunat. Se pare că Justin i-a zis cum te cheamă şi el a-nceput să tremure de groază. Se întreba dacă n-ai murit cumva de curând. Ştii, deja încep să explic toată treaba cu seninătate.

— Cum a reacţionat?

— A sugerat să ne tratăm amândouă. Şi vrea să te vadă.

Mi s-a urcat inima-n gât.

— Parcă aş… ăăă, poate ar trebui să mă văd cu el, să-i explic tot.

Am făcut o pauză.

— Să-i explici? întrebă Tashy neîncrezătoare. O să porţi o bustieră stil Britney Spears care să-ţi arate abdomenul perfect plat?

— Depinde dacă situaţia o cere.

— Flora.

— Ăhă?

— Trebuie neapărat să vezi pe cineva, şi ăla nu-i Clelland.

Ştiam asta. Eram proastă, proastă, proastă. Eram într-o situaţie ridicolă, şi să suspin după cineva de demult n-avea să mă ajute cu nimic.

— Ştiu, am spus.

— Sună-l. Rezolvă lucrurile. Pe urmă hotărăşte-te ce-o să faci. Pe urmă fă-ţi ordine în viaţă. Pe urmă vezi să fie totul bine la nunta mea. *Pe urmă* ai voie să te gândeşti la John Clelland.

Zgomotul unei tigăi azvârlite în perete urcă pe scări în sus.

* * *

Am coborât cu grijă; aveam nevoie de telefonul fix. Nu puteam să-mi permit să vorbesc numai la mobil. Părinţii mei se descleştară imediat, apoi îşi crispară feţele groaznic, încercând să pară bucuroşi că mă văd.

— Nu te pregăteşti, draga mea? spuse mama. Credeam că ai să fii mai încântată.

— Încântată de ce?

— Of, adolescenţii ăştia! zise mama, în timp ce toţi trei ignoram o tigaie mare, ciobită, din mijlocul bucătăriei. Haha.

Se auzi soneria. Mama răspunse, iar Constanzia se năpusti înăuntru, într-un vârtej de bucle negre, cu o chestiuţă minusculă de plasă pescărească sfâşiată pe ea.

— Te-a lăsat mama ta să ieşi aşa din casă? întrebă mama.

— Nu, doamnă S., spuse Stanzi, care ţinea o pungă în braţe. Am un pulover aici. Îl aveam pe mine când am plecat.

— Păi o să ai nevoie de el. O să mori de frig.

Stanzi se uită la mine îngrozită:

— Tu nu gata? Vrei, ce? O cabină de probă albă cu crini, ca Jennifer Lopez?

— Mda, am zis eu, trăgând de timp cu disperare.

Despre ce Dumnezeu vorbea? Deja aveam prea multe pe cap. Doamne, trebuia să mă văd cu Ol.

— Vrei să mă ajuţi să mă pregătesc?

— Dar trebuie s-ajungem devreme! Ca să prindem locuri în faţă!

Pe faţa lui Stanzi scria frustrare cu litere de-o şchioapă.

— Ştiu. O să mă grăbesc, promit.

— Doamnă S., puteţi s-o faceţi să se grăbească?

— Mă tem că am crezut că faptul că vă aşteaptă Darvel o să fie destulă motivaţie.

— Darius, doamnă S., chicoti Stanzi. E nume persan. Se trage dintr-o dinastie de regi. Şi doctori. E o combinaţie bună.

— Mergem să-l vedem pe Darius? am izbucnit înainte să mă pot abţine.

— Păi, dăăă, spuse Stanzi. Pentru o clipă crezui c-ai uitat.

* * *

Am fost măturată în lumea lui Stanzi şi m-am lăsat dusă de val. Pentru moment, îmi era mai uşor să mă gândesc la muzică decât la orice mă frământa.

Uitasem cum erau concertele, chiar uitasem. Pentru mine, o cântare înseamnă undeva, cel mai probabil pe

scaun, folk-rock melodios, liniştit. Apari târziu, pierzi începutul, îţi iei un gin tonic şi te aşezi în spate, te relaxezi cuminte şi încerci să nu te laşi enervată prea tare de darabana bătută de prietenul afon.

Alea nu-s concerte. Astea erau concerte. Mi-am tras un machiaj stil Sophie Ellis Bextor (la care Stanzi se minună că mă pricep aşa de bine să mă fardez), mi-am pus un sutien push-up (sânii încă-mi erau practic inexistenţi) şi un top roz cu un V pe el, apoi o fustă mini de blugi. Am făcut o piruetă în oglindă. Arătam ca în cele mai frumoase vise ale mele, eram în cea mai bună formă, forma pe care înainte o aveam dacă-mi sugeam burta. Atunci de ce-mi era jurnalul plin de ofuri şi nemulţumiri?

— Crezi că eşti foarte frumoasă, ha?

— Da, am zis eu.

— O să te tăvăleşti cu Darius?

— O să-l refuz.

Am chicotit amândouă.

— Domnişoare fermecătoare, aţi terminat? se auzi vocea tatălui meu. Fiindcă un pop star ne tot sună şi ne imploră să vă trimitem la concertul lui.

— Nu e concert, domnule S., spuse Stanzi, deschizând uşa. E cântare.

Tata râse.

— O să facă playback oricum, nu? Nici nu e un show adevărat. Mai bine staţi acasă şi vă uitaţi la videoclipuri.

Stanzi roşi deodată.

— NU-I ADEVĂRAT. Darius cântă şi îşi scrie cântecele singur. Şi vom fi fanii lui pentru totdeauna.

— Te tachinează, am spus eu, bătând-o uşor pe umăr. Şi nici nu prea contează. Dacă ne place nouă, asta e important.

— Doamne Sfinte, Joyce, Flora noastră tocmai a spus ceva de bun-simţ.

Se uită la mama cu o expresie de „hai-să-ne-mpăcăm”, scărpinându-se caraghios în cap. Mama îl privi ca şi cum n-ar fi spus nimic. Îmi venea să ţip la ea: „MAMĂ! Nu ştii ce-are de gând să facă”.

— *Te rog,* Joyce, zise el. Poţi să termini? Măcar în seara asta. E seara fetelor.

Stanzi şi cu mine ne-am uitat una la alta şi ne-am legănat picioarele.

— Da, terminaţi amândoi, am zis eu.

— OK, OK, spuse mama. Să vă distraţi, fetelor.

— Terminaţi toţi! ordonă Stanzi. Dacă nu plecăm acum eu MOR!

* * *

Orice griji aş fi avut că poate sunt niţel prea puţin elegantă au fost spulberate când am ajuns la Earl’s Court. Cred că erau vreo cinşpe mii de fufe adolescente, care forfoteau înăuntru. De fapt, noi eram aproape de limita superioară de vârstă. Multe erau cu părinţii, trăgând surori mai mici în ham, ceea ce dădea locului ăluia o aură bizară de creşă de monştri. Cordeluţele cu antene roz, pufoase păreau să fie din nou la modă, am remarcat.

Noi totuşi l-am abandonat repede pe tata la poarta mare, aşa că n-a intrat cu noi şi am putut să facem să pară că am venit singure.

— Vă aştept, zise tata, scoţându-şi *Evening Standard-ul.*

— Tată, da ţine ore întregi. Mai bine du-te acasă… fă-i o surpriză mamei, scoate-o la o cină tradiţională sau ceva.

— Maică-ta nu mănâncă niciodată cartofi prăjiţi.

— Dar îi plac la nebunie, totuşi. I-ar face mare plăcere. Te rog, tată. Hai, du-te.

Se gândi o clipă:

— Da, i-au plăcut mereu cartofii prăjiţi.

— Du-te. O să fie frumos.

El oftă:

— Bine, hai. Da dacă se enervează pe mine, te trag la răspundere.

— N-o să se enerveze, am spus eu, sperând cu ardoare să fie aşa.

— OK. Aici vin să vă iau. Şi uite… întinse mâna. În ea avea o bancnotă de zece lire şi – fericire – o cartelă pentru telefonul meu.

— Mă găsiţi la ieşire, spuse el răguşit. Aveţi grijă. Să nu vă drogaţi.

— Darius spune nu drogurilor, zise Stanzi.

— Bravo lui. Ne vedem aici la zece jumate.

M-am uitat la ceas cu coada ochiului. Era ora şase.

Artiştii din deschidere, care păreau a fi vreo nouă sute, au început la şapte jumate. Darius însuşi a apărut abia după vreo trei ore. Dumnezeule, vreo jumătate din public trebuie să fi adormit până atunci.

— Ce tare! spuse Stanzi.

— Nu pot să cred că lumea a venit cu trei ore înainte.

— Glumeşti, nu? Eu am vrut să vin la patru, dar nu m-a lăsat mama. Vaca.

Am trecut pe lângă unul dintre multele standuri cu marfă de reclamă. Stanzi era în al nouălea cer.

— Ia uite!

— Cine ar da douăzeci şi cinci de lire pe un tricou? am întrebat, ca o versiune de şaişpe ani a mamei mele, fără să-mi dau seama. Aaa. Tu.

— Muncesc din greu sâmbetele, zise Stanzi şi alese un tricou larg, cu aspect ieftin. Ia să mă gândesc – crezi că o să mă placă mai mult într-un tricou mare decât în topul meu de plasă de la Zara?

— Nu, în niciun caz, am zis eu. Şi o să-ţi fie mai greu să

faci pe şmechera. Ştii, cu faţa şi numele lui imprimate pe pieptul tău. Aproape te face să pari o pradă uşoară.

— Dacă am poza lui pe piept?

— Da.

— Pe piept, mare şi lălâu?

— Da.

Se gândi şi ajunse la aceeaşi concluzie.

— Hai să mergem, am spus eu, în timp ce coada înainta cu un centimetru pe oră. Poate reuşesc să-ţi iau o bere.

— Berea e oribilă.

M-am cutremurat în sinea mea amintindu-mi de gusturile mele din adolescenţă.

— Atunci un cocktail de fructe.

— Mai bine un Red Bull.

— O, da. Mmm.

Din arena bubuitoare se auzi o bufnitură înfundată.

— Mamă-mamă! începe! şuieră Stanzi, strângându-mă tare de braţ.

— Nu cred, am zis eu. E doar deschiderea. Or să pună şi ei nişte muzică să mai spargă puţin gheaţa.

— De unde ştii, şmechera?

Avea dreptate, m-am gândit. Mai bine aş intra în atmosferă.

— Inventez ca să par mai deşteaptă.

— Nu funcţionează!

Am scos limba la ea şi am intrat în sală.

Am trecut pe lângă două fete şi mai mici ca noi, care purtau topuri albe ieftine, sintetice stil Attomic Kitten şi pălării de cowboy asortate. Cărau o pancartă mare pe care scria „Darius, vrem copii cu tine!”

— Ştoarfe, zise Stanzi.

— Stanzi!

— Păi, arată a ştoarfe.

— Şi noi la fel!

— Ba noi nu. Noi arătăm ca nişte femei sexy şi legale.

Una din fete se întoarse:

— Ce-ai spus?

— Nimic, am spus eu repezit.

— Doamne, ia uite ce ştoarfe, spuse cealaltă fată cu pălărie de cowboy.

Am rânjit şi am plecat mai departe.

Stanzi sărea de pe un picior pe altul, uitându-se la coada şerpuitoare de oameni pe lângă colţuri care nici nu se vedeau.

— Sunt prea mulţi oameni aici! N-o să ajungem niciodată în faţă.

— Suntem mai mari ca majoritatea. Sunt sigură că o să ajungem. Îi batem cu propriile lor beţişoare luminoase.

— Da! spuse Stanzi, de parcă era gata s-o facă.

Caverna vastă Earl’s Court arăta copleşitoare, în parte, desigur, fiindcă toată lumea era aşa mică. Dar nu fusesem de foarte mult timp la un eveniment de o aşa anvergură.

Aerul era greu, sufocant, cu miros de fixativ şi de încă ceva nedesluşit. Apoi… da, asta era. Nu ştiam că era încă la fel. Dacă exista ceva care să mă facă într-adevăr să mă simt iar de şaisprezece ani, ăla era mirosul de Impulse. Am inspirat adânc, subit înfiorată. Impulse, sursă de vise exotice între vârstele de paişpe ani şi paişpe ani jumate, când tata mi-a zis că, dacă nu încetez să miros ca un serai, el nu mă mai duce la şcoală.

— O adunătură de mucoase, zise Stanzi acră. Uite la ele. Ce-aţi făcut? Aţi dormit aici azi-noapte?

— Nu-ţi face griji, am spus eu. Te duc eu în faţă.

Stanzi mă urmă tăcută în timp ce tropăiam, făcându-mi loc fără scrupule, semeaţă. Se uita la mine cu, cred eu, un respect nou dobândit, cum înaintam rupând rânduri de copiliţe nemulţumite fără să mă uit înapoi.

— Ai de gând s-o iei prin lateral? şopti ea, urmându-mă.

— Absolut, am spus eu, scuturând nişte beteală de pe capul unei fete. Şmecheria e să te prefaci c-o faci din greşeală. Ah, scuze…

— Au! am auzit o fată năpăstuită care-i stătuse în cale lui Stanzi.

— Am ajuns!

În sfârşit eram în faţă, doar că… fix acolo, dar într-o parte.

— Acum tot ce trebuie să facem e să nu mergem la toaletă.

— Putem să facem pe jos?

— Nu, dacă nu poţi să te ţii, ia o sacoşică de plastic de la una dintre fetiţele alea.

Stanzi chicoti, iar eu m-am uitat în jur, simţindu-mă ca David Attenborough[18], examinând carnea fermă şi ochii suspicioşi ai fetelor din jurul nostru. Chiar şi cele mai flasce aveau buricul gol, lucru cu care cam eram de acord. De ce naiba ar trebui moda să aparţină exclusiv fetelor care arată ca Britney? Era pentru toată lumea, indiferent câte Big Mac-uri aveai chef să mănânci.

Nimeni nu se uita câtuşi de puţin ciudat la noi – ei, şi de ce ar fi trebuit? Iar când a început să se audă piesa cu *Follow the leader, leader, leader,* deodată mi s-a părut absolut normal să sar în stânga şi-n dreapta cu celelalte şaizeci de mii de paparude mici.

Am încercat să iau Smirnoff Ice cu banii de la tata, dar în ciuda nonşalanţei mele studiate, absolut nimănui nu i se vindea nimic fără un fel de brăţară specială, care bineînţeles avea pe ea o adresă de cârd, aşa că am luat sucurile cele mai colorate şi pline de E-uri şi doi hot dogi enormi, care aproape mi-au epuizat banii, şi mi-am amintit că erau singurii pe care îi aveam. Stanzi totuşi insistă să

[18] Realizator englez de documentare despre natură.

facem cheltuiala *fifty-fifty* şi ştiam cum era treaba asta.

Fetele din spatele nostru ne-au rugat să le ţinem locurile până se duc la baie, şi când au plecat am râs de ne-am spart de cât de nasoale erau şi ce se întâmplă când pregăteşti cinşpe toalete ecologice pentru şaptezeci de mii de fete care abia încep să înfrângă vicisitudinile pubertăţii.

Zgomotul era de nesuportat, şi n-avea niciun rost să faci altceva decât să sari în sus şi-n jos, mai ales când a început muzica spaţială sincopată.

Deodată luminile s-au stins – de tot; am fost preveniţi să ieşim să cumpărăm ceva marfă, apoi s-a bătut toba, apoi s-au aprins luminile şi subit s-a urcat pe scenă un aproape pop star înalt, deşirat.

N-am mai auzit niciodată ceva asemănător ţipetelor care au urmat. Ei, sau poate da, dar nu-mi amintesc să fi fost Howard Jones aşa celebru. Fetele astea ar fi putut să rezolve criza globală de energie, dacă s-ar fi găsit un mod de a capta şaişpe milioane de decibeli de scârţâială pură.

— Mama dracu', am spus eu.

— AAAH! zise Stanzi.

A fost un concert de neuitat. Am ţipat, am plâns, ne-am uitat cum pâlcuri şi pâlcuri de oameni plecau cu ambulanţa, publicul s-a împărţit în două şi am încercat din răsputeri să ne ajutăm jumatea să câştige, l-am crezut când ne-a spus că noi, publicul londonez, suntem pe locul doi în inima lui (după cel scoţian, sigur, nu ne supărăm), i-am huiduit pe Gareth Gates şi Will Young cât am putut de tare şi nepărtinitor şi da, am urlat: „DARIUS, VREM COPII CU TINE!"

Urmă partea cu cântece liniştite. Luminile scăzură iarăşi mult, iar el a îngenuncheat şi a cuprins publicul cu privirea, exagerat de încet. Un „0.000.000" răsunător acoperi ţipetele care continuau şi ele.

— Păi caut o domnişoară drăguţă şi specială în seara asta, spuse el.

Era siropos până-n pânzele albe, dar i-am făcut jocul. Fetele aruncau mâinile în aer să le sară din balamale.

— EEEU! EEEU!

— Oare e în partea asta?

Merse în dreapta, partea opusă faţă de noi.

— Sau în mijloc?

— ÎN MIJLOC! ţipară o mie de voci micuţe, cu furie justificată, având în vedere că ele veniseră cel mai devreme.

— Sau aici? zise el.

Şi deodată stătea fix deasupra noastră, numai la vreun metru de bară.

Am râs cu încântare spontană.

— Bună! am spus.

Mi-a întâlnit privirea şi mi-a zâmbit înapoi.

Apoi m-a chemat pe scenă.

Aproape m-am înecat. Stanzi mi se agăţa de braţ ca o drogată în sevraj. Două gorile jamaicane uriaşe se îndreptau deja spre mine.

— Mersi, am făcut eu, indicându-i-o pe Stanzi. Ia-o pe ea.

Chiar cred că e unul dintre cele mai mature lucruri pe care le-am făcut în toată viaţa mea.

* * *

Trebuie să spun, s-o văd pe Stanzi pe scenă ca obiect al unui cântec de dragoste murmurat a fost unul dintre cele mai caraghioase lucruri pe care mi-a fost dat să le văd, şi asta deşi, chiar dacă îmi plăcea să mă strâmb la preţurile tricourilor, începeam să regret că ratasem şansa.

Pe scenă, înconjurată de lumini incendiare şi aclamaţii, micuţa minge de foc pe care mi se părea că încep s-o cunosc fusese înlocuită cu totul de o păpuşă de cârpă, care se clătina aşa de tare, că practic trebuia ţinută să nu cadă.

Din fericire el e un tip mare, nu ca majoritatea starurilor de genul lui, aşa că n-a căzut de tot. Se uita pierdută în ochii lui, ca Mowgli hipnotizat de Kaa, şi se legăna pe cântecul (foarte) lent, mimând versurile, cu gura căscată, în timp ce restul auditoriului se făcea că aplaudă (ca să-i arate lui Darius ce drăguţe sunt ele), de fapt dorindu-i moartea lui Stanzi într-o mie de moduri diferite. Nu ştia că trebuie s-o aleagă pe fata grasă, pentru Dumnezeu, ca să simtă toate că o face din milă şi că în realitate ar prefera să fie cu ele? Dar nu era aşa, ha-ha-ha, era prietena mea şi aş fi putut să fiu *eu*! Ha-ha!

Deodată, în timp ce dădeam din mâini (în mod misterios ştiam toate versurile) mi-am amintit cât de geloasă fusesem pe Courtney Cox când a fost aleasă din public în videoclipul lui Bruce Springsteen şi m-am întrebat un pic melancolică dacă eram singura persoană care ţinea minte chestia asta. Nici măcar Darius. Dar nu mai eram persoana aia.

— E varză, spuse o fată cu aripioare de înger de lângă mine.

— Da, pun pariu că-i pare rău, spuse prietena ei. O, nu! Am ales o urâtă!

— Nu mai vorbi aşa despre prietena mea, am spus eu, încercând să par mai înaltă de un metru şaizeci şi doi.

— Pe bune? spuse prima repezit. Îl cunoaşte? Poate să ne bage în culise?

N-aveam de gând să aflu imediat, fiindcă, la finalul cântecului, Stanzi primi o îmbrăţişare mare, transpirată şi un pupic, de care părea foarte puţin dispusă să se dezlipească, apoi nu fu trimisă înapoi în mulţime la mine, probabil ca să nu fie făcută bucăţele de douăzeci de mii de bestii adolescente. Au trimis-o undeva într-o parte, probabil au strecurat-o pe o uşă specială, şi a trebuit să asist la restul concertului singură.

Totuşi, nu m-a deranjat. De fapt – ooo, brusc mi-am dat seama că, dacă ar fi cineva de la şcoală acolo, am lua chiar câteva bile albe pentru asta. Daaa, puteam să începem să schimbăm lucrurile; ar fi grozav!

Am sărit în sus şi-n jos pe *Colourblind* la bis cu toată lumea, încântată.

Am avut şaisprezece ani toată seara. A fost minunat.

* * *

N-am mai coborât din al nouălea cer – cred că Stanzi n-avea să mai coboare niciodată. Hiperventilaţia avea să ne fie, de-acum, un mod de viaţă. N-am primit bilete de culise, vai, dar ea a primit un tricou cu Darius – gratis – şi o îmbrăţişare şi o pupătură de la el însuşi, ceea ce de fapt e mult mai bine decât sex când eşti o adolescentă virgină îndrăgostită de un pop star, iar ea sărea ca o minge când am găsit-o eu şi tata. O ditamai Coca-Cola la Pizza Express n-a fost de niciun folos.

— Dragostea asta, am spus eu.

— Nu pot să mănânc, declară Stanzi dramatic. N-am să mai mănânc niciodată. Am să mă sting până n-o să mai rămână nimic şi am să mor din dragoste pentru că nimic n-o să mai fie aşa glorios ca seara asta.

— Atunci pot să-ţi mănânc gogoşile?

— Nu!

A trebuit s-o ducem acasă când a devenit prea incoerentă să vorbească normal şi a trebuit să-i jur lu’ tata de o mie de ori că n-am băut şi nu ne-am drogat.

* * *

Am avut un sentiment ciudat a doua zi, când m-am trezit.

O absenţă a groazei totale şi complete. De fapt mă simţeam aproape... veselă. Soarele strălucea, coapsele-mi erau suple, starurile pop ne iubeau, ce era aşa rău la o zi de luni? Aproape am ţopăit când l-am pupat pe tata la poarta şcolii.

— Uf, zise el. De mult n-ai mai făcut asta.

— Păi, dacă eşti cuminte, o să mai ai parte, am spus eu, obraznică, savurându-i expresia surprinsă în timp ce săream din maşină.

Am hotărât să adopt veselia. Dacă cineva din familie se purta frumos, poate nici ceilalţi n-ar mai fi aşa oribili. Nu mi-am pus prea multe speranţe în teoria mea, dar pe moment era tot ce aveam; crezusem că cina din seara precedentă o să le facă bine, dar liniştea de mormânt de la micul dejun nu s-a schimbat deloc.

Apoi am observat pe cineva la poartă şi am rămas pe loc. Nenorocire şi agonie întruchipată, târându-şi picioarele şi încercând să nu fie evident, drept în faţa mea era Olly.

Rahat. Rahat. Trebuia să-l fi sunat aseară. Cum am putut să-l las să fiarbă aşa? Mă simţeam îngrozitor.

— Ol, am spus. Ol.

— Nu pot să cred că m-ai împinge să fac aşa ceva, Flora, spuse el, cu mâinile cufundate adânc în buzunarele jachetei.

— Nu poţi să te faci că eşti prof. suplinitor sau ceva? am spus eu tristă.

— Din păcate, sunt îmbrăcat asortat.

— Nu putem să stăm aici, am zis eu. O să am necazuri.

— Sunt cu maşina, spuse el.

— Da, o să urc în maşina unui străin adult lângă liceu. Fix asta o să fac acum.

— De te-ar încânta toate astea un pic mai puţin, zise el.

— Ce, să fiu etichetată drept ploadă neobrăzată? Te asigur că nu mă încântă.

I-am făcut semn să meargă şi l-am direcţionat spre un chioşc cum se pare că există pe lângă toate şcolile, unde încă se vând ţigări la bucată şi ciocolăţele fără ciocolată.

Obosit, se uită la mine peste caramele.

— S-a terminat? întrebă el sumbru.

Nu ştiu la ce mă aşteptasem, dar Olly era un avocat foarte bun. Am înghiţit în sec deodată.

— Zi-mi ce se întâmplă peste o lună, la nuntă. Trebuie să fie ceva.

Am clătinat din cap.

— Nu pot.

El luă un pumn de acadele, neputincios, şi le puse înapoi.

— Atunci, se pare că pân' aici ne-a fost.

Băbuţa grasă de la tejghea, care pare-se că o viaţă întreagă dusese politica „nu întreba – nu spune", se sinchisi să-şi mute ochii de pe *Daily Star* pe scena noastră.

— Ol, am zis eu. Olly, m-am schimbat.

— Ei, ce aia a mă-sii, spuse Olly dând cu pumnul în cea mai la îndemână cutie de napolitane. Nu pot să cred că ţi-a ieşit aşa ceva pe gură.

Băbuţa grasă părea gata să dea telefon la poliţie.

Am respirat adânc. Asta era. Aveam să părăsesc un bărbat pentru prima oară, distrugând o relaţie de patru ani, aruncând pe apa sâmbetei o şansă practic garantată la măritiş, o familie, o viaţă pe care mă aşteptasem s-o am; la un moment dat o şi voisem. Aveam să-i frâng inima lui Olly, să-i spulber visurile, ca şi pe ale mele. Şi aveam să fac toate astea în uniformă de şcolăriţă. Avril Lavigne nu mă întrece cu nimic.

— Olly.

— Cumpăraţi ceva? întrebă doamna grasă.

Olly se uită urât la mine.

— Ăăă… farfurii zburătoare? am spus eu, intrând în panică.

Olly şâşâi şi puse un pumn de bomboane pe tejghea. Femeia se uită la el neîncrezătoare şi aşteptă, cu braţele încrucişate, să plecăm din magazin, eu scanând strada cu ochii mijiţi, să văd dacă se uită cineva după noi. Apoi m-am gândit, dă-o dracului. Nu e drept. M-am dus la Olly şi l-am luat de braţ. A trebuit să mă ridic pe vârfuri ca să ajung la el.

— Îmi pare rău, am şoptit.

Duse o mână la cap, iar cu cealaltă mă împinse uşor.

— O, Doamne, Flora.

— Nu se poate.

— N-o să fii aşa mereu. Sau da?

— Cine ştie? am zis eu. N-am manual de instrucţiuni.

— Păi, poate când te întorci, mai vedem.

Vocea îi tremură puţin.

Am clătinat din cap:

— Nu ştiu.

Îmi vorbi cu indiferenţa unui om de afaceri:

— Ştii, mă gândeam să…

— Ştiu, am spus eu.

El se întoarse:

— Ştiam eu. *Ştiam* eu. De asta ţi-ai pus dorinţa, nu? De asta ai ajuns în nenorocita asta de… DOAMNE!

— Îmi pare rău.

— Consiliere psihologică? Nu. Să-mi spui care dracu’ era problema? Nu, prea obosită. O vacanţă? Nu, cred că o să mă teleportez înapoi în timp.

— Olly, poate nu eram aşa fericită.

— Eram destul de fericiţi.

— Poate nu era de-ajuns.

El se uită lung la mine:

— Ştiu de ce te-ai întors la şaişpe ani.

— Fiindcă de fapt n-am crescut niciodată?

— Fiindcă… da. Exact asta voiam să zic.

Acum tăceam amândoi, cu privirile-n pământ.

— Ba chiar am crezut… spuse şi tuşi, după startul greşit, am crezut că o să fie drăguţ. Ştii, tu să ai treizeci de ani şi eu patruzeci şi opt. Să-mi zici „bătrâne”, să te joci cu copiii, să te prosteşti, să facem totul altfel, să nu trebuiască să munceşti dacă n-ai chef. Să leneveşti, sau să mergi la şcoala de arte, sau…

Se îndepărtă şi clipi des.

Mi-am înghiţit nodul din gât:

— Îmi pare rău.

— Ba nu, spuse el, îndreptându-se. Cred că eşti prea egoistă să-ţi pară rău. Ai răsturnat toată lumea după voinţa ta, Flora. Bucură-te singură.

Şi se îndepărtă cu pardesiul fluturându-i într-o rafală de vânt rece.

Capitolul 9

La istorie am rezistat destul de bine – nespunând nimic şi păstrând o mină inexpresivă. Lângă mine, Stanzi era prea ocupată să scrie Doamna Constanzia Danesh[19] pe coperta caietului şi să se umfle în pene în murmurul admirativ al celorlalte fete.

La pauză, aproape am fugit din clasă, aşa disperată eram să evit să mă conversez cu cineva cu care nu trebuia neapărat să vorbesc. Stanzi, în orice caz, era înconjurată de lume şi n-avea să-mi simtă lipsa.

Din câte îmi aminteam, în spate erau nişte scări, aproape de cancelarie – prea aproape ca fumătorii şi pupăcioşii să stea pe-acolo, totuşi profesorii nu le foloseau tocmai pe alea dacă erau biscuiţi gratis la etaj. Eu şi Tashy veneam aici să jucăm cărţi şi să ne ascundem de terorişti. Până la urmă mi-am permis să mă aşez şi să plâng. Simţeam că tăiasem cablul care mă lega de nava-mamă a vieţii mele anterioare. Poate aşa era. Poate că tocmai mă condamnasem pe vecie. Asta era acum. N-aveam să vin acasă noaptea la faimoasa musaca a lui Olly, chestie care-i făcea obrajii rumeni, ca de ţăran vânjos. N-aveam să-i fur prima carte de credit de la firmă şi să mă îmbăt imediat din ea (Olly a dat toţi banii înapoi, desigur). Sau când am fost în Maroc… sau când îmi aducea ziarele duminica şi-mi citea întâi de toate articolele bune. Toate momentele în care m-am uitat la el şi mi-am zis, despre omul ăsta simpatic, blând, că el e ce căutam. El e de-ajuns.

Nicio iubire care a început vreodată cu „el e de-ajuns” n-a durat.

Mi-am frecat furtunos ochii încă foarte rimelaţi din seara precedentă (ceea ce e absurd, fiindcă dacă tot îţi iei viaţa

[19] Numele de familie al lui Darius.

de la capăt, zău că ar fi cazul să scapi de obiceiurile proaste, cum ar fi să nu te demachiezi ca lumea) cu mâneca şi mi-am tras nasul zgomotos, ca o trompetă, bucurându-mă şi eu, o dată, de singurătate.

— Iisuse Christoase, parcă-i ţarcul cu elefanţi de la Grădina Zoologică.

Justin stătea în capul scărilor, uitându-se la mine pe jumate amuzat, pe jumate îngrijorat.

Am horcăit groaznic, dureros, cum se întâmplă când te surprinde cineva plângând şi încerci să te calmezi. Nici asta n-a sunat prea bine.

— Eşti OK? întrebă el, ieşind din umbră şi probabil observând ce desfigurată eram. A trebuit să merg la cancelarie.

— De fapt, repet pentru o piesă, am spus repede.

— O tragedie?

— Da.

— O, eşti bună.

— M-am despărţit de prietenul meu. S-ar putea să-mi fi dat naibii toată viaţa peste cap.

— Au.

Pentru un moment păru dezamăgit că era o problemă sentimentală de fete, ca şi cum ar fi sperat că o să zic că tocmai l-a mâncat un tigru pe tata, genul de poveste care le place băieţilor, iar chipul lui drăguţ întineri mult deodată.

— Nu ştiam că aveai prieten.

— N-ai de unde să-l cunoşti, am spus eu, încă sughiţând un pic şi sperând că faţa nu mi-e la fel de murdară ca degetele cu care-mi ştersesem rimelul.

— Ba poate că da. La ce liceu e?

— Nu e la liceu.

— Şi de ce te-a lăsat?

— Nu m-a lăsat, am zis eu. Eu l-am lăsat.

Treaba asta chiar că l-a băgat în ceaţă. Să fim serioşi, nu

era aşa probabil ca fata cea mai nepopulară din liceu să părăsească băieţi aşa mari că nici nu mai erau la şcoală. Dacă nu m-aş fi ascuns să plâng, ci aş fi gonit-o prin curte şiroind de lacrimi, înconjurată de o gaşcă de fete care jubilează în sinea lor, în dulcele stil clasic, poate nici nu m-ar fi crezut. În loc de asta, mă bătu scurt pe umăr.

— Atunci de ce eşti supărată?

— Pentru că nu-ţi iei adio de la o relaţie de patru ani, pe care nimeni nu dă doi bani, fără să-ţi pară rău, am zis şi am sughiţat iar. Nu, eu trebuie să stau şi să iau cina cu ai mei ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, fără să pot să zic ceva de omul ăla sau de faptul că urma să mă ceară de nevastă. Frate.

Mi-am dat seama că iar plângeam.

Justin se aşeză.

— Linişteşte-te, spuse el, clar uimit.

— Să termini tu o relaţie serioasă la vârsta mea şi să-mi mai zici atuncea să mă liniştesc!

După asta, tăcu.

— A-ntrebat frate-miu de tine, zise el într-un final. Ai vreun efect incredibil asupra tipilor bătrâni şi nu ne dăm noi, restul, seama?

— Fratele tău nu e bătrân! am spus eu, încă smiorcăindu-mă şi nu tocmai cu mintea limpede.

— Îl cunoşti?

— Aăă, nu. Da’ nu părea aşa bătrân.

— E matusalemic! E cu şaişpe ani mai mare ca mine.

Am înghiţit în sec:

— A. O, Doamne, chiar? Poate nu l-am văzut bine.

— În orice caz, el se uita la tine. A-ntrebat dacă mai lucrezi la cooperativă.

— Tocmai am renunţat, am zis eu.

— Ştii, chiar nu eşti deloc cum te credeam, spuse Justin. Ai o viaţă secretă misterioasă, nu glumă.

A trebuit să-mi temperez pornirea de a râde isteric.

— Ştii de unde să iei droguri şi chestii de-astea?

— Da. Da’ nu-ţi zic.

— A, spuse el.

— Te fac foarte plictisitor, am zis eu.

— Ei, păi eu sunt foarte plictisit, aşa că aş încerca.

Sună clopoţelul. Nu puteam să mă obişnuiesc deloc cu clopoţelul; îl ignoram instinctiv. Justin, în schimb, mergea ca un câine bine dresat.

— Sigur eşti OK?

— Mult mai bine, mersi. Scuze. A fost o zi grea rău.

— Da, e greu să te desparţi de cineva. Eu m-am despărţit de Sonya Heeley şi a fost foarte nasol.

— Cât timp ai ieşit cu Sonya Heeley?

— Două săptămâni, făcu el. Da’ nu asta contează, nu?

— Nu, am spus eu încet, ridicându-mă în picioare. Nu, nu asta.

M-am îndreptat spre scări.

— Ăăă, ştii, dau o petrecere sâmbătă, zise Justin deodată, ruşinat şi cu privirea-n pământ. Poţi să vii dacă vrei.

— Ăăă, da, sigur, am spus eu, fără să mă gândesc – dacă eram aici, eram aici – pot s-o aduc pe Stanzi?

— Cine?

— It…

— Italianca nebună cu care umbli.

— Nu e nebună.

— Pare nebună.

— OK, e nebună. Poate să vină, sau nu?

— Sigur, zise el. Doar… ştii şi tu. N-ai voie să aduci gagii de-ăia bătrâni de-ai tăi.

— Asta nu-i o problemă, am zis eu, aproape lăcrimând.

* * *

Tata era cu o falcă-n cer şi una-n pământ. Nici măcar n-am observat când m-am întors, complet absorbită de problema mea. Am trecut drept pe lângă el.

— Flora Jane Scurrison!

M-am întors încet. Era furios.

— Vorbim ACUM! maică-ta e acolo, plânge să-i sară ochii din cap.

Mama veni în uşă:

— Flora, dragă. Ce-ai mai făcut?

— Nimic, mamă.

Ea se uita la mine, tremurând. Faţa-i era ca varul.

— Flora, ştim că nu mai eşti un copil, dar trebuie să discutăm serios despre comportamentul tău. Tata l-a văzut pe omul ăla azi-dimineaţă.

Ah, pisicii mă-sii. Ce ne-a mai ajutat şmecheria cu chioşcul de dulciuri.

— Da, da, am spus. Chiar trebuie acum? Vă rog? Putem să vorbim, da' mai peste două zile? Vă rog?

— Stai jos! zise tata. O să stăm de vorbă o dată pentru totdeauna.

Deodată, ziua mea de rahat şi furia luară foc.

— E minunat, venind de la tine! am ţipat.

— Cum îl cheamă? continuă tata.

Mama avea expresia aia de om nefericit, călcat în picioare, cu care aveam să mă obişnuiesc atât de bine în următorii şaisprezece ani, nu mai suportam niciun minut. Nimic nu era mai rău. Roşie la faţă şi total înfierbântată de nervi şi supărare, i-am dat drumul:

— Mă şi mir c-ai observat, am scuipat eu. Niciodată nu eşti aici. Ştii numai să ţipi la mama. Sau s-o ignori. Sau să ieşi. Să nu crezi că nu ştiu ce faci. Nu mă-ntreba cum îl cheamă. Cum o cheamă *pe ea*?

Se lăsă o linişte de mormânt. Mama deveni şi mai albă la faţă, dacă era cu putinţă.

Tata îmi arunca priviri de criminal. În două milisecunde, se făcu prea târziu ca să inventeze o scuză tâmpită pentru ceva ce nu putea să nege. Am observat că-i tremurau degetele. Nu voiam să fac să-i tremure mâinile tatălui meu. Of, Doamne. Chiar era pe ziua de azi ceva ce să nu fac praf total şi complet? Stăteam într-un triunghi îngheţat, holbându-ne unii la alţii. Am făcut singurul lucru pe care mi-l aminteam. Am ieşit tropăind şi am trântit uşa. Imediat ce am dat de aerul rece al serii de toamnă, mi-am dat seama ce tâmpenie făcusem. Îmbujorată, am băgat capul înapoi pe uşă:

— Ies, am spus. Nu fac nimic rău, să nu sunaţi la poliţie. Nu mă văd cu un băiat, să nu vă panicaţi.

* * *

Cum mergeam spre apartamentul lui Tashy, o maşină în trecere mă claxonă. O, îţi mulţumesc, Britney, că ai transformat toate şcolăriţele cu uniformă în pradă sexuală ratificată. Dădeam furioasă cu piciorul în fiecare troian de frunze din calea mea. La naiba cu ele şi la naiba cu tot. Eh, îmi dădusem foc la valiză pe toate părţile posibile. Ce-mi mai rămânea? Eram singură, aveam şaişpe ani, părăsisem un om care era gata să mă ia de nevastă orice vârstă aş fi avut, mă pornisem să mă văd cu prietena mea care se pregătea pentru o nuntă în legătură cu care o umplusem de îndoieli, în timp ce mă uitam cum ai mei trec iar printr-un război civil? Unul în care tocmai aruncasem o bombă.

Cum Dumnezeu să trăiesc în apartamentul de Andrey Hepburn de la New York? Nu acum. Niciodată, probabil. N-aveam să fiu muza nimănui în Paris.

Am încercat să urlu la lună. A ieşit ceva ca un mârâit anemic.

— Grrrr! am strigat – în şoaptă.

Doar pentru că aveam altă vârstă. N-aveam de gând să schimb nimic.

— GRRR!

Nu era nimeni pe stradă. Nu s-a întors nimeni.

— AAA AAARRRRRRRRR! am urlat deodată.

— Adolescenţi nenorociţi, strigă o femeie, trecând cu un câine foarte mare şi un bărbat foarte mic. Probabil e drogată.

— RRRRRRRÂÂÂEEEAAARRRR!

Asta era mai bine. Simţeam cum mi se deschid plămânii. Eram în cea mai ridicolă poziţie din lume. Mă durea mai peste tot. Dar încă puteam să fac un zgomot foarte puternic.

— AAAUUU!

Tashy coborî în fugă pe aleea din curte.

— Tu faci în halul ăsta?

— NUUU!

— Pentru Dumnezeu, taci.

— Pe zi ce trece semeni tot mai mult cu sora mea mai mare malefică.

— Măi să fie, Avril Lavigne. De ce urli?

— Că s-a dus dracu’ tot.

Se uită într-o parte:

— Eşti drogată?

— Ne drogăm vreodată?

— Nu.

— Atunci de ce aş lua droguri acum, când sunt prinsă, omorâtă, arestată sau se râde de mine dacă-ncerc să pun mâna pe ceva?

— Păi, ştii ce se spune despre şcoli în ziua de azi.

— Da, Tashy, şi dacă nu mă primeşti în clipa asta în casă o să te omor cu mitraliera pe care mi-a vândut-o un copil mare la poartă pe banii mei de mâncare, ca să mă fac varză cu droguri.

Totuşi, nu-mi dădu imediat voie să trec.

— Ce? am zis eu. Nu vorbeşti cu mine? Am rupt prietenia oficial cumva? Spune-mi că nu-i aşa. Tocmai s-a întâmplat ceva groaznic la mine-acasă, şi…

— Nu-i asta.

Auzeam voci dinăuntrul casei.

— Ai musafiri?

Ea ridică din umeri.

— E OK, am spus eu, ridicând ochii la cer. Înţeleg de ce n-ai vrea să inviţi o adolescentă foarte precoce la petrecerile tale.

— Nu-i asta. Doar că… aveam un fel de şedinţă.

M-am uitat în sus şi, acolo, în spatele ei, cu părul ciufulit şi cămaşa mototolită, era Olly.

— Omul ăla, am spus eu, încă puţin surescitată de la atâta ţipat, are un talent nemaipomenit să se strecoare pe nesimţite aproape oriunde.

— N-oprimi, bine, Tash? spuse Olly nefericit.

— Nu. Îmi pare rău, am spus, şi subit chiar mi-a părut rău. Te rog, lasă-mă să intru. Te rog, Tashy. N-am unde să merg. Ai mei se ceartă şi azi n-am făcut altceva decât să-i înnebunesc pe toţi. Şi nici n-am apucat să-mi cer iertare ca lumea de la tine, Olly. Îmi pare aşa de rău. Te rog, lasă-mă să stau. Te rog.

Tashy se uită la mine.

— Ştii, nu-i drept să faci mutriţa asta inocentă de fetiţă.

— Da, chiar nu e, se auzi vocea lui Olly din spatele ei.

— Ori la tine, ori îmi iau cartofi prăjiţi şi stau prin staţia de autobuz, am spus eu. S-ar putea să mă iau de la cidrul ăla White Lightening şi cine ştie ce se-ntâmplă?

— Intri, stai jos, taci şi te porţi frumos, spuse Tashy, dându-se la o parte. Suntem supăraţi pe tine.

— Da, şefa, am spus, făcându-mă mică, şi am alunecat înăuntru.

* * *

Olly şi Tash se plimbau prin sufragerie.

— Pot să beau o bere?

— Nu! spuseră ei.

— Cred că, dacă mă vorbiţi pe la spate, Convenţia de la Geneva zice că am voie o bere.

— Mereu a fost aşa un plod răzgâiat? îl întrebă Tashy pe Ol.

— Da, cred, spuse Oliver. Doar că nu mi-am dat seama din cauza ridurilor.

Am scos un oftat mare de adolescentă.

Max intră în cameră şi se holbă la mine.

— Tu cine eşti?

Arăta obosit şi ursuz, şi credea că reputaţia lui ca informatician însemna că nu trebuie să-şi perie manierele.

— Salut, Max! am zis eu veselă.

Se întoarse spre Tash:

— Ce-i asta? Cine-i asta? Nu-mi vine să cred că încă încerci să…

— Max, sunt eu. Flora. Nu mai ştii? Când ţi-am pierdut cheile de la maşină şi când am spart geamul şi tu ai stat acolo şi…

El clătină din cap.

— E o glumă cretină de rahat.

— Nu-i o glumă, zise Tashy.

— Nu e, spuse Olly, venind lângă ea.

Max se uită la noi.

— Nu ştiu ce dracu’ vreţi să faceţi, spuse el, da’ e al dracu’ de neamuzant.

Ieşi, înfuriat.

— Păi, ce-ar trebui să-i zic?

Olly o bătu pe umăr:

— Nu ştiu. Îmi pare rău.

— Ce ne facem cu tine? îmi zise Tashy.

— Nu sunt un copil!

— Nu, ştim asta. Practic. Dar teoretic n-ai voie să faci o grămadă de chestii.

— Fug la Paris şi/sau New York, am spus (în sinea mea).

— Nu te bosumfla, spuse Tashy.

— De ce cerţi copilul ăla? zise Max.

Se oprise în uşă şi se sprijinea de radiator.

— O cert pe dracu', n-o cert şi, dacă m-ai asculta cinci secunde, ţi-ai da seama.

— Chiar tre' să înjuri atâta când avem oameni în casă?

— De ce nu? Nu pare să te deranjeze când zbieri la Chérie Blair la televizor.

— Cred în Dumnezeu şi singurul lucru care mă sperie e Chérie Blair.

— Urăşti toate femeile care lucrează, Max, sau doar pe alea care au succes?

M-am uitat la Olly. Doamne, cu noi nu era niciodată aşa rău. Era clar că ştia ce gândesc, întrucât şi-a desfăcut braţele într-un gest de aprobare exasperată.

— Ăăă, sunt doar trei beri, Tashy… şi… scuze, am uitat cum te cheamă.

Capul cu bucle negre care ne privea de după uşă vorbea cu Olly.

— Oliver.

— Sigur. Scuze, spuse Clelland, apoi mă văzu şi oftă. O, Doamne, făcu el şi se dădu un pas în spate. E vârcolăciţa.

— Vârcolăciţă! am zis eu. În afară de ieri, nu te-am mai văzut de şaişpe ani şi o lună de-a-ndoaselea şi îmi spui vârcolăciţă!

Clelland intră cu grijă în cameră. Oliver îl privea atent. Clell veni spre mine.

— Olly mi-a spus că eşti o vârcolăciţă. De asemenea, m-

am gândit că, ridiculizându-te, te voi face să te întorci în adâncurile iadului din care ai venit, spuse el, încercând să-mi arunce un rânjet împăciuitor, dar reuşind numai să arate speriat. Adică, ce dra…

— Clelland înţelege că n-am murit? am întrebat-o eu pe Tashy, care încă se uita urât la Max.

— Nu pot să-l conving, spuse ea. Nu pot să conving pe nimeni de nimic.

Max oftă lung şi dispăru.

— Spune-i lui Clelland că nu sunt vârcolac, i-am ordonat lui Olly.

— Grrr, făcu Olly.

Ei, dacă Clelland avea voie să se holbeze la mine, puteam şi eu să mă holbez la el. Ochii negri îi erau la fel de umbroşi şi interesanţi ca întotdeauna, chiar confuz cum era acum.

— Ce mai face Madeleine? am întrebat.

El sări înapoi.

— Deci eşti fantomă, zise el.

O clipă, nimeni nu spuse nimic.

— Ăă, face bine, spuse el pe urmă. Vrea să ne mutăm în Africa permanent. Să fim un fel de misionari.

— Poziţie?

— Muncă.

— OK, spuse Tashy. Hai să stăm jos.

Toată lumea se aşeză cu grijă, în afară de mine. Eu m-am pus turceşte pe podea. Apoi am sărit în picioare, enervată pe mine.

— OK, spuse Tashy. Noi voiam să ne întâlnim să discutăm ce se întâmplă în viaţa – hm – prietenei noastre. Şi, desigur, în ale noastre, din cauza ei.

— În absenţa mea?

Olly se uită la mine:

— Da, ştii, uimitor, da’ ne-am gândit că s-ar putea să ne

întrerupi şi să ne încurci.

— Credeam că nu mai vorbeşti cu mine, am zis eu. Ce bine că te-a ţinut doar vreo nouă ore!

— Deci, mi se adresă Tashy, părinţii tăi sunt mai tineri decât erau.

— Da.

— Dar sunt singurii oameni care s-au întors cu tine?

— Da.

— Şi n-au idee că ai fost vreodată mai mare?

— Nu.

— Şi nici profesorii de la liceu?

— Nu.

— Dar noi da.

— Da.

— Dar nimeni altcineva?

— Am întrebat-o pe mama despre ea, zise Olly. N-a auzit de ea.

— Nu m-a plăcut niciodată, am spus eu.

— Nu, adică… bine, e-adevărat, nu te-a plăcut niciodată, da' chiar nu ştia de existenţa ta. Se pare că n-am avut niciodată o prietenă pe nume Flora.

— De ce nu mă plăcea?

— I se părea că mă-nvârţi pe degete. Oricum, nu asta e ideea. Ideea e că suntem cam singurii oameni care ştiu de tine.

— Ce prostie, zise Clelland. Eu n-am văzut-o de… ei, de mult timp.

— Asta fiindcă ai umblat să faci pe eroul prin Africa, am zis eu.

— Fantomă! Fantomă clarvăzătoare!

— Am o teorie, spuse Tash, apoi respiră adânc şi se uită în jur cu ochi sinceri. OK. Toţi o ştim pe Flora de ani de zile, da?

De la Clelland veni un mormăit aprobator, iar de la Olly

un geamăt surd. Mi-am amintit din nou cum îl cunoscusem în noaptea aia în barul gălăgios de lângă tribunal, când fusese singurul tip destul de gentleman încât să mă ajute cu haina şi să-mi cumpere ceva de băut. Mi se păruse fermecător. Fusese. M-am uitat la el, ni s-au întâlnit privirile şi am simţit că ştie la ce mă gândesc. El îşi luă ochii de la mine. Mila era trivială. Tash încă vorbea.

— Bun. OK, nu ard de nerăbdare să zic asta cu voce tare. Dar mi se pare că singurii oameni care o „văd" pe Flora sunt cei care au cunoscut-o cel mai bine. De cel mai mult timp. Oamenii care o iubesc. Prietenii ei adevăraţi, dacă vreţi.

Râse în barbă, stânjenită că trebuise să folosească expresia „prieteni adevăraţi".

Eu totuşi mă uitam la Olly şi Clelland, bărbaţii cei mai dragi mie din toată lumea, şi la Tashy, prietena mea cea mai bună.

— Io ce dracu' caut în treaba asta? zise Olly sictirit.

Tash ridică din umeri.

— Stai un pic – e corect oare că am numai trei prieteni adevăraţi în toată lumea, dintre care pe unul tocmai l-am lăs… de care tocmai m-am despărţit, iar pe celălalt nu l-am văzut de un deceniu jumate fiindcă a încercat să facă rost de apă pentru popoarele năpăstuite?

— E clar că-i mai rezonabil să presupunem că e fantomă, zise Clelland.

— Adică…

— OK, OK, sunt sigură că nu-i asta, zise Tashy uitându-se la faţa mea deprimată. Nu se poate.

— Trei!

— Sunt sigură că nu-i deloc asta, spuse Tash. Dacă e ceva, atunci suntem oamenii care-ţi plac cel mai puţin!

— Da, sunt de acord, zise Olly.

— Nu! Aşa e mai rău!

Toţi se uitau la mine.

— Ai mai încercat pe altcineva din agendă?

— Nu, am spus eu. N-o am şi n-am avut-o niciodată.

— OK, o să trebuiască să presupunem că suntem doar noi, atunci.

Am făcut o pauză, chinuindu-ne cu toţii să procesăm concluzia.

— Făcând un moment abstracţie de lipsa de noimă a chestiei ăsteia, zise Olly, ce o să facem? Adică, n-are rost să te ducem la o bază de cercetare – n-o să ne creadă nimeni.

— A, deci nu pup autopsie pe viu, am zis eu. Dezamăgit?

— Da.

— Dacă nu cumva poţi să dovedeşti ceva ce ştii că o să se întâmple în viitor, zise Tashy.

— Adică o prezicere la plesneală pe două săptămâni jumate, despre eliminări foarte previzibile din casa Big Brother.

Clelland pocni din degete.

— OK, zise el, o să-ţi fac nişte poze.

— Sigur că da, zise Tashy. Fiindcă în toată istoria revistelor, nimeni n-a mai prelucrat o poză ca să facă omul din ea să pară mai tânăr.

— Şi eu nu vreau să fiu în ea, zise Olly. Sau dacă trebuie, n-o să zâmbesc.

— Aveţi dreptate – idee tâmpită. Hmm, zise Clelland şi ridică din umeri. *Okele Manoto,* spuse el deodată.

— Ce? zise Tashy.

Părea stânjenit.

— Scuze, spuse el. A sunat aiurea. E o expresie africană pe care o aud mult unde lucrez. Înseamnă „primeşte-o ca pe un dar”.

— Înseamnă ce? întrebă Olly.

— Primeşte-o ca pe un dar. Ia lucrurile aşa cum sunt şi încearcă să profiţi la maximum. Adică, asta cred că

înseamnă. Poate înseamnă de fapt: „la dracu', iar ne-am luat-o de la guvernele astea internaţionale care conspiră împotriva noastră".

— Ce crezi c-ar trebui să fac? l-am întrebat pe Clelland, uitându-mă la chipul lui întunecat.

— Ia-o ca pe un dar, spuse el. Tocmai am zis. N-ascultai?

— A, am spus eu.

— Fac mişto de tine, zise el. Nu mai reuşeşte nimeni să-i enerveze pe adolescenţi în ziua de azi?

— Ba toată lumea, am zis eu. Suntem segmentul cel mai ironizat al societăţii.

— Sărăcuţii de voi, zise Olly.

— OK, spuse Clelland. Uite ce vreau să zic. Ai şansa să faci nişte chestii din nou, nu?

Am dat din cap.

— Şi ne gândim – păi, asta discutam noi, înainte să vii tu…

— Îhî.

— … că poate eşti prinsă într-un fel de ciclu. Pentru că te-ai întors în timp. Şi poate, când ne întoarcem la nunta lui Tashy cu Max, o să se întâmple ceva acolo.

— Poate o să dau peste mine, am spus eu.

— Se prea poate.

— S-ar putea să fie o coliziune de materie şi antimaterie şi să mori, zise Olly.

Tashy se duse lângă el şi-i puse mâna pe umăr:

— Şşşt.

— Zic şi eu, se plânse el. E o posibilitate.

— N-o speria.

— Bine, atunci. S-ar putea să dispară vârcolăciţa şi să apară la loc Flora cea veche, zise El. Şi atunci o să pot să-i dau eu papucii. Ai dreptate. Îmi place mai mult varianta asta.

— A, ceea ce vreau să spun e că…

Clelland era prudent şi trebuie să fi ştiut ce gândeam, oricât se prefăcea, în rolul lui de adult, că sunt doar un fenomen paranormal.

— … dacă sunt nişte lucruri pe care nu le-ai făcut prima oară, vreo distracţie pe care ţi-ai refuzat-o; fă nişte lucruri de care nu te-ai bucurat.

Nu puteam s-o spun. Nu puteam să spun: ce, toate lucrurile de care nu m-am bucurat fiindcă ai plecat tu la Aberdeen?

— Deci, poate ăsta e momentul să le faci, încheie Clelland. S-ar putea să ai doar o lună.

Se uită la mine cu ochii lui mari, cenuşii, şi m-am simţit ciudat. Am observat că Olly ne arunca priviri înţepătoare, bănuitoare, întâi lui, apoi mie.

— Bucură-te de faptul că nu există ziua de mâine, asta vreau să zic. Fiindcă ai făcut toate astea deja. Greul a trecut. Ţi-ai construit o viaţă. Asta e o vacanţă. Primeşte-o.

Am observat că Tashy se uita la Olly. Îl mângâia pe mână. Ne era prietenă bună.

Capitolul 10

Micul dejun a fost tăcut. Prea tăcut. Mama şi tata mâncau pâine prăjită în linişte, când m-am aşezat, şovăitoare, pe scaun. După o pauză lungă, tata tuşi puţin şi îşi drese glasul.

— Flora Jane, spuse el.

Dacă există un semn mai clar de bucluc decât când îţi spune un părinte pe numele întreg, nu ştiu care-i ăla.

— Îmi pare rău, am spus imediat. Sunt o adolescentă cu gura spartă fără pic de control. Îmi pare rău, rău, rău. Mamă, chiar îmi pare. M-am dus la o prietenă. Aveam nevoie să ies.

Mama nici nu ridică privirea. Asta semăna mai mult cu mama pe care o ştiam eu.

— Am vorbit despre tine, zise tata, ceea ce nu m-a surprins, cum părinţii fac numai asta. Şi am hotărât… păi, cred că familia noastră trebuie să facă mai multe lucruri în familie.

Ipocrit împuţit! Familia asta trebuia să facă un pic mai puţin sex cu secretara, atâta tot.

— Deci, ăăă, de-acum, cred că va trebui să depunem toţi un pic de efort. Eu o să încerc să ajung acasă mai devreme.

Aaa, bine.

— Şi o să încercăm să facem mai multe lucruri în familie.

Aaa, nu aşa de bine.

— Flora Jane, vreau să văd mai mult efort din partea ta şi nu să umbli teleleu la orice oră din zi şi noapte.

Să intru serios de tot într-o stare de umblat teleleu extrem de nesănătos era tot ce-mi rămăsese. Şi dacă avea dreptate Clelland cu ciclul, aveam destul de multe lucruri de înghesuit într-o perioadă relativ scurtă de timp.

— Şi o s-o ajutăm pe mama ta mult mai mult. Bun. Gata

discursul.

* * *

— Ce ai face, am întrebat-o pe Stanzi, încercând să par veselă, în timp ce împărţeam clandestin un Twix în ora domnişoarei Syzlack, dacă ai crede că eşti programată să dispari sau să ăăă, mori de sâmbătă în trei săptămâni?

Mă gândisem mult la ceea ce mi-a spus Clelland: mă făcea să-mi iasă creierul pe urechi. Ideea totuşi fie de a mă întâlni cu mine, fie de a exploda spontan, avea o calitate curios de ireală. Sincer, mai tare mă deprima perspectiva că mi-aş vedea eul de treizeci şi doi de ani din spate decât aceea de a înceta să exist şi chiar de a distruge tot universul într-o calamitate-paradox cu antimaterie.

— Aş mânca numai biscuiţi scoţieni şi m-aş oferi lui Ethan, şopti Stanzi.

— Foarte folositor, am zis eu. Mersi.

— De ce? Ce-ai păţit?

— Vorbiţi cumva despre ceva mai important ca *Middlemarch*? întrebă domnişoara Syzlack.

— Flora crede că o să moară, zise Stanzi săritoare.

Cu colegialitatea de rigoare, restul clasei începu să crape de râs.

— De ce anume? zise domnişoara Syzlack. De prea multă vorbărie sau prea multă detenţie?

— Scuzaţi-mă, am spus eu. Speculam şi eu. Ca, ăăă…

Erau ani buni de când citisem *Middlemarch.*

— … personajul ăla care nu poate să facă sex, doamnă.

— Ajunge, spuse domnişoara Syzlack, roşind.

— Dar e adevărat, am spus bosumflată.

— Şi, totodată, nu e felul în care vorbim despre literatură la oră.

— Adică să nu spunem ce-i adevărat? am zis eu, mai mult pentru mine.

— Flora Scurrison, când o să vreau să-mi răspunzi, am să îţi pun o întrebare.

— Uuu, Flora se duce pe lumea ailaltă! se auzi o voce pe care am identificat-o ca fiind a lui Fallon, din spatele clasei.

— Toată lumea ochii în cărţi.

— Ce? Fallon se ia de mine şi e OK, dar eu spun o chestie adevărată despre cartea asta şi intru-n ditamai beleaua?

— Termină, zise domnişoara Syzlack. Te rog, termină.

M-am uitat la faţa ei. Obosită, buimacă; cu fruntea încreţită din cauza prea multor oameni care nu vor să înveţe. Era aşa curajoasă, chiar era. Şi îmi era milă de ea. Îmi era milă de adulţi. N-ai crede o clipă că e mai greu să fii adult, dar uneori, la naiba, chiar e.

* * *

— Tre’ să fug în pauza de prânz, am spus eu. Poate mai mult. Am o fereastră după prânz şi am treabă în oraş.

— Să te sinucizi, zise Stanzi imediat. Nu!

— Nu, am zis eu. Să fac prostii.

— Pot să vin?

Ia să vedem. Nu mi-ar strica o complice.

— Da, bine.

— Ura! zise Stanzi. E aproape ca şi cum am fi invitate la petrecerea lui Justin.

— A, da, am uitat să-ţi zic. Suntem invitate la petrecerea lui Justin.

Nu mă mir că Darius arăta obosit. Aproape am căzut din picioare când micuţa italiancă furtunoasă alergă spre mine împleticindu-se şi mă îmbrăţişă.

* * *

— Ce facem?

Stanzi păru oarecum îngrijorată la vederea clădirii impunătoare în care ne aflam.

— Nu contează, am zis eu. Consideră-te agent special sub acoperire.

— Suntem în uniforma liceului nostru.

— Crede-mă, adulţii nu fac diferenţa între uniforme.

— Pe bune?

— Aşa e, am spus eu.

— Ha… spuse Stanzi confuză.

— OK, eşti gata?

Ne-am aplecat peste atriul plin de plante în care ne strecuraserăm când ştiam că Jimmy, gardianul de la recepţie, era în pauză şi se uita la *Matthew Wrigbt Show.* Ca de obicei, feţe inexpresive intrau şi ieşeau pe uşi. Când le-a zis cineva tuturor bărbaţilor că trebuie să poarte cămaşă albastră în carouri cu cravată mov? N-aveau un efect aşa înviorător cum s-ar fi crezut. Iar patronul de la Pret a Manger zzz sigur avea mai mulţi bani ca Dumnezeu. Dar exista o pată cheală… un cap odios, arogant, nesuferit pe care-l aşteptam mai mult ca orice…

— Foc!

Am aruncat baloanele cu apă drept în capul domnului Dean.

„Asta, am zis în sinea mea, e pentru când m-ai pus să le fac cafea clienţilor ălora”.

Ambele baloane îşi loviră ţinta perfect: unul căzu pe costumul lui presărat cu mătreaţă, celălalt pe chelia bombată.

— Măiculiţă! scânci Stanzi surprinsă, în timp ce eu o băgăm în dulăpiorul care ştiam din întâmplare că e acolo, aşa cum domnul Dean încercase să mă bage în el când băuse cam prea multe pahare la petrecerea de Crăciun din 1998.

Am aşteptat până au încetat mormăielile furioase de jos, apoi am ieşit din masca de sub chiuvetă.

— Acum cine?

Am redus-o pe Stanzi la tăcere şi mi-am scos repede jacheta şi cravata.

— Ce faci?

— Trebuie să mă dau drept angajată, am spus eu. Numai un pic.

— Scap eu de ghiozdan, spuse Stanzi.

— OK.

Îşi scoase şi ea cravata.

— Nu, am zis eu. Asta-i o misiune solo.

— Şi eu mă ascund aici şi intru în panică până tu faci o răutate? E drept aşa? Dacă mă prinde? Va trebui să le dau numele tău sub tortură.

— Nu-ţi face probleme, am zis eu. O să fie bine.

M-am strecurat afară din bufet, ţinând strâns caietul de matematică pe care-l scosesem din ghiozdan. Ar trebui să semene cu nişte hârtii de la muncă. Apoi am zărit o faţă cunoscută: Mike, un oportunist bărbos care nu ştia niciodată ce fac cei din jurul lui.

— Mike! am strigat jovială, cu capul sus. Sunt Rachel de la M & A. Trebuie să vorbim un pic despre cazul Phillips.

Mike rămase tablou, dar, cum sperasem, se sperie imediat că asta era o treabă de care nu se ocupase şi, fără să se oprească, începu să dea din cap şi să se bâlbâie şi îşi flutură maşinal permisul la uşă.

— Eşti nouă? întrebă într-un final.

— Fac practică, am spus eu. Sper să-i dau pe toţi pe spate pe-aici.

— OK…

Părea îngrijorat, ca şi cum o adolescentă ar fi în stare să facă treabă mai bună ca el. Ceea ce era adevărat, şi nu neapărat numai adolescenta asta.

— Am s-o sun pe Margo mai încolo, să stabilim o şedinţă, am spus eu, afectată.

— Aăă, da, foarte ocupat, dar…

M-am desprins de el şi am luat-o spre stânga. Uşa de la biroul domnului Dean era deschisă.

— Atâta lipsă de respect, îi spunea el secretarei lui care-l suportase ani de zile, scuturându-şi haina. Pur şi simplu nu înţeleg.

Am bătut la uşă.

— Scuze… Domnule Dean?

— Da, spuse el abrupt, încercând să ascundă ce făcea.

— Sunt Rachel – sunt nouă în practică la John, la Fuziuni şi Achiziţii.

— Da?

Mi-am pironit ochii-n pământ.

— Îmi pare foarte rău, domnule. Nu prea ştiu… M-a trimis să vă spun…

— Da? Ce?

— CE!?

Dean îşi înşfăcă haina îmbibată cu apă şi încercă să şi-o pună. Materialul se răsuci şi i se prinse de gât, era o privelişte jalnică, în încercarea de a intra în ceva ce clar nu voia să-l încapă.

— Rahat, draci. Ce naiba se întâmplă cu lumea? bombăni, cu faţa roşie şi transpirat de efort.

În timp ce se lupta cu haina, simţeam un miros cunoscut de îmbâcseală din cămaşa lui umedă. Secretara încerca să-şi ascundă chicotelile.

— Scuze, am spus, plecând, în timp ce el se împiedica în goană, să iasă din birou.

Acum aveam drum liber.

* * *

Biroul meu era aproape la fel cum îl lăsasem. Nu, era mai multă ordine, asta da. În loc de o miniatură cu Bart Simpson enervat, era o miniatură cu Calvin şi Hobbes enervaţi. Poza cu mine, Olly, Tashy şi Max dispăruse, desigur, înlocuită de una cu două cupluri care ne semănau remarcabil.

Dublura mea se uita la monitorul calculatorului, dar din experienţă îmi dădeam seama că nu lucra. Dădea câte un click, ocazional. Din când în când clickuia, se lăsa pe spate şi se uita la ecran. O fi lucrat la cea mai recentă fişă. Probabil făcea ce făceam şi eu de obicei la muncă: ştia ce are de făcut, dar se holba neînţelegând că trebuia să şi facă treaba aia, fie salariul bun sau prost.

Suspină discret. Nu mai aveam mult până să se întoarcă Dean. M-am dus la biroul ei şi m-am plantat în faţa ei.

— Bună? zise ea, pe un ton deloc neplăcut, închizând repede fereastra în care se juca, am observat. Pot să te ajut cu ceva?

M-am uitat fix la ea:

— Nu m-ai crede, am spus, dacă ţi-aş spune cine sunt eu de fapt.

Ea se uită în altă parte. Nu-i nimic, a sunat total dubios, şi nu în sensul bun.

— Sunt o fantomă din viitor. Am venit să-ţi zic că îţi urăşti meseria şi ar trebui să te apuci de altceva.

— Cum?

— Dar ştiam că n-o să mă crezi.

— Nu-mi urăsc…

— Şi în locul tău m-aş gândi foarte serios la prietenul ăla.

— Îmi pare rău, cred că… cine eşti?

Buna creştere a englezilor când sunt puşi faţă în faţă cu nebunia mă făcuse mai îndrăzneaţă.

— Ţi-am spus, am zis eu veselă, un avertisment din viitorul tău. Sau trecut, nu ştiu sigur.

Ea se încruntă.

— Da, şi eu sunt Johnny Vegas[20]. Mă scuzi.

Se întoarse la lucru. Eu nu m-am mişcat de-acolo.

— Chem paza.

— Ştiam că n-ai să mă crezi, am spus eu. Aşa că m-am gândit că cel mai bun lucru pe care aş putea să-l fac ar fi să-ţi dau liber pe ziua de azi.

Am scos tubul special pregătit de pastă corectoare şi l-am golit în găurile de aerisire de la calculatorul ei.

— Ce *dracu'* faci? zbieră ea, ridicându-se deodată.

Dar eu nu mai eram. Nu făcusem niciodată ceva câtuşi de puţin rău, iar valurile de adrenalină îmi dădeau puteri de care nici nu fusesem conştientă înainte. Pe uşă, l-am văzut pe Dean urcând furios pe scări. Nu puteam să ies pe-acolo – trebuia să folosesc ieşirea de urgenţă în caz de incendiu. Şi în nota asta…

Am lovit geamul cât de tare am putut. Ah! De asta existau ciocănelele alea, fir-ar!

Femeia mă încolţea acum, mă arăta secretarelor, care dădeau din cap. Dean era în spatele meu, cu faţa vânătă de furie. Am găsit ciocanul şi am dat în sticlă cu toată forţa.

— DDDDDRRRRRRRRRRRRRRRRRRR…

Zgomotul m-a şocat chiar şi pe mine şi i-a făcut pe toţi să se oprească. Eu m-am oprit mai puţin, totuşi, fiindcă mă aşteptam şi aveam reflexele unei adolescente în formă maximă. Am alergat spre ieşirea de incendiu şi am tulit-o pe scări ca o pisică ciuciulită, cu larma confuză a pauzei ăsteia neaşteptate de prânz crescând în urma mea.

Am zbughit-o pe uşa din spate a clădirii şi m-am aruncat după nişte tufişuri, aşteptând să văd dacă Stanzi a reuşit să scape la timp. Reuşise, ascunsă bine în masa de oameni care şerpuiau cu grijă, încercând să lase impresia că, dacă chiar era vorba de un incendiu adevărat, ei erau viteji şi

[20] Comic englez.

deloc fricoşi. Mi-am folosit cartela scumpă ca să o sun.

Stanzi chicoti:

— Facem asta? E o iniţiere?

— Ceva de genul ăsta, am murmurat eu. Hai înapoi.

La naiba, dacă tot urma să încetez să exist, voiam măcar să fi făcut ceva bun pe lumea asta.

Capitolul 11

Aveam o problemă. Ei, sigur, aveam eu multe, multe, multe probleme dacă e să privim lucrurile în ansamblu, probleme adevărate, nu de-alea gen să prind un moment prielnic pe piaţa imobiliară londoneză, să angajez o menajeră bună sau prostiile pe care le auzeam tot timpul la petreceri în viaţa mea dinainte.

Deci asta, pentru mine, era mai mult o miniproblemă. Era sâmbătă, iar eu promisesem în acelaşi timp să merg cu Tashy să-şi caute rochie de mireasă, să merg cu Stanzi să căutăm ceva ca lumea de îmbrăcat pentru petrecerea lui Justin şi să merg la cumpărături cu ai mei în cadrul „programului de ţinut familia împreună”. Nu voisem să le amestec, dar, dacă (nu cumva) mai aveam doar trei săptămâni pe lumea asta, voiam să mă bucur la maximum de ele şi să mă văd cu cât de mulţi oameni se poate. Plus, era de trei ori cumpărături. Ne hotărâserăm să mergem la Kingston; mama nu suporta West End, iar pe Tashy n-o deranja.

— Mai repede, Flora! zise mama.

De obicei, şi Olly mă toca la cap la micul dejun. E clar că aveam o problemă cu mişcatul repede dimineaţa.

— Mda, da, am spus, amestecând fulgii cu lingura în castron, în maniera unei adolescente bosumflate – ba, stai, şi cu Olly făceam aşa.

Tata părea un pic abătut, netezindu-şi tricoul în faţa oglinzii.

— Eşti bine, tată? l-am întrebat.

— Da… da, sigur că-s bine. Îmi scot fetele-n oraş, nu-i aşa?

Îmi era milă de el, cum se analiza în oglindă. Ştiam ce mult avea să se mai îngraşe. Probabil se întreba dacă o să

mai facă vreodată sex de calitate… ei, eu nu puteam să mă gândesc la asta.

— Arăţi foarte bine, tată, i-am spus cu toată căldura.

Se uită la mine cu coada ochiului:

— Dacă aşa crezi c-o să mă faci să-ţi iau mai multe ţoale indecente, las-o baltă.

— Numai un picuţ indecente?

— Nu şi gata.

— Da’ provocatoare?

El zâmbi:

— Nu.

— Îndrăzneţe?

— Flora Jane, te rog să nu mă faci să-ţi ţin acum morală.

— Da’ eu sunt fată cuminte, tată, am spus eu, cu conştiinţa nepătată.

El zâmbi cu jumătate de gură.

— Mă rog, mă străduiesc, am spus, gândindu-mă vinovată la ce făcusem toată săptămâna.

În afară de nebuniile de la serviciu, mâncasem paişpe cutii de Pringles, purtasem şosete ciudate şi mă furişasem să dansez toată noaptea în discoteca din cartier, deşi a fost varză şi s-au dat la mine toţi distruşii pe care-i ştiam de la muncă.

* * *

High Street Kingston era aglomerată. N-avea niciun farmec dacă nu veneai aici cu carte de credit. Mă ajutase iar Tashy, dar nu eram sigură că-i vine aşa uşor. Totuşi, probabil era de-ajuns, având în vedere că ai mei o luau întruna spre Marks and Spencer’s şi Bhs. Aruncam priviri furişe în jur. Apoi mi-am dat seama că de fapt mă uitam pe-ascuns să văd dacă nu cumva Clelland o să treacă pe lângă noi şi o să mă vadă la cumpărături cu părinţii. La naiba cu

hormonii ăştia nenorociţi! Mi-am văzut reflecţia într-o vitrină şi nu mi-a venit să cred ce genunchi rotunzi şi ce guriţă delicată aveam. Dar nu puteam să nu mă întreb ce face Clelland. Probabil cumpăra musli şi punea la cale un copil cu Madeleine.

— Măcar putem să mergem la Gap? am zis eu. Acolo n-au haine de fufă.

— Gap, zise mama, nţ. Nu merită banii…

Mi-am amintit cum îi spuneam mamei că tot ce îmi luam făcea zece dolari.

— … şi nu-i nimic ce n-aş putea să-ţi fac chiar eu.

— Tu nu faci haine, am spus eu, supărată.

— Ştiu, dar aş putea. La fel de bine ca ăia de la Gap.

Am renunţat la subiect şi i-am urmat înăuntru cuminte, în timp ce mama îmi arăta cu degetul rânduri de umeraşe cu pantaloni cu elastic în talie şi încerca să mă tenteze cu cea mai simplă pereche de blugi (cărora le spunea denimi) peste care dădea, ca să arate că nu era total paralelă cu copiii.

Eu şi Stanzi aveam un plan cam neclar, să dăm nas în nas una cu alta în Bentalls pe la prânz, şi să încercăm să ne încurajăm părinţii să meargă la o cafea. Se pare că se înţelegeau foarte bine cu toţii, deşi, sigur, eu habar n-aveam.

Totuşi, în timp ce mă tot chinuiam să intru şi să ies din diferite combinaţii de cămăşi şi pulovere, am început să mă îndoiesc de înţelepciunea planului nostru.

— Te porţi foarte bine, observă mama. De obicei, în faza asta deja înjuri ca la uşa cortului şi o ţii pe-a ta cu pantalonii ăia de cameleon.

Pantaloni de cameleon? Am pierdut ceva monumental în moda dimensiunii ăsteia paralele?

— Ca urâţeniile alea, zise mama, arătându-mi o fată de vârsta mea care o copia pe Christina Aguilera: dreaduri,

dintre care unele erau albastre, piercing în nas, top sfâşiat care-i lăsa buricul gol şi pantaloni scurţi de camuflaj.

— Cel mai rău lucru pe care-l vezi la fata aia sunt pantalonii? am zis eu. Mă rog.

O auzisem pe Charlotte Church spunând asta, aşa că m-am gândit că o fi ceva la ordinea zilei printre adolescenţii de azi.

— Într-adevăr, zise mama. Ia încearcă helanca asta drăguţă.

Cum mă chinuiam să îmi trec capul prin gâtul foarte îngust al helăncii, am auzit un chiot familiar:

— Doamnă Scurrison! Domnule Scurrison! Hei! Ce surpriză! scârţâi Stanzi, în probabil cea mai proastă interpretare a unei replici care necesită „surpriză” din istoria universului.

În sfârşit am reuşit să scot capul şi să mă uit. Stanzi era cu părinţii ei grăsuţi, cu care semăna în mod clar.

— *Bella, buon giorno!* spuse tatăl ei, înăbuşindu-mă într-o îmbrăţişare zdravănă şi cam transpirată. *Come stai?*

Toţi s-au uitat la mine de parcă se cerea să spun ceva în clipa aia, ceea ce era un pic ciudat, având în vedere că nu ştiam o boabă de italiană.

— Ah… *si,* am spus.

— *Si? Si?* Ah, fata voastră, le zise el alor mei. Gata cu joaca, nu? S-a maturizat, crede ea?

Mama dădu din cap.

— Ei, ştii cum e, Gianni, mereu trec prin câte-o fază.

— Ştiu. Fata mea se mărită cu un cântăreţ acum, da?

— Taaata, guiţă Stanzi.

— Prea mari să le tachineze tata? Niciodată!

Şi mă ciupi sănătos de obraz, ceea ce mă făcu să mă feresc, şi toţi mă priveau de parcă făcusem ceva teribil de nepoliticos, chiar şi Stanzi.

— Glumeam, am spus veselă, şi am schimbat subiectul

înainte să poată să întrebe cineva ce vreau să zic. Cafea?

— Aaa, cafea, făcu tatăl lui Stanzi. Spun „cafea”, vor să spună „părinţi bătrâni, vă rog, daţi-vă din drum şi lăsaţi-ne să cumpărăm lucruri cu banii voştri munciţi din greu”, da?

Stanzi rânji:

— Prego, papa.

Apoi duse mâna la spatele lui şi îi scoase portofelul.

* * *

— Mereu te porţi ca un copil de nouă ani cu taică-tu? am întrebat-o, când ne îndepărtaserăm destul.

— Funcţionează mereu, nu?

— Da, da’ nu înseamnă că…

— Altă dată nu te plângeai…

Era cam adevărat, mai ales că ţineam în mână un cornet enorm de îngheţată.

— Ce zici de asta? spuse ea.

Eram în Topshop – sigur! De fapt, ştiu că Davina şi Kylie Minogue şi alte ţipe trecute de treizeci de ani bine îmbrăcate se aprovizionează de aici, dar eu, una, nu suport. O fi scriind măsura doişpe, dar niciodată nu arată ca atare. Plus, toate adolescentele care îşi etalează nurii în cabinele de probă… prea deprimant. Să faci cumpărături cu fete mai tinere şi mai slabe ca tine, oricât te-ai gândi că or să ajungă şi ele contabile cu coapse fleşcăite, nu e deloc distractiv.

— Hai să probăm câte una din toate, am zis eu.

* * *

OK, era Topshop, nu un butic Rodeo Drive, şi OK, aveam bani de buzunar, nu cârdul lui Richard Gere. Dar niciodată nu m-am simţit mai ca Julia Roberts în *Frumuşica* – film de

care aproape nici nu m-a surprins să aflu că Stanzi ştia doar vag, cum fusese lansat când noi aveam trei ani.

Îmi venea *orice.* Bine, nu costumele alea întregi albe stil Atomic Kitten, că nimeni nu intră în ele, nu ştiu ce era în capul lui Stanzi.

— E o petrecere cu colegii, nu o invitaţie să te lase toată camera gravidă, i-am şoptit când a ieşit din cabină într-o vestă albă şi pantaloni cu talie joasă.

— Nu mai proba rochii de seară, ripostă ea. Arăţi retardată.

— Arăt genial, am spus eu. Taci.

Stanzi ridică din sprâncene:

— Eu, eu arăt groaznic, suspină ea, privindu-şi lung reflecţia clară şi micuţă. Sunt un bulgăre de osânză în lână.

— Eşti superbă, am zis eu. Arăţi splendid. Uite.

I-am întins un top roşu-aprins care îi făcea sânii să pară enormi şi îi scotea părul în evidenţă ca pe al lui Catherine Zeta-Jones.

— Haine de curvă, zise ea. Bun.

Eu am tras pe mine o rochie absolut neiertătoare, ivorie, cu o bretea metalică. Materialul era ieftin, dar, când eşti aproape total străină de modă, pur şi simplu nu contează.

— Ce, eşti o mireasă de douăşcinci de ani? Arăţi bătrână rău.

La naiba, mi-a amintit. Tashy. M-am uitat la ceas. Era OK, mai aveam vreo jumate de oră să probez:

fustă mini de blugi minusculă care-mi subţia picioarele blugi cu talie obscen de joasă în care în mod normal îmi încăpea un singur picior rochiţă stil anii ’60 fără talie, deci imposibil de purtat de cineva cu forme rochie înfloratăuriaşă stil anii ’70 (la reducere), tot hidoasă colanţi (care nu m-au prins extraordinar nici prima oară la mărimea bună, şi nu se îmbunătăţiseră cine ştie ce)

nenumărate rochii de seară satinate stil Sharon Stone, cu

mănuşi pe braţele mele lungi şi suple, în care m-am apucat să fac paradă prin cabina de probă, cum arătam aşa minunat. În niciun caz nu-mi trebuia o rochie de seară, dar, ah, parcă eram o starletă de la Hollywood în ele.

Stanzi se uita ciudat la mine.

— Tre' să plecăm, zise ea.

— Zece minute, am spus eu.

— De obicei mereu zici că arăţi oribil când eşti la cumpărături.

— O, da, am spus eu, admirându-mi reflecţia îmbrăcată cu o rochie galbenă cum a purtat Renee Zeliweger la Oscaruri. Arăt ca un rahat.

— Şi eu! strigă Stanzi, evident bucuroasă că mi-am revenit. Arăt ca un porc în rochie!

— Arăţi superb! Eu arăt ca un wombat în izmene.

— Nu, tu eşti frumoasă. Eu arăt ca un sclav marţian din spaţiu trimis pe Pământ să descopere ce-i face pe masculii pământeni să vomite!

— De ce-s în magazinul ăsta când magazinul care-mi trebuie mie e ăla de pungi de hârtie supradimensionate?

Chicoteam una la alta în timp ce făceam alegerile definitive. Stanzi a luat topul roşu, care-i venea foarte bine, dar a insistat să-l poarte cu pantaloni negri, ceea ce-i mărea fundul şi făcea combinaţia să-ţi inspire, în subconştient, un păianjen ucigaş. Eu am păstrat fustiţa de blugi – autobronzant, ţine-te – şi am potrivit-o cu un top în dungi cu umerii goi, ceea ce era un pic moda-anilor-optzeci-înviată, dar m-am gândit că, dacă îşi câştigase cineva dreptul ăsta, eu eram aia. Ne-am băgat să ne schimbăm la loc (împărţind cabina, ceea ce uitasem că era *de rigueur),* dar amândouă am înlemnit când am auzit o voce cunoscută.

— Georgia! în puii mei, Georgia, nu eşti în stare să-mi găseşti măsura bună? Şase, ce dracu'. Numa' fraierele-şi

iau opt.

Fallon. Făcându-şi de cap în Topshop, cum făcea şi Kylie.

— Draci, am zis eu.

— *Porca mizeria*, aprobă Stanzi.

— Chiar că arătăm a tocilare lesbiene, am şoptit eu.

Stanzi dădu din cap. În onoarea ţelului meu de a-mi reuni familia, purtam o fustă lungă ţărănească şi o bluză de ţigancă, aprobate de mama. N-ar fi trebuit să fiu timorată, dar orice fel de confruntare îmi face pulsul să crească şi n-am avut ce face.

— Şi câte una în toate culorile! ţipă Fallon. Hai, hai!

M-am uitat la ceas. În zece minute trebuia să mă văd cu Tashy şi trebuia să-i păcălesc pe ai mei cu un plan diabolic care încă nu-mi venise în minte.

Am pus privirea-n pământ. N-aveam cum să mă bag acolo.

— Tu du-te, şopti Stanzi. Explică. Nu. Explică ceva. Eu vin mai târziu.

Sprâncenele mi s-au ridicat de recunoştinţă pentru sacrificiul ei.

— Mulţumesc! i-am spus.

— Şşşt! Du-te!

I-am strâns braţul şi am ieşit, îndrăzneaţă. Fallon se uita enervată la ea în oglindă, deşi arăta absolut superb. Întoarse capul când mă văzu. Făcu o scurtă pauză.

Apoi:

— Doamne. Nu mai poţi să mergi nicăieri zilele astea, se strâmbă. Nu ţi-ar fi mai bine în New Look?

— Vii de la cursu de ascuţit gheare?

— Mă pregătesc pentru o petrecere, zise ea. E o chestie pe care o fac oamenii populari în weekend. Nu ţi-ar plăcea.

— Ne vedem acolo, am spus eu.

Se răsuci şocată şi tropăi spre mine, pe tocuri cui şi într-o rochiţă neagră minusculă.

— Doar n-o să te faci de râs să vii, sâsâi ea.

— Doar n-o să te faci de râs să apari în rochia aia, zdreanţă împuţită!

Nu-mi venea să cred că spun aşa ceva. În mod evident, perspectiva de a fi pulverizată îţi concentrează mintea.

Faţa ei se schimonosi:

— Cine-i zdreanţă?

— Ăăă, nimeni, zdreanţă împuţită.

O, Doamne, ce încercam să fac, să mă sinucid? îmi aruncă o privire ucigaşă clasa-ntâi.

— O să vedem, zise ea.

Şi plecă. Iar eu am tulit-o.

* * *

Inima îmi gonea şi obrajii mi se înroşiseră, în timp ce mă îndreptam spre locul în care stăteau cuplurile Di Ruggerio şi Scurrison, la o terasă din mall.

— Hei, dragă, spuse mama. Ţi-ai luat ceva drăguţ?

— Unde mi-e fata? zise tatăl lui Stanzi, uitându-se urât la cafea. Ai lăsat-o să moară?

— Vine şi ea, am răspuns eu. S-a dus la baie.

Toată lumea se ridică.

— Ei, ar cam fi timpul s-o luăm din loc, zise mama. Se face târziu.

— Şi să pierdem meciul? am spus eu.

— Acolo erai! se auzi o voce puternică şi cunoscută. Uit mereu că acum eşti mai mică. Şi ai păr mov.

Tashy uitase total puterea pedepsei părinteşti; de prea mult timp nu mai simţise pe pielea ei cum e când mama şi tata îţi fac viaţa grea pe bune. Voia să-i iscodească bine şi o făcea special.

— Domnule şi doamnă Scurrison! zise ea, şi nici măcar tonul entuziasmat forţat nu reuşea să-i ascundă uimirea

sinceră. Arătaţi atât de *bine*!

Părinţii mei se uitară unul la altul. Cine era persoana asta elegantă, mai mare? în niciun caz nu era din cercurile în care umblau ei.

Tashy întinse mâna să dea noroc cu ei, ignorând bărbăteşte şuturile pe care i le trăgeam în gleznă.

— Sunt noua consilieră a Florei.

Am ridicat privirea, în timp ce toată lumea scotea „Ooo”-urile de rigoare.

— Flora nu ne-a spus nimic despre tine, zise tata, aruncându-mi pe nedrept o privire supărată.

Păi dacă te gândeşti mai bine, nu era o străină, bineînţeles. Tata o arunca în piscină cu mult înainte să devină ilegal ca bărbaţii să facă aşa ceva, iar mama o lăsa să doarmă la mine când voia, deşi făceam asta numai ca să pot să stau şi eu la ea, cu televizorul mereu aprins şi revistele de modă.

— Serios? zise Tash, distrându-se de minune. Foarte urât din partea ei, într-adevăr. Am fost la Christchurch de la începutul semestrului. Am lucrat foarte îndeaproape cu domnişoara Syzlack.

— E din cauza indisciplinei? întrebă mama, panicată.

— Ei, vrem doar s-o ţinem sub supraveghere. Nu vă faceţi griji, n-are probleme.

— Ar face bine să n-aibă, zise tata.

— N-am! am spus eu.

— Ne-am făcut griji… zise mama coborând tonul, chiar dacă în mod clar cel puţin cinci oameni ascultau conversaţia, că s-ar putea să aibă legătură cu un bărbat.

Rahat.

— Pot să vă spun eu, zise Tashy pe tonul ei studiat de „înţeles bine cu adulţii”, fiindcă ştiu că ea n-ar vrea să se dea mare.

— Da? zise mama.

— Chiar a existat un bărbat mai în vârstă care a invitat-o pe Flora în oraş.

— O, Doamne, ştiam eu, spuse mama. Vă rog, spuneţi-mi că nu un profesor!

— Nu, nu. Dar vă veţi bucura să aflaţi că Flora l-a refuzat.

— Slavă Domnului, spuse mama, înroşindu-se.

Tash s-a uitat la mine, iar eu am încercat să-i arăt toată recunoştinţa mea.

Mama veni şi mă strânse tare în braţe în mijlocul terasei.

— Maamaa! am bombănit eu.

— Nu mai eşti pedepsită, spuse tata răguşit, ceea ce era bine, fiindcă însemna că nu mai trebuie să ies pe ascuns.

— Vă mulţumesc, spuse mama apropiindu-se de Tashy şi luând-o de mână. Adică, cred că ştiţi ce greu e să faci adolescenţii să se deschidă şi... faceţi o treabă minunată, minunată...

Arăta de parcă era pe cale să se înece. Pentru Dumnezeu.

Tashy o bătu uşor pe braţ:

— Gata, gata, zise ea. Auziţi, ce-ar fi s-o iau pe Flora la o Cola?

— Ooo, ar fi aşa frumos din partea dumneavoastră, spuse mama. Aşa de frumos. Şi mai e şi ziua dumneavoastră liberă.

— Mă laşi să plec cu o străină? am întrebat eu. Pur şi simplu?

— N-ar trebui să-i fii un pic mai recunoscătoare domnişoarei...

— Domnişoara Blythe, spuse Tashy pompos.

— Să vă dau nişte bani de Cola? o întrebă tata.

— Nu, deloc.

— Haideţi, ştiu cum sunt plătiţi profesorii, spuse el, şi, spre ruşinea mea şi plăcerea evidentă a lui Tashy, scoase o bancnotă de cinci şi i-o dădu. Nu pot să vă fiu îndeajuns de

recunoscător că ne ţineţi fiica pe drumul cel bun.

— E o pacoste! spuse Tashy. Dar o să continuăm să lucrăm cu ea. Ştiţi, ca părinţi cred că vă descurcaţi de minune.

Ai mei se uitară la Tashy de parcă se îndrăgostiseră de ea.

Stanzi alunecă până la noi.

— *Scroffa* aia, e acolo aşa de mult că am să mor de sufocare!

O zări pe Tashy.

— Iar ea! E peste tot!

Domnul Di Ruggerio nu pierdu o clipă. O trase blând pe Stanzi de ureche:

— Tu să respecţi profesorii mai mult de-atâta, ha? O ajută pe prietena ta; cred că trebuie s-o rugăm să te ajute şi pe tine, da? Ha?

Şi, protestând sălbatic, Stanzi fu luată de-acolo cu restul găştii.

— Atunci ne vedem diseară! am strigat.

* * *

— Sunt genială, zise Tashy când rămaserăm singure.

— Ba chiar nu eşti, am spus eu.

— Sunt un geniu. Şi acum trebuie să-mi spui domnişoara Blythe. *Şi* avem cinci lire de cheltuit! Iuhu!

— Lucrurile puteau s-o ia razna rău, am zis eu.

— Ce plan aveai?

— Voiam să fug pe-ascuns.

— Aha, să fugi pe-ascuns. Ce adolescentină suntem.

— Puteai s-o faci latră, am insistat eu.

— Dar uite că te-am scăpat de ei şi de pedeapsă.

— Mda.

— Şi, dacă tot veni vorba, când vrei să-mi mulţumeşti că

am „lămurit” prezenţa ta în compania unui bărbat de treiş’cinci de ani, eşti bine-venită.

— Treiş’patru, m-am strâmbat eu.

— Da, bine.

— O să-ţi zic mama toată ziua.

— Ba bine că nu.

— Mersi, mama.

* * *

— Ah, draci!

Tashy se bosumflase la loc şi nu se omora să se uite cum probam eu rochii de mireasă măsura opt.

— De ce nu m-am măritat la şapteşpe ani?

— Pentru că până acum ai fi ajuns o babă nevrozată stoarsă de puteri cu patru copii, la al treilea soţ instalator şomer.

— Dar aş fi arătat aşa de bine.

— Ba nu. Ţi-ai fi ales o copie exactă după rochia prinţesei Diana cu nişte mâneci uriaşe încreţite şi ai fi arătat ca o păpuşă de-aia cum pun oamenii în baie să le acopere hârtia igienică de rezervă.

Tashy proba ceva în acelaşi timp. Arăta minunat în rochia de voal crem, şi totuşi suspina.

— Tashy, dacă te încălzeşte cu ceva, eu am coşuri până la buric.

— Ei na? Chiar până la buric?

— Nu, până la stern, da oricum sunt destul de scârboase.

— Aha.

— Şi, cum îţi tot spun, am zis eu luând-o de mână, eşti frumoasă. Frumoasă, frumoasă, frumoasă.

— Zău?

I-am arătat o rochie enormă din geam, cu poalele ca bezeaua, al cărei corset era brodat cu fir auriu, de arăta ca

un fel de reţea de sârmă. Avea mâneci ca nişte baloane cu aer cald.

— Probeaz-o pe-asta pentru orice eventualitate!

— Ar fi cazul să ies din rochia asta, am spus eu într-un final, după ce ne tot admiraserăm.

— Of, ştiu, ştiu. Numai că… nu ştiu, cred că mă deprimă mai tare ca orice altceva.

— Credeam că ne distrăm, am spus eu. Şi, ştii, de distracţie chiar nu prea am parte zilele astea.

— Pur şi simplu nu… îngână ea şi se prăbuşi într-o căpiţă de tul. Adică, nici măcar nu sunt sigură că vreau să fac sex cu el câte zile oi avea. Nici măcar încă o dată!

— Da' Tash, păreaţi aşa fericiţi; aşa potriviţi.

— Ştiu.

— Adică, înainte să mă întorc în timp…

— Şi voi păreaţi fericiţi, potriviţi.

Ne-am uitat în pământ.

— De ce ne facem asta? zise Tashy tristă.

— Pentru că asta fac adulţii? am spus eu nefericită.

— Pentru că altceva nu există?

— Pentru că familia e soluţia?

— Pentru că Max e prea scârţar să facă asigurare matrimonială?

M-am ridicat.

— Rochia ta e perfectă, spuse Tash zâmbind forţat printre lacrimi. O luăm. Şi acum trebuie să plec.

— Unde? am întrebat eu. Dacă am nevoie de indicaţii?

— Dar mă văd cu Olly, spuse ea, şi mi-a zis expres, citez: „Dacă se poate, hai să ne întâlnim fără delincventa aia juvenilă a ta!"

— E un progres faţă de „vârcolac", am spus eu.

— Nu, când am spus că citez, am vrut să spun că parafrazez fără toate înjurăturile. Bun, o să încerc şi eu.

— Ce?

Se ridică în picioare şi închise ochii.

— Aş vrea să am iar şaişpe ani! spuse ea, destul de tare.

— O, ce idee *genială*! am sărit eu. Întoarce-te şi tu. O să ne distrăm extraordinar. Ai putea să vii la petrecerea lui Justin!

Deschise un ochi pe jumătate.

— Nu-mi spune că mergi la o petrecere de adolescenţi.

— Aăă, nu.

— Vaco, zise Tash şi se ciupi de coapse. Nu funcţionează, nu?

— Nu ştiu, am spus eu.

Ea deschise ochii.

— Pot să vin la petrecere oricum?

— Îţi mai aduci aminte de profesoara aia canadiană care a intrat la-nchisoare că a petrecut cu elevii ei?

— Draci, draci, draci.

— Baftă cu ziua cea mai fericită din viaţa dumneavoastră, zise vânzătoarea în timp ce noi ne târâm picioarele afară, în stradă.

* * *

Eu şi Stanzi eram superfericite în bucătăria alor mei. Ne pregătiserăm împreună în baie, şi eu tocmai o iniţiam în tainele lui Nik Kershaw, pe care mi-e ruşine să spun că îl descoperisem în colecţia de discuri a părinţilor. Stanzi era dată cu rimel albastru la un ochi şi verde la celălalt, iar eu mă întrebam dacă ar fi în regulă să-mi trag topul în dungi un pic mai jos.

— Crezi că pot să-mi arăt o bretea de la sutien?

Stanzi pufni tare, dându-se cu prea mult fard pe obrajii rotunzi:

— N-am mai auzit de cineva pe care să-l deranjeze că i se vede o bretea de la sutien.

Se pare că nu. Am mai dănţuit pe-acolo până am ajuns să arătăm fantastic (pentru nişte transsexuali) şi, lăsând o dâră de haos prin baie – ei, dacă nu eram şi eu zăpăcită câteodată poate începeau să mă miroasă – ne-am împleticit până jos.

— Ăăă… minunat, spuse tata uitându-se câş la noi. Eşti sigură, Joyce?

Mama ridică privirea:

— Spune-le tu.

— Nu cred că-i o luptă pe care vreau s-o duc azi, spuse tata.

M-am uitat fix la el şi mi-am tras puloverul un pic în jos, aşa, de efect.

— Acum, zise tata.

Am observat că mâna lui o acoperea pe a mamei, iar ea zâmbea vitează, sprijinindu-i mica morală. Ei, aşa da.

— Ştiu că n-are rost să vă zic să nu beţi, dar vreau să fiţi responsabile.

Am dat din cap, lăsându-ne de pe un picior pe altul.

— Şi să nU vă lăsaţi paharele nesupravegheate.

— Nu cred să fie prea mult Rohypnol[21] la petrecere la Clellanzi, am spus eu.

— Nu poţi să ştii, domnişoară Deşteptăciune.

— O să bem numai alcopopuri, spuse Stanzi plină de curaj. Nu vă faceţi griji, domnule Scurrison, e la două case distanţă.

— Să nu-mi fac griji că o să băgaţi alcopopuri în voi toată noaptea până cădeţi late. O să-ncerc, zise tata scuturând din cap şi uitându-se la mama.

— Acum, ştiu că amândouă sunteţi fete cuminţi, începu mama, dar gândiţi-vă ce vai şi-amar o să fie dacă mergeţi prea departe cu băieţii.

---

[21] Sedativ puternic folosit de unii tineri la petreceri sau în cluburi, pentru a înfrânge rezistenţa potenţialelor partenere sexuale.

— Mda… s-ar putea să ajungeţi să vă măritaţi la treijdoi de ani, am spus eu, dar în şoaptă.

— Nu-i vorba că nu vrem să vă distraţi, adăugă tata. Doar că vrem să vă gândiţi: distracţie responsabilă, fără pericole.

— Asta nu sună deloc a distracţie.

— Vin să vă iau la unu.

— Tată, e la două uşi mai încolo!

— Tocmai de asta aţi face mai bine să fiţi acasă la timp. Dacă nu vreţi să apar la petrecere. În pijama. Cu şliţul deschis.

— OK, am zis eu.

Tata zâmbi.

* * *

Eu am vrut să dăm nişte ture prin cartier, ca să nu ajungem ridicol de devreme, dar Stanzi nici să n-audă.

— Vrei să mi se strice machiajul ca să nu mai agăţ băieţi? Asta e planul tău diabolic?

— Nu, doar că nu vreau să stăm ca fraierele în sufragerie, aşteptând să plece părinţii lui.

— Nu! Hai să mergem acum! Mergem acum! Ca să putem să stăm de vorbă cu Ethan! Şi el ajunge devreme.

— Nu cred că ar trebui să-ţi faci prea mari speranţe cu Ethan, Stanzi.

— De ce nu, ha?

— Păi… ştii, am impresia că e gay.

M-am uitat la faţa lui Stanzi crispându-se în încercarea de a se convinge că nu se poate aşa ceva.

— Dar… e aşa frumuşel!

Am dat din cap.

— Şi aşa curat şi ordonat!

Am dat iarăşi din cap.

Ea se strâmbă.

— E numai vina lui Will Young, zise pe un ton sumbru.

— Sunt sigură că nu, am spus eu.

— Acum o să trebuiască să mă combin cu Kendall.

Kendall era un băiat dulce cu coşuri şi ochelari, care stătea în spatele nostru la engleză şi se uita mereu cu jind la Stanzi. Mie mi se părea că o să fie minunat când o să crească, dar la momentul ăsta era la fel de tocilar ca noi.

— Nu-i nicio problemă cu Kendall.

— E un pămpălău.

— Ba nu e. E un supermascul în devenire, şi tot nu te merită.

Eram la poartă. Înăuntru se vedeau lumini roşii şi se auzea rap dur. Vreo doi golani neinvitaţi se învârteau pe-acolo, supăraţi.

Am înghiţit în sec. M-am uitat la Stanzi, era la fel de timorată ca mine. Era o prostie. Puteam să mă duc bucuroasă la întâlniri înfricoşătoare cu clienţii, petreceri mari date de firmă, nunţi ciudate şi să mă descurc de minune. Toată lumea avea emoţii la evenimente mari şi era uşor să spargi gheaţa şi să găseşti pe cineva cu care să te întreţii.

Dar aici era altceva. Asta era o junglă; o civilizaţie complet străină cu reguli pe care nu le-am înţeles niciodată. Şcoala măcar avea o poleială de control adult; dar aici era război social cu foc deschis. Într-o lume în care toţi cunoşteau şi regulile şi unii pe alţii. În afară de mine. La naiba, muream de emoţie.

— Ei, nu există nimic la fel de bun ca distracţia, nu? i-am spus lui Stanzi, care părea absolut terifiată, de parcă dădea să intre în groapa cu lei. Ceea ce eram.

— Poate dăm o tură prin cartier, spuse Stanzi repezit.

— Uite, am spus eu, o să fie bine.

Am dat din cap, încercând să mă conving.

— Gândeşte-te la asta ca la începutul vieţii noastre de

petrecăreţe, o să fie tot mai bine după asta, promit. Pe urmă o să se ajungă la un punct în care nu mai e aşa tare, se strică, toată lumea vorbeşte de preţuri de case şi menajere. Dar pentru asta poţi să-ţi faci griji mai târziu.

— Da? zise Stanzi.

— Hai, am zis eu. Să mergem.

Şi chiar în timp ce-o spuneam, am deschis poarta, iar uşa casei s-a deschis ca să intrăm şi fumul, căldura şi zgomotul erau aproape primitoare.

Capitolul 12

Primul lucru pe care l-am văzut a fost un cuplu proptit de perete, giugiulindu-se. Ei, se pare că nu trebuia să-mi fac atâtea probleme cu punctualitatea. Erau copii peste tot; aplecaţi peste balustrade, dansând în sufragerie. Nu mai fusesem acolo de mult, dar casa părintească a lui Clelland nu se schimbase deloc. Era… O, Doamne, o poză cu Clelland pe care am recunoscut-o şi care mereu îmi fusese dragă. Are optsprezece ani şi ţine în braţe un bebeluş. Arată bosumflat şi stânjenit, dar încântat în acelaşi timp. Era foarte ciudat s-o văd îngălbenindu-se într-o ramă: îmi amintesc ziua în care am luat-o de la developat. Casa era încă plină de bibelourile şi suvenirurile pe care pe vremea aia le găseam caraghios de burgheze, dar acum mi s-au părut liniştitoare, şi era un pic cam straniu să le revăd după atâta timp.

Stanzi se ţinea de haina mea, şi am bătut-o uşor pe mână să văd dacă e OK. Un băiat mai mare pe care nu-l recunoşteam – deşi cred că nici nu prea conta – veni spre mine.

— Bună, Flora. Mă bucur c-ai venit! spuse el. Eşti drăguţă.

Ia te uită! Pe dinăuntru, inima îmi tresălta de mândrie. Poate că totuşi n-avea să fie aşa un calvar.

— Bună! spuseră alţi doi băieţi. Ce bine arăţi!

Le-am zâmbit larg şi m-am îndreptat spre bucătărie. Cineva ne fluieră în trecere.

Stanzi mă ajunse din urmă în bucătărie.

— Ceva nu e bine, spuse Stanzi suspicioasă, în timp ce eu sorbeam din primul meu alcopop şi încercam să nu mă înec de atâta zahăr.

— Ce vrei să spui? am zis eu. Odată ce-i scoţi din şcoală,

toţi sunt foarte de treabă.

Un băiat împiedicat cu vreo două coşuri mă pişcă de fund.

— Nu fi obraznic, am spus pe un ton cochet.

— Hmm, zise Stanzi şi se aplecă. Eşti sigură că totul e OK?

— Hai, înveseleşte-te.

Şi mi-am băut în continuare alcopopul, şi de data asta gustul mi se păru mai bun. Stanzi totuşi nu contenea să mă scruteze.

Poate fiindcă trecusem prin aproape două săptămâni de stres constant; poate pentru că lumea avea să se termine foarte curând pentru mine; poate pentru că eram tânără şi nebună şi nesăbuită şi aveam ocazia să fac lucrurile astea; poate pentru că nu mai voiam să fiu mironosiţă. Nu-mi dau seama de ce. Dar am băut, am dansat, am flirtat, s-a flirtat cu mine, am vorbit cu toată lumea, am fost gălăgioasă, i-am făcut cu mâna lui Justin, care mi-a făcut şi el cu mâna, un pic stânjenit, şi am hotărât să petrec de minune. Da, eram sufletul petrecerii. O tot pierdeam din ochi pe Stanzi; poate fiindcă de fiecare dată când venea la mine să-mi sugereze cu bun-simţ să mai stăm jos un pic, o goneam.

Ultima petrecere la care mersesem cu Ol fusese un dineu. Doi colegi ai lui tocmai făcuseră un copil şi se purtau incredibil de ostentativ în legătură cu el, ca şi cum ar fi realizat cine ştie ce. Se tot ridicau să sune bona şi, pentru Dumnezeu, *să se mulgă.* De ce le-ai spune oare celorlalţi că asta urmează să faci? Era o tâmpenie totală. Voiam să mă îmbăt, dar Ol nu mă lăsa, în caz că alţi doi oameni de la masă ar fi vrut să-i devină clienţi (în orice caz şi-au petrecut toată seara cerându-i sfaturi gratis). O sunasem pe Tash pe la jumate şi era la părinţii lui Max, şi ne imaginam cum ar fi să furăm cârdurile băieţilor şi să ne aventurăm într-o nebunie gen *Thelma şi Louise.*

Muzica de-aici era tare şi fantastică. La urma urmei, era într-adevăr sâmbătă seara, iar atmosfera se încingea ceva de speriat! îmi aminteam de prima oară! îmi plăceau la nebunie alcopopurile, mai ales cele albastre, şi toţi băieţii ăştia de la şcoală; erau minunaţi, chiar dacă trebuia tot timpul să-mi aducă aminte cum îi cheamă. Li se părea extrem de amuzant, şi mie la fel. „Nici nu-mi amintesc cum vă cheamă!” ţipam, râzând isteric. De ce mi se păruseră aşa groaznici? Toţi erau minunaţi! Era minunat aici! Viaţa era mişto. Mă învârteam în delir, lăsându-mi mânecile jerseului în jos ca să mi se vadă bretelele de la sutien; dansam cât de sexy ştiam eu. Toată lumea voia să danseze cu mine, era fantastic. Timpul zbura. Deodată am ştiut ce aveam de făcut. M-am întins şi m-am cocoţat pe masa de lemn lustruit la care pe vremuri făceam conversaţie politicoasă cu părinţii lui Clelland din două în două duminici, şi care acum fusese împinsă la perete, şi am început să dansez de-mi sfârâiau călcâiele.

— Uuu! strigau băieţii.

Se uitau sub fusta mea. Nu-mi păsa. Muzica se auzea din ce în ce mai tare şi mă învârteam, şi mă învârteam, şi…

— FLORA?

Vocea sfâşie zgomotul din sufragerie ca o lovitură de bici. Toată lumea se opri şi se întoarse. Clelland şi prietena lui îngrozitor de frumoasă stăteau şi se holbau la mine din colţul opus al camerei. Lângă ei era Stanzi, care gesticula sălbatic la mine.

— Coboară imediat de-acolo.

— Dă-mă tu jos! am spus eu, simţindu-mă deodată beată, puternică şi sfidătoare.

— O să te dăm toţi jos, Flora, spuse altă voce, şi se auziră nişte râsete înfundate de băieţi.

Clelland nu-şi lua ochii de la mine.

— Ce? Dacă nu mă dau jos de pe masă o să pleci la

Aberdeen?

El se uită în jur. Încă se auzea muzica, dar toată lumea privea scena.

— Ce vorbeşte? sâsâi prietena lui.

Arăta deosebit de nervoasă. Fără supărare, nici eu n-aş fi prea încântată să renunţ la o ieşire sâmbătă seara ca să fac pe jandarmul la o petrecere de copilaşi.

— Te rog, Flora!

Mi-am ridicat fusta provocator:

— Dă-mă jos!

Asta stârni un chiot general.

— Fir ar să fie, Flo, nu te mai da în stambă.

I-am scos limba şi am continuat să dansez.

— Mereu ai fost aşa enervantă?

— Mereu ai fost aşa plictisitor?

— Fir ar… şi Clelland îşi muşcă buza şi-şi pierdu răbdarea – în văzul tuturor, veni spre masă, mă luă pe sus şi mă puse pe umărul lui, cu mişcările unui pompier.

Urmară aplauze furtunoase. Cineva ţipă: „Are fata chef!”, altcineva ţipă: „Cu capul în jos, aşa!” şi faţa mea se făcu roşie ca racul, cum eram, într-adevăr, cu capul în jos în cârca lui Clelland şi ştiam că mi se văd chiloţii. Mă simţeam îngreţoşată şi ruşinată şi proastă şi tratată ca un copil. În acelaşi timp, simţeam o familiaritate stranie în atingerea cămăşii lui Clelland, al cărei miros mă ducea drept înapoi la vremurile când eram împreună. Nimic nu te azvârle în trecut aşa repede ca mirosul.

Deodată, în faţa mea (sau în spatele meu, cum Clelland mă căra afară pe uşă) apăru Fallon. Ea şi trei dintre acolitele ei, îmbrăcate la patru ace în bustiere minuscule şi pantaloni strâmţi. Se stricau de râs.

— Doamne Sfinte, aţi văzut-o? făcu Fallon, practic ştergându-şi ochii de lacrimi, apoi se uită la mine şi-mi aruncă un rânjet diabolic.

— Oh, John, Flora se simte bine? Ai vrea s-avem noi grijă de ea în locul tău?

Clelland doar icni, ieşi din cameră şi mă puse pe a treia treaptă a scărilor.

— Ce dracu' ţi se pare că faci? mă întrebă el fără menajamente.

— Mă distrez ca o adolescentă nebună, am răspuns eu, conştientă că faţa-mi era aşa îmbujorată că probabil încingea pereţii.

— Se presupune că eşti femeie în toată firea, ce mama naibii. Ce era aia: dans la bară?

— Dans pe masă? am spus eu cu jumate gură.

Clelland se uită fix la mine:

— O iei razna.

Eu m-am lăsat în jos şi mi-am prins genunchii în braţe:

— Nu-i adevărat, am zis.

Mi-am dat seama ce ameţită eram. Apoi mi-am dat seama că dansasem ca o ştoarfă pe masa părinţilor lui Clelland.

— Aoleu, iartă-mă, am spus deodată.

— Îţi e foarte rău, spuse el. Repede, bea nişte…

Dar Stanzi apăruse deja cu un pahar mare plin cu apă. Practic vorbea fără sens:

— Flora, trebuie să asculţi, trebuie…

— Poţi să ne laşi un pic? zise Clelland, nu fără bunăvoinţă.

— Nuuu! Nu pot s-aştept că explodez.

— Ei, dacă explodezi…

M-am uitat în sus.

— Ce e? am întrebat, trezindu-mă, se pare, destul de repede din beţie, într-o dispoziţie foarte proastă.

— Fallon a lansat un zvon! A spus că voiai să-ţi pierzi virginitatea în noaptea asta! A spus la toţi băieţii că a fost prima şi ultima petrecere a ta şi că sigur, sigur o să faci

sex! Kendall mi-a spus.

M-am ridicat într-o clipită.

— O, Doamne! Ce nemernică!

Clelland se uită la mine. O, nu. Iar nenorociţii ăia de hormoni. Subit m-am simţit incredibil de ruşinată – aproape că-mi venea să plâng.

— Deci de asta erau toţi aşa drăguţi… toţi băieţii ăia pe care nici nu-i cunosc. M-am gândit că poate de fapt erau şi ei timizi… o, DOAMNE, sunt aşa o cretină.

Vocea îmi era un pic tremurată.

Clelland părea amuzat:

— Adică… te rog, nu-mi spune că te-ai dat aşa în spectacol ca să te placă băieţii!

— Nu e de râs, am răspuns eu. A fost o chestie îngrozitor de crudă din partea ei. Poate să mă lase cu sechele pe viaţă.

Am mai dat pe gât nişte apă.

— Poate că am vrut să fie altfel decât prima oară. Şi a fost. A fost mai rău!

Deodată, Clelland înlemni.

— Ce n-a mers bine prima oară?

— Am dat-o-n bară cu tine, parcă n-ai şti.

Aş fi vrut să sune nonşalant, dar a sunat amar. Clelland clipi încet.

Subit, mi-am dat seama că tot ce voiam – *tot* ce voiam – era să fiu în apartamentul meu micuţ, cu o baie cu spumă, o revistă şi telefonul scos din furcă.

— Vreau acasă, am spus deodată.

Stanzi dădu din cap.

— Vrei să te conduc? întrebă Clelland.

— OK, am răspuns eu. Mulţumesc.

— OK.

* * *

Gecile şi genţile noastre dispăruseră. Aveam o idee destul de clară unde ar putea să fie – îngrămădite undeva de oricare dintre băieţii ăia atât de prietenoşi şi fermecători care s-ar fi putut gândi să mă ajute să le caut mai târziu, în bezna unui dormitor retras.

Cum urcam pe scări, am auzit-o pe Madeleine spunându-i lui Clelland:

— Chiar că-s groaznici la vârsta asta, nu-i aşa?

M-am strâmbat pe la spatele ei.

— Sunt copii, spuse el amuzat.

— Eu una în orice caz nu mă purtam aşa când eram mică.

„Ba bine că nu”, m-am gândit eu.

— Ba bine că nu, zise Clelland. Mai vrei un pahar?

— Nu, mulţumesc, dragule.

„Nu-mi place de tine”, m-am mai gândit eu. Speram să-l fac pe Clelland să spună şi el asta, dar n-a fost aşa.

* * *

Geanta mea nu era în primele două camere în care m-am uitat după ea, deşi erau pe-acolo destui suspecţi încâlciţi, salivând epuizaţi, protestând ocazional cu un: „Nu, nu acolo”. Într-o cameră, hipiotul liceului aprindea un joint, înconjurat de acoliţi cu ochii cât cepele, care se prefăceau cu disperare că n-au niciun stres, dar de fapt arătau ca nişte copii de cinci ani care stau la coadă să-l vadă pe Moş Crăciun. Umblam aiurea pe coridor, simţindu-mă ca o zdreanţă ordinară – elasticul de la topul meu se dusese aproape de tot, îl ţineam cu ambele mâini să nu cadă – când am dat peste Justin, care stătea proptit de o uşă, complet devastat. Se lumină la faţă când mă văzu.

— Of, Flora, poţi să mă ajuţi?

— Ce, să le-o sug tuturor din echipa de fotbal? Nu, Justin,

aia era o minciunică de-a lui Fallon.

Rămase perplex o clipă.

— Ce tot zici acolo? E o chestie de-aia mârşavă de fete?

— Da, am zis eu.

— Aaa, oricum eu nu le ascult niciodată. Uite, avem nevoie de ajutor. Şi cred… păi, cred că numai tu ai putea să înţelegi.

Fantastic. Ce-i asta, vreun copil întârziase cu plata taxelor?

— Ce e?

— Mai bine intră, spuse Justin.

Am intrat. Era camera din fundul casei, care fusese a lui Clelland. Pe vremea lui, era plină de postere cu Sisters of Mercy, rafturi cu cărţi Penguin, portocalii, cu colţuri îndoite, avea aşternut în dungi albe şi negre şi crucifixuri agăţate ici-colo. Acum apăruseră un imac verde, un coş de baschet, nişte perechi de pantaloni de trening aruncaţi prin cameră şi un aşternut destul de elegant, în dungi, marca Paul Smith. În mod clar se făcuse ordine în cameră special pentru ocazie. Mă întrebam pe cine pusese ochii Justin, cine era domnişoara norocoasă cu care avea să împartă patul la petrecerea asta.

În orice caz, asta n-avea nicio relevanţă acum, căci pe pat stătea, plângând de sărea cămaşa pe el, Ethan.

— Ai recunoscut că eşti gay, am spus eu imediat.

Ethan şi Justin se uitară unul la altul stupefiaţi.

— Ţi-am zis eu c-o să înţeleagă lumea, spuse Justin într-un târziu.

Ethan îşi trase nasul şi se uită la mine suspicios:

— Atunci de ce-mi scriai toate poeziile alea de dragoste, dacă ştiai?

— Majoritatea tipilor gay sunt mai sensibili şi apreciază artele, am spus eu în pripă. Sigur, asta e o generalizare teribilă. Poţi să fii ce vrei tu să fii.

Din câte se părea, tratam situaţia aproape la fel de bine ca psihologul şcolii din *South Park,* ăla care face „mmmkay”.

— Ascultă, am spus eu, pe cuvântul meu că nu contează.

— L-am speriat de moarte, spuse Ethan amar.

— Ce, mă, a fost un şoc, OK? spuse Justin vinovat.

— Justin, dacă treci prin viaţă crezând că fiecare bărbat gay o să se îndrăgostească de tine, o să te cam plictiseşti, am spus eu. Acum, ai de gând să le spui părinţilor?

Ethan clătină din cap:

— Ce rost are?

Eu am aprobat:

— Cred că n-ar trebui să spui la nimeni până nu mai creşti un pic.

Justin ridică din sprâncene.

— O să ştie toată lumea! scânci Ethan.

— Ei, asta nu-i o problemă. Uite care-i treaba. Liceul e cunoscut ca mediu homofob, aşa e?

El încuviinţă.

— Dar te duci la facultate, nu?

El încuviinţă din nou.

— La anul?

— Îhî.

— Eu aş face ciocul mic până atunci. Oamenii de la facultate – ei sunt *înnebuniţi* după gays. O să se întreacă să-ţi fie cei mai buni prieteni.

— Serios?

— Absolut. Să fii gay la facultate e foarte, foarte la modă.

— Asta nu se poate, zise Justin.

— Ba se poate.

— De unde ştii?

— Ei, toată lumea ştie, am spus eu cu un oftat plictisit garantat să-mi câştige aprobarea unui adolescent care se teme să pară că nu ştie prea multe.

— Dar, ştii, eu mi-am acceptat adevărata natură.

— Poţi să accepţi şi toate mişţourile, am spus. Eu doar îţi zic ce aş face eu în situaţia ta. Şi spune-le părinţilor abia înainte să pleci la facultate – poate chiar când ieşi pe uşă – altfel au să creadă că e doar cine ştie ce fază.

Ethan dădea din cap.

— O să-mi fie foarte greu.

— Prostii, am zis eu. O să te distrezi de minune. Doar să ai grijă.

— Mi-e tare frică… ştii tu, s-o fac şi de-astea.

— Tuturor ne e, l-am asigurat eu. N-are importanţă dacă alegi gogoaşa sau cârnatul.

Băieţii se holbară la mine.

— Iar acum aş dori să-mi cer scuze pentru analogia dezgustătoare.

Justin zâmbi.

— Eh, ar cam trebui să mă întorc jos, la viaţa mea dublă, spuse Ethan cu un suspin sfâşietor.

Îşi şterse lacrimile la oglindă şi îşi aplică un strat proaspăt de rimel.

— O să fie bine, am spus eu şi l-am bătut pe umăr.

— Mulţumim, zise Justin.

* * *

Am mers cu băieţii jos, în bucătărie. Fallon făcea senzaţie lângă frigider.

— O, Ethan, se pisici ea când îl văzu, vino lângă mine. Vreau să-ţi dau nişte fructe.

El se duse, iar ea începu să se agite pe lângă el.

— Uuu, nu te opri, draga mea, îi spuse.

Eu m-am pornit spre grădină, ca să nu-i dau un şut în ţâţe din greşeală. Oare eram destul de mare ca să mă închidă pentru vătămare corporală gravă?

Aerul era greu de fum de lemn, din rămăşiţele unui foc de tabără făcut mai devreme, care încă mocnea. Nişte băieţi dansau în jurul lui în capătul grădinii, gogâlţâind din sticle enorme de doi litri de cidru ieftin. Deodată am simţit o atingere pe cot. M-am întors. Era Justin.

— Mulţumesc din nou pentru... înăuntru, spuse el aspru. Am crezut c-o să facă, ăăă, crize de isterie sau ceva.

— Vorbeşti de parc-ai fi generalul unei armate, am spus eu.

— Ce?

— Nimic. O să depăşeşti faza.

Justin se uită în pământ. Apoi se uită la mine, sprijininduşi braţul de-un copac. Ochii lui mari, cenuşii mă atrăgeau. Mirosea a tinereţe; a ţigări, bere ieftină, aftershave ieftin şi fum de lemn. Mirosul lui mi se urcă la cap. El clipi nervos.

— Flo... zise el.

Apoi se aplecă, uitându-se la mine tot timpul, disperat să nu interpreteze semnalele greşit, aşteptând întruna mesaje confuze, „nu”-ul hotărât, palma peste faţă. Nu veni nimic. Foarte prudent, foarte încet, aproape tremurând de emoţii, începu să mă sărute. La început am fost şocată, apoi subit m-am trezit dorind cu disperare să mă las pradă buzelor lui tinere şi moi...

— Flo, spunea Justin, înghiţind în sec şi strângându-mă cu tot mai multă forţă.

— FLORA! se auzi un strigăt.

Vraja s-a rupt instantaneu şi eu am sărit înapoi.

— La dracu’, ăla-i frate-meu.

— Tre’ să mă conducă acasă, am spus eu bâlbâindu-mă, încercând să-mi aranjez topul.

— Te duc eu acasă, zise Justin.

— Ăăă, nu-i nicio problemă, am zis eu, întrebându-mă ce ar zice Clell de acest mic aranjament.

— Ăăă...

— FLORA!

— Tre’ să plec, am spus eu. I-am promis lu’ tata.

Justin mă sărută. Apoi mă sărută iar. Apoi lucrurile se încinseră din nou…

— *Trebuie* să plec, am zis eu. Trebuie.

L-am sărutat absolut categoric pentru ultima oară. Apoi încă o dată sau de două ori pentru noroc. Apoi încă o dată pentru drum. Apoi am intrat înapoi, cu respiraţia tăiată, pe uşa din bucătărie.

* * *

Clelland stătea în picioare, cu un aer agasat.

— Unde naiba ai fost?

— Se pare că cineva a umblat prin boscheţi, spuse Fallon, detectându-mi obrajii roşii şi respiraţia accelerată.

— Sunt gata, am zis eu.

— Nu-ţi uita himenul! cântă Fallon veselă.

— Ia ascultă, rahat cu ochi anorexie şi inutil ce eşti, am zis eu, întorcându-mă deodată spre ea. Ştii cum, când un cuplu divorţează, zic că nu e niciodată vina copilului? Cred că în cazul tău ar trebui revizuită afirmaţia asta.

Ea se dădu în spate ca şi cum aş fi plesnit-o. Mi-am amintit în ultimul moment că nu se face să-i vorbeşti cuiva de rău părinţii. Din fericire, sunt foarte matură şi controlată. Traume psihice pentru toată lumea la fel în seara asta.

— Se bat pentru anticustodie, care să nu te ia?

— Taci, zise ea. Taci taci taci.

— Păi, atunci nu te mai lua de mine, ţâţoaso.

— Ethan! spuse ea cu ochii imenşi plini de lacrimi.

— Aaa, bună, Flora, zise Ethan. Te-ai distrat bine?

— Salut, am zis eu.

— Ai grijă de tine, spuse el.

— CE? zise Fallon.

M-am întors şi m-am uitat la Clelland.

— Mergem? l-am întrebat.

— Tot se mai ceartă adolescenţii ăştia? zise Madeleine, ieşind de după uşă. Ce nemaipomenit de fascinant.

— Le duc pe astea mici acasă, spuse Clelland şi se uită înspre mine. Doamne, unde-i ailaltă? Era aici acum o secundă.

— Stanzi! am strigat.

Ea apăru, împleticindu-se uşor, urmată îndeaproape de un Kendall fără ochelari, dată peste cap. Nu puteam să mă opresc să nu zâmbesc şi Clelland, zâmbind şi el, îmi întâlni privirea.

— Bun! zise el. Cu toţii afară!

— Aăă, domnule Clelland, domnule…

Ne-am uitat iar unul la altul. Era Kendall.

— Da, ce e? spuse Clell, cu cel mai autentic aer de profesor exasperat.

— Pot s-o duc pe Constanzia acasă, domnule?

— Doarme la tine? m-a întrebat Clelland, iar eu am dat din cap că da. OK. Dacă vrea şi ea, puteţi să mergeţi la trei metri în faţa noastră, să nu vă scap din ochi.

— Bine, OK, super, mersi, moşule, zise Kendall zăpăcit.

— Tocmai am ajuns de la „domnule Clelland” la „moşule”, mi se plânse Clell.

— Mai rămâne „labagiule”! am zis eu veselă.

— Constanzia, îşi drese glasul Kendall, aş vrea să te întreb dacă aş putea să te conduc…?

Stanzi deja sărise pe el, ca un liliac roşu cu negru în zbor, şi a trebuit să-i scoatem pe uşă lipiţi unul de altul.

— Hormonii, zise Clelland când am ieşit în sfârşit din casă, mergând foarte încet în spatele unui StanziKendall-efant împiedicat şi chicotitor. Te înnebunesc la vârsta aia… Doamne, tot uit. Stai o clipă…

Abia dacă ascultam, îmi bătea inima prea tare. Încă nu

puteam să respir regulat. Ce *naiba* făcusem mai înainte?

— Poftim?

— Chiar ai treizeci şi doi de ani?

Nu-mi dădeam seama de ce mă întreabă. Sigur nu bănuia nimic.

— Cum adică dacă am treizeci şi doi? Tu ai treizeci şi patru? Şi oricum, de unde poţi să ştii? Parcă vii vreodată la ziua mea.

Asta păru să-i taie avântul, aşa că am mers tăcuţi o vreme. I-am aruncat o privire pe furiş. Arăta destul de calm, în orice caz nu supărat pe mine. Poate că scăpasem.

— Noi mai dăm un ocol! zbieră Stanzi, întrerupându-se din ţoşcăit.

I-am urmat.

— Nu cred că m-am simţit vreodată de treizeci şi doi de ani, am zis eu până la urmă. Cred că mereu m-am simţit aşa…

— Hmm, spuse el. Şi eu, probabil. Dar dacă toată lumea s-ar comporta aşa…

— Ar fi mult mai puţine războaie.

— Glumeşti? Tu şi fata aia brunetă superbă v-aţi fi bombardat nuclear până acum.

— O, da, am spus eu şi am plecat capul ruşinată – oare aş fi putut să mă port mai rău decât o făcusem în seara asta? Ei, voi, băieţii, habar n-aveţi cum e în liceu. Habar n-aveţi ce rea poate să fie lumea.

— Ai înnebunit? Nu mai ştii când mi-am luat-o că mă dădeam cu ruj gen Robert Smith?

— Ai căutat-o cu lumânarea.

— Nu e drept.

— Păi da, ţi-ai luat-o de la Tom Philmore şi a doua zi jucai fotbal cu el.

— Şi?

— La fete, râca poate să ţină luni de zile. În plus, tortura

psihică e mult mai nasoală ca treburile fizice.

— Mai vorbim când eşti tu pe cale să-ţi iei una.

Ajunseserăm la poartă. Stanzi şi Kendall erau împletiţi ca un proiect ştiinţific. Aproape reuşisem să-mi scot din minte sărutul furat.

— Stanzi, tre' să mergem înainte să iasă tata, am spus eu.

Se apropia ora misterelor, unu noaptea.

— Îi spui, te omor, reuşi ea să scoată fără măcar să respire.

Eu şi Clelland mai zăbovirăm un pic.

— Scuze că te-am luat pe sus, zise el.

— Doamne, nu. Putea să degenereze în ceva destul de neplăcut. Mersi că m-ai salvat de o mulţime acneică gata să mă încolţească.

— Pentru puţin, zise el.

— Plus, fac pariu că ţi-a plăcut, l-am tachinat eu.

— Păcat că nu mi-a venit ideea mai devreme, zise el.

M-am uitat la el în lumina felinarului. Avea o liniuţă între sprâncene, doar o cută mititică.

Se aprinse o lumină în casă, la etaj.

— Acum! i-am zis lui Stanzi, apucând-o.

Se dezlipi ca o ventuză de pe parbrizul unei maşini.

Clelland zâmbi plin de compasiune.

— Măi să fie, să nu stai peste ora de culcare, spuse el.

— Hei! Am înghiţit destule de-astea de la Tashy, nu vreau şi de la tine.

— OK, OK. Fugi.

M-am uitat încă o dată la el. Iar el a zâmbit, m-a tras spre el şi mi-a dat un pupic, chiar pe frunte.

— Noapte bună, spuse el blând.

— Ştii, am zis eu, aş vrea să spun că m-am simţit bine în seara asta.

— Mai repede! strigă Stanzi când se aprinse lumina din

hol.

Kendall o ştersese deja.

* * *

Am intrat, dar nu tata îmi ieşise în întâmpinare. Era mama.

— Aaa, zise ea. Am crezut că e… apoi se înecă şi întoarse faţa.

— Mama? *Mama!* am spus eu, realmente îngrijorată, în timp ce faţa ei se crispa.

Stanzi dispăru discret în cealaltă cameră.

— Int… Credeam că n-o să mai întârzie aşa.

M-am uitat la ceas.

— Cum adică „n-o să mai”? Cât de des întârzie?

Mama îşi muşcă buza.

— Nu eu sunt pacostea familiei, Flora. Trebuie să mă crezi.

I-am făcut un ceai. Mâinile îi tremurau. Apoi am luat-o în braţe şi am strâns-o tare.

— Şşşt, spuse mama. N-am nimic. Du-te la culcare.

Dar nu era aşa. M-a gonit în camera mea, unde m-am întins pe pat, ghemuită strâns cu ochii închişi, dorindu-mi şi dorindu-mi şi dorindu-mi să nu se întâmple ce se întâmpla; dorindu-mi să nu fi fost vina mea că mama trecea iar prin asta.

La două jumate, uşa casei se deschise. Se auziră voci ridicate, apoi plânsete. Voci ridicate, iar apoi tăcere subită. Am auzit „Nu eşti niciodată! „şi „Nu prima oară”. Mi-am acoperit urechile. Ultimul lucru pe care l-am auzit înainte să mă ia somnul a fost tata încercând s-o calmeze pe mama, spunând: „O să fie bine”. Mă întrebam dacă a convins-o.

Capitolul 13

E uimitor cu câte chestii poţi să scapi basma curată dacă le ascunzi de familie. Uimitor. Şi când veni ziua de luni, a fost o zi minunată. Ce zi frumoasă! Tomnatică, răcoroasă. Ajunsesem să urăsc zilele frumoase în ultimii ani, nu mai suportam că mă făceau să-mi fie şi mai naşpa la birou, cu suflarea lui Dean în ceafă din cinci în cinci minute, asigurându-se că nimeni nu se distrează doar fiindcă e soare afară. Era penibil cum stăteam toţi în grădina de beton, disperaţi să ne mâncăm sandvişurile sub o geană de soare. Eu şi Olly am vrut mereu să plecăm undeva în weekenduri, dar până ne citeam ziarele şi el lucra şi ne mai ciorovăiam un pic şi eu mă duceam la sală şi… ei, de cele mai multe ori nu mai apucam. De fapt, absolut niciodată nu apucam, chiar când voiam.

Dar asta era una dintre acele zile de reîntoarcere la şcoală care cereau pulover gri encoeur şi rechizite nou-nouţe. Şi aveam de amândouă! Mama, mai tăcută ca niciodată, făcuse chiar *porridge,* care-mi plăcea la nebunie în secret, ca şi lui tata de altfel – drept pentru care nu mai făcuse de ani de zile. Încercam să nu mă gândesc la faptul că aruncasem o privire peste calendar. Şi… eh, mai aveam douăsprezece zile până la nunta lui Tashy. Douăsprezece zile până Dumnezeu ştie ce. Douăsprezece zile. Şi voiam cu disperare să profit la maximum de ele.

— Deci a fost frumos la petrecere? mă întrebă tata.

Mama se uită la el imediat. Îmi petrecusem toată ziua dinainte baricadată în camera mea, pur şi simplu ca să pot citi ziarele fără pufniturile dispreţuitoare ale lui tata despre cine se mai dădea mare în *Mail on Sunday,* dar poate el credea că eram leşinată de dragoste pentru vreun puşti. O, Doamne. Păi, dacă mă gândesc mai bine, mă pupasem cu

el. O, Doamne. Încercam să mă prefac că a fost un vis, ca şi toată viaţa mea. Doar că – of, treaba asta era penibilă. Aveam fluturi în stomac. N-avusesem aşa ceva de ani întregi. Da, buzele lui erau roz şi moi şi mirosea minunat, dar asta era doar o combinaţie de hormoni şi nostalgie. Nu-i aşa? Mi-am spus eu serioasă. DA.

— Da, am spus.

Apoi am făcut un gest reflex care puteam să jur că nu mai ştiam ce înseamnă. Mi-am dus mâna la gât, să verific dacă n-aveam vânătăi.

Tata se mai uită o dată la mama, dar ea nu îl privi înapoi.

— A fost foarte bine, am zis eu.

— A fost şi consultanta sexy acolo? Trebuia să o trimită să vă supravegheze.

— Tată!

Tata o ştia pe Tashy de la şase ani! Sau aşa ceva.

— Cred doar că te influenţează în bine, atâta tot.

— Cred că merg pe jos la şcoală. Tre’ să fug!

* * *

Am hoinărit pe străzi, răscolind frunzele cu piciorul, uitând pentru o clipă că eram altceva decât un copil în drum spre şcoală, gândindu-mă la ora de engleză, trecând pe lângă casa lui Clelland, ca de obicei. Mi-am amintit cum zăboveam acolo altă dată, disperată să-l văd trecând. Acum încercam să mă strecor repede, în caz că el sau fratele lui erau prin zonă.

Clelland senior era la poartă.

— Aăă, bună, am spus eu.

— Aăă, bună, răspunse el, un pic buimăcit.

Nu ştiu de ce; doar mergeam la şcoală în fiecare zi la aceeaşi oră, nu? Nu, nu, nu-i aşa. Eram o persoană adultă cu alte obiceiuri şi alegeri, încercam eu să-mi reamintesc.

— Te-ai mutat înapoi acasă? am întrebat eu.

— Dar tu?

— *Touché,* am zis eu.

— Nu, doar că lui Maddie nu-i place că părinţii ei ar putea să creadă că noi… ştii tu. Cât suntem în ţară.

— Sunt habotnici?

— Şi-ncă cum. Adică, nu, nu… doar creştini, ştii tu, perfect normali.

La un moment dat, Justin ieşi pe uşa din faţă. Inima începu să-mi bată puternic din nou. El mă văzu şi imediat se înroşi de la vârfurile urechilor până la gulerul cămăşii. Ei, drăcie!

— Vino-ncoa', urs mic, strigă Clelland.

M-am uitat la amândoi.

— Nu vreau să mă ducă la şcoală, zise Justin bosumflat. Nu mă mai lasă odată-n pace.

— Am fost în Africa doi ani, zise Clelland. Cer prea mult dacă vreau să petrecem un pic de timp ca fraţii?

— Ca fraţii, nu ca dădaca şi copilul, spuse Justin supărat. Şi proasta ta de prietenă tot o dă în continuare cu Africa. Mai plecaţi, sau nu?

Clelland deveni, subit, un pic încordat.

— Mergem?

N-aveam de ales. A trebuit să merg între ei. Clelland se uita la mine oarecum amuzat.

— Aşadar, ce faci azi la şcoală, domnişoară?

— Vând droguri în spatele liceului, pătând faţa societăţii, nu votez, aşteptându-mă ca lumea să-mi datoreze un trai decent şi mi-o trag cu profu' de sport.

— E clar că-ţi place la nebunie şcoala, zise Clelland.

— De când au abolit pedeapsa corporală nu mai e la fel, am zis eu.

Clelland râse la mine şi dădu din cap.

* * *

M-am întâlnit cu Stanzi la poarta din faţă. Avea o vânătaie uriaşă pe gât, într-o parte.

— Stanz, am spus eu, arăţi ca o mâţă-n călduri.

— Nu-mi pasă, zise ea mândră. N-am mai avut niciodată.

— Nu cred că vrei să-ţi faci publică fiecare fază a dezvoltării sexuale secundare, am zis eu. Neapărat.

— O, uite-l pe Kendall, spuse ea, făcând cu mâna violent.

OK. Poate mai avea câte ceva de învăţat până să devină femeie.

Kendall zâmbi cu gura până la urechi când o văzu şi veni în fugă până la noi. Ah. Poate că nu.

Chicotiră şi se pipăiră discret în timp ce eu o făceam pe relaxata în drumul spre ora de engleză.

— Domnişoară Scurrison.

M-am uitat în sus şi am văzut-o pe profesoară lângă mine.

— Bună ziua, am zis eu. Ce faceţi?

Toată clasa râse, crezând că sunt obraznică. Mi-am dat seama că încercam să fiu normală. Profesorii nu-s normali. Eram conştientă că făceam încontinuu greşeli de-astea, ca extratereştrii din filme S.F. Care încearcă să se dea drept oameni, dar tot mănâncă tacâmurile. Săptămâna trecută fusesem surprinsă ascultând muzică corală preclasică.

— Fac bine, mersi, domnişoară Scurrison, zise domnişoara Syzlack sarcastic. Fac bine în fiecare luni dimineaţa, după ce mi-am petrecut tot weekendul corectând lucrări.

Am luat eseul pe care mi-l pusese în faţă. Aveam zece! Niciodată n-am avut un zece în viaţa mea! Oricât mă chinuiam, tot nouă luam. Grozav.

— Mulţumesc! am zis.

— N-ai pentru ce, zise profesoara.

— Lesbiană tocilară, zise Fallon încet din spate.

M-am întors în timp ce domnişoara Syzlack se ducea la catedră.

— Începi?

Se uită la mine câteva clipe.

— Nu, zise ea şi continuă să-şi mâzgălească mapa.

— Da, Flora a luat singurul zece din clasă, zise domnişoara Syzlack.

Nu puteam să mă abţin, străluceam de mândrie. Ar trebui să fie aşa şi la muncă. Dacă te chinui săptămâni întregi la un raport, cu grafice colorate ca lumea şi tot ce trebuie, ar trebui să ţi se dea o notă mare şi să fie toţi impresionaţi, în loc să-l răsfoiască şi să-l arunce imediat la gunoi.

— E singura persoană care n-a dat *copy-paste* la tot de pe Internet. Toată treaba e să gândiţi original, copii.

Din clasă se ridică un oftat colectiv – inclusiv de la mine, când mi-am dat seama cât timp pierdusem cu tema aia nenorocită. Dar nu-mi păsa. Tot străluceam. Şi tot ce-aveam de făcut în după-amiaza aia erau trei ore de desen, apoi cinci dintre noi (inclusiv Ethan şi Kendall) urma să mergem la îngheţată cu Cola şi o lungă prelungire a petrecerii. Ura! Uitasem că lucrurile astea ar putea să ţină câteva săptămâni şi să ceară multă înfloritură. Aveam să i-o fac lui Fallon de data asta.

* * *

Am evadat la prânz. Uitasem, cu toate emoţiile, că stabilisem să mă întâlnesc cu Tashy. Devenisem expertă în a mă strecura pe poarta liceului, dar de fapt, pe ascuns, aş cam fi vrut să mă pun la curent cu bârfele şi să lansez câteva.

Am devorat feroce o tartină cu brânză şi un shake de ciocolată – mi-era *atât* de foame, mereu – în timp ce Tashy

se uita la mine, stând plouată în aerul plin de condens din cafeneaua mică.

— Mai ştii când eu eram aia veselă şi tu erai aia care-şi făcea griji?

M-am scuturat de gândurile mele obsesive despre un puştan de şapteşpe ani cu care mă giugiulisem.

— Dar îmi fac griji! am spus repede. Mai am douăşpe zile până mă întâlnesc cu mine însămi şi mă evapor. Sau poate cealaltă eu o să mă adopte. Pot să mai iau o tartină? Ţi-am zis de zecele meu?

Tashy se uită în altă parte şi suspină adânc.

— Putem să vorbim? Sau ai de gând să bagi în tine şi să te porţi ca şi cum n-ai avea nicio grijă pe lume?

— OK, Tash, am spus eu. Nu te mărita cu el. Te rog. Nu. O să cunoşti pe altcineva; sigur că da.

— Nu-i asta problema, zise ea.

— Multă lume-şi anulează nunta. După câţiva ani devine o poveste amuzantă.

— Nu-i asta problema, repetă Tashy. Nu mai fi aşa... copil.

Mi-am răsfrânt buza de jos.

— Ştii ce? continuă ea. Aproape-mi vine să zic dă-le naibii de treişpe mii de lire.

— Treişpe mii de lire! am făcut eu. Eşti nebună? Puteai să faci o groază de chestii cu banii ăştia!

— Da, mulţumesc. Şi Olly mi-a atras atenţia. Încearcă tu să-i zici mamei s-o „dezinvite” pe mătuşa Nesta.

— Ei, e o investiţie bună, am spus eu la repezeală. Şi Nesta se îmbată şi trage o trântă în timpul speech-urilor.

— Zău? Bun, presupun că atunci merită toată osteneala.

Tashy îmi vorbea pe un ton dur.

— Mda, am spus eu.

— Nu, spuse ea deodată, jucându-se frenetic cu flaconul cu îndulcitor. Nu e asta. N-are nicio legătură. Acum îmi dau

seama. Am plâns toată noaptea, întinsă lângă Max. A stat toată seara la telefon aberând ca tocilaru cu un prieten despre calculatoare.

— Are talente de orator, am zis eu.

— Şi m-am gândit: nu pot să fac faţă la aşa ceva. Nu pot şi gata. Nu pot să merg la cină cu omul ăsta, sau să-l scot în oraş cu prietenii şi să fie aşa plicticos, necooperant şi ne-eu.

M-am întins şi am luat-o de mână.

— Ai mâna foarte unsuroasă, spuse ea, privind în jur ca nu cumva să pară o pedofilă la agăţat.

— Scuze, am spus.

Mi le-am şters de fusta uniformei, cu sentimentul că fusesem muştruluită de un adult. Apoi mi-am dat seama ce prostuţă eram.

— OK, atunci fă-o, am zis eu. Uită-te la mine. E clar că lumea e plină de surprize. Se întâmplă întorsături de situaţie la fiecare pas. Trebuie să-ţi urmezi…

— Flora, spuse Tashy serioasă. Tu vrei să te întorci?

Asta m-a luat prin surprindere.

— Credeam că vorbim despre viaţa ta, am mormăit eu.

— Vorbesc serios, Flo. E foarte important.

Şi m-am gândit. Intens. M-am gândit la firma de contabilitate. Şi m-am gândit la corpul meu de treizeci şi doi de ani. Şi m-am gândit la şcoala de arte. Şi m-am gândit la Justin. Şi m-am gândit la Clelland. Şi m-am gândit la posibilităţi – să fac totul altfel, să schimb ceva. Dar cel mai mult m-am gândit la mama şi la tata.

— O, Doamne, am spus.

— Ce? spuse Tashy. Ce?

— Păi, mda, am zis eu. Adică, sigur.

Tashy nu spuse nimic pentru o clipă, doar mă fixă cu o intensitate enervantă. Apoi:

— Nu pari aşa sigură.

— Dar mama, Tash. Mama. N-am mai văzut-o aşa... Adică, şi tu o cunoşti, dar nu trebuie să o suporţi cât mine. Toate lacrimile, toate telefoanele... Cred că tata ne lasă – prima oară am neglijat-o. M-am dus la facultate şi am lăsat-o singură. Aproape am distrus-o.

Ne-am uitat lung una la alta.

— Deci ce vrei să zici?

Mi-am dat seama că amândouă ne aplecaserăm în faţă, cu o sinceritate disperată. Era grav – foarte grav.

M-am gândit ce faţă amuzată făcuse Clelland vizavi de problemele mele. El urma să plece curând cu Madeleine în Africa, oricum n-aveam să-l mai văd niciodată, şi aveam să mă întorc în Belsize Park, complet singură, chemată de oraşul fetelor bătrâne...

— O, Doamne, Tashy, eu nu... Eu pur şi simplu nu... nu putem să ne punem problema mai aproape de momentul decisiv?

— Într-o săptămână jumate? spuse Tashy tulburată. Uite, eu şi Olly am tot vorbit despre asta.

— Ăhă?

— Treaba-i următoarea. Treaba e – nu pot să anulez nunta.

— De ce nu?

Aveam impresia că sunt puţin înceată, dar nu-mi dădeam seama ce-mi scapă.

— Dacă nu poţi să te întorci decât dacă-ţi pui o dorinţă pe tortul meu...

Subit mi-a picat fisa. Am rămas cu gura căscată.

— O, nu, am făcut.

— Dar n-aş putea să-ţi fac aşa ceva, spuse ea. Nu te cunoşti. Ce naiba... şi vocea ei căpătă un sunet strangulat, înecat. Ce-i un mic divorţ între prietene?

— Te rog nu te mărita cu el.

— Şi să te condamn să-ţi pierzi iar toată viaţa, în lumea

altcuiva? N-aş putea să fac asta. Nu pot. Îmi pare rău, don'şoară.

— O să… o să fie bine, am zis eu.

— Dacă nu mă mărit eu, nu pare că ai vreo şansă oricum.

M-am holbat la ea.

— Şi Max mănâncă ouă fierte moi şi se pârţâie în pat încă şaizeci de ani de-acum, spuse Tashy încet.

Apoi am luat-o de mână şi ne-am uitat una la alta cu privirile înceţoşate, printre lacrimi. Tot timpul ăsta… Adică da, nu-mi plăcea aici, nu-mi plăcea, dar nu era cel mai rău lucru care mi se putea întâmpla, nu-i aşa? Chiar dacă nu aici îmi era locul. Mă lovi ceva.

— Ar trebui să rămân oricum, am spus eu. Pentru mama.

— Nu ştii asta. Nu ştii cum ai să te simţi într-o zi. Nu ştii, OK? spuse Tashy, furioasă. Şi dacă laşi portiţa să se închidă, pân-aici ţi-a fost. Se termină jocul. Licitaţii şi examene de şoferie pân la Sfântu Aşteaptă.

Am stat tăcute, cu obrajii scăldaţi în lacrimi.

* * *

— Ce-ai păţit? întrebă Justin, dând jucăuş cu piciorul în frunze, când mă prinse din urmă pe drumul dinspre şcoală.

Labele picioarelor îi erau enorme în adidaşi, total disproporţionate faţă de picioarele slăbănoage. Detaliul ăsta mă făcu să zâmbesc.

— Nimic, am spus eu, scuturând din cap.

Nimic cu care aveam de gând să umbresc fericirea copilului ăstuia.

Ne-am îndreptat spre cafenea. Stanzi, Kendall şi Ethan erau înghesuiţi pe o banchetă spălăcită, umflată cu puf. Stanzi se juca cu roşia mare de plastic plină cu ketchup, evident încântată să fie în centrul atenţiei a doi bărbaţi.

— Bună, bună, zise Ethan când am intrat şi eu m-am

aşezat.

M-am uitat în jur. Locul era la fel de paradit cum mi-l aminteam, cu scrumiere de aluminiu şi draperii scorţoase de jeg. Dalele crăpate de gresie erau acoperite de mizerie. Dar, luând în mână meniul laminat lipicios, nu-mi păsa. Eram aici, pe strada mare, copii de capul lor în oraş, şi beam Cola cu îngheţată. Lumea nu putea să fie aşa rea cum credeam noi, nu? Tashy avea s-o scoată la capăt, nu? M-am uitat la Justin, care îmi comanda o băutură de la chelneriţa îngălată. Kendall şi Ethan discutau despre ce vor să facă după liceu.

— Program spaţial, spunea Kendall serios. Au nevoie de ingineri buni.

— Au nevoie de unii mai buni decât ăia pe care-i au, aprobă Ethan. St. Martin e de mine, cred.

— O, şi de mine, am spus fără să gândesc.

— Serios? Colegiu de arte? Tu?

— O faci tocilară pe domnişoara asta minunată? zise Justin, presărând zahăr alb pe vârful îngheţatei lui.

— Nu, zise Ethan. Putem să ne descoperim perversiunile ascunse împreună.

— Poate nu tocmai împreună, am spus eu.

— Nu, spuse Ethan.

— Eu mă fac creatoare de modă, zise Stanzi. Toţi designerii mari sunt italieni.

— Mai puţin ăia francezi, am zis eu.

— O să fiu Di Ruggerio Designs. Fantastic!

— Nu vreau să fiu nesimţit, zise Justin, dar porţi un tricou cu Darius peste bluza de şcoală în fiecare zi.

Zâmbind, m-am uitat pe fereastră. Fallon trecea pe-acolo, singură. Părea enervată şi lovea o frunză din drum. Curând mi-am dat seama de ce: ne detectase pe toţi, stând la geam. M-am uitat lung la ea, până şi-a ridicat privirea şi m-a văzut.

— Vino-ncoa’, am făcut din buze, chemând-o.

Mi-a arătat degetul mijlociu, la care eu i-am zâmbit. Era de necrezut.

— Intră! am mai făcut eu.

După o pauză, apăru în cafenea.

Kendall şi Stanzi se ridicară la ea, după ce Stanzi îmi aruncase o privire care părea să spună „Ce dracu’ faci?”

— Cola? am întrebat eu, amabilă.

— Dietetică, spuse ea.

* * *

Ne-am distrat. Chiar ne-am distrat. M-a făcut să uit de mine, de problemele mele. Eram toţi invincibili, puteam să facem orice, eram toţi gata să luăm lumea în piept. Şi cum eu şi Justin mergeam spre casă în lumina aurie a amurgului, chiar am fost doar o liceană, hâţânând un ghiozdan, trăgând de cravata pe care iar o legasem fără să mă gândesc la asta.

— La ce te gândeşti? mă întrebă Justin.

— Ăăă, eu…

Dar înainte să-i pot răspunde, se aplecă şi mă sărută, chiar în mijlocul străzii. Era o prostie. Eram tocmai vizavi de casa lui. În toiul zilei. Putea oricine să treacă. Părinţii mei, Tashy, Clelland… După o clipă m-am desprins din strânsoarea lui.

— Nu fi prostuţ, am spus eu.

— Cum prostuţ? întrebă el şi se aplecă la loc.

— Păi… prostuţ.

Dădu ochii peste cap, surprins.

— Cum… prostuţ?

Zâmbi din nou şi mă mângâie blând pe gât, într-un fel care-mi era straniu cunoscut. Am închis ochii. Simţeam cum se apropie încet de mine. Am ţinut ochii închişi. Mă sărută

uşor pe gât. Mă simţeam minunat. Ziua însorită de toamnă se reducea la o sclipire după pleoapele mele, în timp ce mă lăsam pradă senzaţiei pe care mi-o trezeau buzele şi corpul lui Justin lipindu-se de mine.

M-am lăsat furată complet. Buzele lui moi, tinere, trupul lui de şaptesprezece ani. Îi simţeam prin tricou muşchii supli şi tari, aproape că ai unui bărbat. Gura îi era sărată şi moale şi tare în acelaşi timp şi avea un gust la fel de bun ca... la fel de bun ca... nu, n-aveam să mă gândesc la ultima oară când fusesem sărutată aşa, sub un cer de toamnă. Am închis ochii şi am lăsat senzaţia să mă copleşească.

L-am auzit scoţând un icnet extaziat în timp ce îmi strângea în palme sânii fermi, tineri. De cât timp nu mai tulburasem pe cineva într-atât încât să icnească şi să mă sărute ca şi cum s-ar îneca, sau ca şi cum ar muri dacă n-ar putea să-mi simtă corpul lipit de al lor? Un pic cam prea al dracului de mult.

— Ce naiba faceţi acolo?

Clelland se năpusti dintr-un mic Fiesta negru pe care-l parcase pe alee. Maddie era la volan, incredibil de dezaprobatoare. El se uita când la mine, când la Justin, nevenindu-i să creadă.

Am înghiţit în sec. Ce naiba făcea?

— Calm, frăţică, zise Justin. Stai calm.

Clelland părea gata să facă moarte de om. Apoi, şi se vedea transformarea producându-se pe faţa lui, înghiţi în sec cu putere, ca şi cum şi-ar fi retras furia înăuntru. Totuşi, ochii îi erau negri, mânioşi şi scânteietori. S-a întors spre mine şi inima mi s-a făcut cât un purice.

— Pleacă de lângă el, spuse Clelland.

— Ăăă, mda, scuze, ignoră-mă, eu sunt aici degeaba, spuse Justin, încercând disperat să pară imperturbabil.

— Nu te apropia.

— Îmi pare rău, am spus eu. Pur şi simplu m-am pier…

— Nu pot… Nu-mi vine să cred c-ai face aşa ceva, Flora. Nu pot. Adică, e ca şi cum… e… cu toate…

— Iartă-mă! Iartă-mă! N-am… n-am vrut să…

— Cum ar fi fost dacă tu erai băiat şi el fată, ei? Te-ai gândit la asta?

— Hă? făcu Justin.

— Ar fi altfel, am spus eu.

Lacrimile de la prânz începură iar să-şi facă drum spre ochi.

— Nu, nu, n-ar fi, Flora. Înţelegi?

— Dar… am început eu.

— Eşti dezgustătoare. E vreo răzbunare perversă? Pe mine?

— Nu! am spus eu. Categoric nu. Nu.

— Nu pare c-ar fi aşa.

— Ce dracu' se întâmplă? zise Justin, speriat. Se întâmplă ceva?

— Doamne, zise Clelland. Eşti pur şi simplu… Mi-e aşa ruşine cu tine.

Justin se uită la mine, apoi la el. Tremuram, chiar tremuram.

— Haide, Justin. Chiar nu-ţi recomand să stai pe lângă ea.

Justin se uită înapoi la mine cu dor în ochi.

— Pa, am spus eu, înecându-mă puţin.

— Ooo, uite la fetiţa asta cum plânge, zise Clelland. Ce demnă de compasiunea noastră. E doar naivă. Aşa necălită de viaţă. Aşa multe greşeli mai are de făcut. Al naibii de multe, mai zise şi mă privi cu ură.

M-am holbat la el, cu gura căscată.

— Îmi spui şi mie ce Dumnezeu se întâmplă? Madeleine coborâse din maşină şi stătea lângă uşă, uitându-se la noi trei.

— Nimic, răcni Clelland. N-ai înţelege.

— Crezi? răcni ea la el. Nu. Pentru că eu nu înţeleg nimic, nu-i aşa, John? înţeleg doar *să fac ce se cere,* bineînţeles.

Urcă la loc în maşină şi trânti portiera. Clelland îl târî pe Justin spre ea, urcară şi plecară în trombă, fără să privească în urmă.

Capitolul 14

Următoarele patru zile, în timp ce nunta se apropia tot mai mult, am stat cu faţa-n perne, plângând din nou până la un paroxism adolescentin, cu părinţii făcându-şi griji pentru mine la parter. Mă simţeam când bătută de soartă, când extrem de ruşinată. Mama îmi aducea ceşti cu ciocolată caldă, ceea ce mă făcea să plâng şi mai tare, simţindu-mă totodată nemaipomenit de recunoscătoare că exista cineva în aceeaşi casă cu mine care să-mi aducă ciocolată caldă.

Niciunul din băieţi nu m-a sunat. Păi, sigur că nu. Ce Dumnezeu aşteptam? Să se preschimbe Justin subit într-un om matur extraordinar de atent? Să ajungă Clelland la concluzia că de fapt e destul de OK ca una de treijdoi de ani să-şi facă de cap cu frăţiorul lui? Şi nici nu-mi trecuse prin cap că s-a gândit la noi vreo clipă. Nu în felul ăla, deloc.

Clelland avea dreptate. Era dezgustător să mă pup cu un băiat de şaptesprezece ani. Sau, chiar era? Deodată m-am simţit sfidătoare. Kylie s-a pupat cu Justin Timberlake şi aproape că putea să-i fie mamă. Rod Stewart ieşea mereu cu adolescente. Doar fiindcă era vorba de fratele lui, de asta se dădea Clelland mascul protector furios cu mine.

Îmi pierdusem capul. Fără îndoială. Dar nu Clelland trăia în corpul unui adolescent. Şi tocmai el îmi spusese că trebuie să iau viaţa asta ca pe un dar, să mă bucur de ea la maximum, pentru că, mai mult ca oricând, nimeni nu ştia ce-o să se întâmple…

Cred că asta nu însemna să-i seduc fratele mai mic.

Am căzut pe gânduri, plânsă, alternând amintirea plăcerii pe care mi-o dăduseră braţele tinere ale lui Justin şi mirosul lui proaspăt şi dulce, şi convingerea absolută că nu-l marcasem psihic nici cât negru sub unghie. Apoi m-am

gândit la Clelland, la cum o fi fost s-o vadă pe fata pe care o săruta cândva sărutându-se cu altul. Ei, ar fi trebuit să se gândească mai demult, mi-am zis, răzvrătită. Înainte de Aberdeen ar fi fost momentul.

Nu eram atentă la nimic din jurul meu. Mama plecase la sora ei, iar cu tata reuşeam cumva să nu mă intersectez deloc. Poate asta ar fi trebuit să-mi aprindă beculeţul.

— Ştii, nu-i uşoară căsnicia, îmi spuse tata gânditor, împărţind clătite crocante duminică dimineaţa.

„Spune-i cui nu ştie”, mi-am zis eu.

— Da, spuse el. E o bătălie.

I-am aruncat o privire înţepătoare.

— O bătălie pe care clar o câştigi tu, am spus ferm.

Tata icni.

Telefonul meu micuţ sună pe acordurile din Colourblind. Poate era cazul să schimb soneria. Am răspuns temătoare şi m-am dus sus. Era Tash.

— Nu mă renega, am spus imediat. Dacă mai pierd pe cineva care mă recunoaşte, o să încetez să exist de tot.

— Ce? zise Tash. De ce să te reneg?

— Pentru că te împing la sclavie conjugală.

— De fapt, îmi pare rău.

Vocea îi pieri.

— Ai anulat nunta, am zis eu încântată. E OK. Înţeleg. Ba chiar ai dreptate. E de bine. M-am prostit prea mult, ba aşa, ba nu aşa, să mă-ntorc sau să rămân aici. Am de terminat un dosar pentru şcoala de arte. Din fericire, cum am lucrat cinci ani la grile de interviu, al meu e absolut perfect.

— Stai aşa. N-am anulat nunta, spuse ea încet.

— Aaa. Vreau să zic, Max e un om minunat.

— Mai taci. Totuşi, am mărit asigurarea de nuntă.

— Probabil că e o decizie înţeleaptă.

— Oricum. Nu e asta.

— Ce nu e ce?

Tashy suspină:

— De fapt, bucură-te. Mă bucur foarte mult că n-ai fost acolo.

— N-am fost unde?

— Uite ce, Flora, n-aveam cum să te prezint, şi ar fi fost aşa stânjenitor, şi ai fi încurcat lumea, şi…

Aproape am râs când mi-a picat fisa şi mi-am dat seama despre ce vorbea.

— Nu m-ai chemat la petrecerea burlăciţelor?

— Nu, spuse ea ruşinată. Îmi pare sincer foarte rău.

Chiar am râs. În sfârşit mă distrăgea ceva de la problemele mele mizerabile.

— Cine naiba dă o ceapă degerată pe petrecerea aia?

Tashy oftă dramatic.

— Bine, o să mă fac că-mi pasă. Aţi avut semne cu „începător”[22]?

— Da.

— Şi voaluri ieftine de polietilenă?

— Da.

— Un amestec neechilibrat social de oameni din câmpuri total diferite de muncă şi familie care a trebuit să stea împreună la masă toată seara, deşi n-aveau nimic în comun decât că te cunoşteau pe tine, puntea de legătură, şi deci obligată să te asiguri că toată lumea se distrează, chiar dacă Heather a organizat totul şi mama ta fumează ţigară de la ţigară şi se uită la tot ce mănânci şi bei?

— Ştii, mă mir că nu m-ai bătut la cap cu asta mai demult, zise Tash. Ştiai când e.

Din cauza dispariţiei mele inoportune, Tash se văzuse nevoită să o roage pe acritura de soră-sa, Heather, să facă onorurile. Prost.

---

[22] Semn folosit în unele ţări pentru a desemna şoferii începători. În Marea Britanie, prezenţa acestor semne constituie o tradiţie a echivalentului feminin pentru „petrecerea burlacilor".

— Am şi eu alte griji pe cap, am spus neconsolată.

— Cum ar fi?

M-am aplecat:

— M-am giugiulit cu Justin.

— Care Justin?

Îi luă un pic să-şi dea seama.

— NU! Ce dezgustător! E un copilaş! Nu pot să cred! Cum ai putut să nu-mi zici în tot timpul ăsta?

— Cum ai putut să nu mă inviţi la o petrecere a celor mai apropiate femei din viaţa ta? Oricum, m-am gândit că poate o să ai ceva împotrivă şi o să ţi se pară dezgustător.

— *Ă-hă.*

— Sunt o fată de şaişpe ani, am hormoni de şaişpe ani, auziţi ce zic, oameni buni? Mai scutiţi-mă.

— Cum a fost? mă întrebă ea deodată, pe un ton scăzut.

— Genial, am zis eu. Ne-am pupat. Mirosea incredibil de bine. Şi n-o să-ţi vină să crezi ce masculin mi s-a părut corpul lui. Mă rog, cât de masculin poate să fie un băiat. În sensul bun.

— A fost ca şi cum l-ai săruta pe…

— Nici nu mă gândesc să-ţi răspund la întrebarea asta.

— Vin imediat la tine, zise ea. O să-ţi povestesc ce-am mai făcut la petrecere.

* * *

Veni imediat la mine. Tata o lăsă să intre când ea îi spuse că venise pentru o şedinţă de consiliere ca să mă aducă pe calea cea dreaptă.

— Foarte creduli, părinţii tăi, îmi spuse ea când tata se dusese să-i facă un ceai.

— Doamne, ştiu. Încearcă să nu mă molestezi, chiar dacă ţi-au dat undă verde tacit.

Eu stăteam pe jos, sprijinită de pat, cu genunchii la gură.

Tashy stătea pe scaunul prea mic de birou. Exact cum stăteam pe vremuri.

— Atunci nu mai sta aşa.

— OK, am spus şi am sărit pe pat. Zi zi zi.

Tashy oftă lung.

— Mă bucur doar că n-ai fost acolo să vezi, spuse ea. Asta înseamnă un martor mai puţin. Rămân doar toate femeile pe care le cunosc, minus una.

— Tash, mereu faci aşa. Mereu ai făcut-o. Mereu crezi că ai făcut ceva îngrozitor şi pe urmă vezi că n-a fost mare lucru.

— Nu, chiar e de rău.

— Mai rău decât să te pupi cu un adolescent?

— Da.

— Te-ai pupat cu stripperul?

— Nu, zise Tash. Doamne, era mai bine dacă mă pupam cu stripperul.

— Sau decât să dansezi pe masă cu chiloţii la vedere?

— Doamne fereşte, cine ar face asta?

— Nimeni!

Ea oftă din nou.

— OK. Am… ăăă, am avut o cădere mică.

Am tăcut amândouă o clipă.

— Tashy, am zis eu, ce înţelegi printr-o cădere „mică”?

Povestea lui Tashy, aşa cum mi-o spuse, era următoarea: vreo şaisprezece oameni, diverse prietene ale lui Tashy şi nişte colege de serviciu, mama ei, mătuşa ei Cath şi sora ei fuseseră la TGI Friday, încă un truc diabolic al lui Heather, un loc conceput special ca să inducă plictiseală şi nelinişti existenţiale şi celor mai optimiste mirese.

Începuseră cu nişte cocktailuri colorate ţipător, cu nume caraghioase ca „Ţâţopolitani” sau „Chelner, te rog, fă-mi apropouri deocheate-tini” şi, cu un devotament pentru cauza beţiei pe care puţină lume îl mai pomenise de ceva

timp, trecură de la ele nu la lista neîndoielnic lungă şi rafinată de vinuri a localului, ci la doze de Bacardi Breezer, garnitură, bineînţeles, pentru cartofi prăjiţi ondulaţi, *nachos* grosolani şi alte mâncăruri de-astea.

— Nu mai ştiu ce-am mâncat, icni Tashy, da' toate erau maro.

— Sună destul de bine pân acum, am zis eu. Aaa, nu, stai un pic. Şaişpe – treijdoi. Apăsăm butonul din creier. Aşa. Gata. Bleah!

— În orice caz, Heather începe un discurs, da?

— Opa.

— Opa e cuvântul. Cât de greu poate să fie să stai în picioare în faţa a câteva fete – bine, câteva fete care fac praf versurile de la *Summer Nights,* da oricum…

cât e de greu să zici „Bună treabă, sor-mea, te iubesc"? Aşa fac familiile normale.

— Ce-a făcut?

— I-a arătat sânii chelnerului.

— Heather n-are aşa ceva.

— Nu ţi-am explicat ce distrugere au cauzat atâtea cocktailuri şi băuturi pe bază de rom?

— Da. Scuze.

— Pe urmă a tot aberat că „asta e, dacă trebuie neapărat s-o faci", că măritişul e ceva la care ar trebui să mă-nham doar dacă efectiv n-am de ales, că să ţin minte că bărbaţii nu pot să fie fideli din cauza hormonilor şi cum…

Tata a bătut la uşă, iar noi am tăcut imediat.

— Poftiţi, domnişoarelor, spuse el jovial, aducând o tavă cu biscuiţi cu ciocolată şi de toate. Sper că nu vă deranjez. Îmi dau seama că intimitatea e foarte importantă pentru adolescenţi.

Am dat ochii peste cap la el într-un fel tipic adolescentin care a făcut-o pe Tashy aproape să zâmbească.

— Aşa este, domnule Scurrison, spuse ea grav. Vă felicit.

Ştiţi, când un copil provine dintr-un mediu stabil şi iubitor precum cel de-aici, rareori avem de ce să ne facem griji, mai spuse coborând vocea până ajunse să sune ca o menajeră bârfitoare. Familiile dezbinate sunt cele de care ne temem, şopti ea.

Am fost şocată şi i-am şi spus-o, după ce tata se tulburase, se scărpinase puţin în cap şi ne lăsase să ne continuăm discuţia.

— Ce? zise Tashy. Te ajut, nu?

— Da, dar…

— Ştiu, nu prea e treaba mea.

Deodată mi-am amintit de ea în nopţile când încercam să am grijă de mama. Tash îmi fusese mereu alături, mereu îmi împărtăşise tristeţea, mereu fusese drăguţă cu mama şi ieşise cu noi la shopping şi prăjituri. Fusese o prietenă bună.

— Ba e, am spus eu. Şi mulţumesc.

Am turnat ceai.

— Deci, Heather ţine un discurs…

— Oricum, în tot timpul ăsta stripperul aprobă tot ce spune ea.

— Stai – a sosit stripperul?

— Da. Îşi desface cămaşa destul de nonşalant.

— Nu prea sună a stripper.

— Nu, nu, păi, dă din cap şi pe urmă spune, ca şi cum ar fi extrem de amuzant: „Doamnelor, nu-i nimic personal. Căsătoria pur şi simplu nu-i de noi, bărbaţii. Ar trebui să vedeţi de la câte nebunii trebuie să mă abţin pentru gagică-mea. Păduchii ăia laţi au umplut paharul”.

— Bleah!

— Exact. Deci acum am cinşpe femei care-mi ţipă în cap, dar nu ţipă de plăcere, ci de scârbă. Dar ăştia din staff, în loc să ne dea afară şi să mă lase să plec şi eu acasă, zic: „Hei, ce grozav e să vezi că lumea se distrează”, cu accent

american fals. Şi stripperului nu i se mai pare de râs, şi vorbeşte singur, zicând: „Futu-i, nu pomeni de păduchi, bou dracu’”, şi încearcă să-şi scoată hainele foarte repede.

— Nu vrei să vezi aşa ceva!

— Păi, exact! Pe urmă ajunge la pantaloni, care sunt de piele neagră cu ţinte.

— Şi au crezut că ţintele erau…

— Exact. Acum fetele ţipă „fructe de mare”, „fructe de mare”. Cineva a aruncat un homar din colţul opus al camerei ca să ne facă să tăcem şi…

Am dat din cap, tristă:

— Un simplu homar e de-ajuns.

— De fiecare dată, zise Tashy. Oricum, după aia, s-a dezlănţuit iadul pe pământ. E plin tavanul de sos acum.

— Au!

— Bucăţele de brânză cu şuncă pe toată rochia mea Ronit Zilkha. Selina bocea într-un colţ…

— Selina mereu plânge la petreceri, am spus eu neimpresionată.

— … Soră-mea şoptea ceva-n urechea unui stripper foarte panicat…

Ne-am oprit o clipă să-ncercăm să ne dăm seama ce zicea.

— Oricum. Pe urmă s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi, toată lumea arunca cu mâncare, bun?

— Am ajuns la căderea nervoasă?

— Imediat.

— OK. Da.

Am auzit cum înghiţea în sec.

— Am aruncat o farfurie pe jos.

Am ţâţâit:

— Vezi? Mereu e ceva absolut minor.

Mă ignoră.

— Am aruncat o tavă întreagă cu farfurii pe jos. Doar ca să-i fac pe toţi să tacă dracului. Pe urmă am ţipat: „Tăceţi Dracului Odată!!!” Pe urmă am strigat: „Uitaţi ce. Nu toţi bărbaţii sunt porci! Aşa că mai treacă-ţi, Heather. Şi crede-mă, dacă vrei să-mi faci praf nunta, nu tre’ să te chinui aşa tare. Unii bărbaţi sunt pur şi simplu pe dinafară. Şi asta-i tot atât de trist. Aşa că mai scuteşte-mă, OK? Fac o faptă de vitejie şi-n schimb sunt abuzată şi se aruncă-n mine cu mâncare. ŞI TU, du-te la doctor”. Numai că poate n-am fost aşa concisă. Şi am înjurat mult.

— Ce s-a întâmplat pe urmă?

— Am fost târâtă afară din clădire de personalul subit mult mai puţin prietenos. Nu-i mai interesa să am o vineri plăcută.

— Şi?

Era tristă.

— Mi-am luat picioarele la spinare pe Haymarket.

— Glumeşti!

— Nu. M-am cărat de-acolo. La nouă jumate deja eram la căldurică în pat cu o ceaşcă de ceai şi plângeam de-mi săreau ochii din cap.

— Aşa deci! Aăă, şi Max unde era?

— Era la petrecerea burlacilor.

— Aaa, am făcut eu.

— A ajuns acasă pe la trei dimineaţa, a încercat să facă sex cu mine, l-am dat afară din pat, m-a făcut scroafă şi pe urmă a adormit imediat pe podea. Când m-am sculat să mă duc la baie, am… am…

— Ce?

— Am călcat pe mâna lui neintenţionat dinadins.

— Ce-ai făcut?

— A fost un accident. În mare măsură.

— Ştii, am zis eu, când începe violenţa fizică, atunci cam e momentul să-ncepeţi să rezolvaţi nişte probleme din

relaţie.

Se auziră bătăi furioase în uşă.

— Flora! FLORA! *DISASTRO!!!*

— Ce naiba…? zise Tashy, scuturându-se din reverie.

Am fugit la uşă:

— Ce naiba cauţi aici?

Lui Stanzi îi căzu faţa când o văzu pe Tashy.

— Ala e locul meu, spuse ea cu jumătate de gură.

— Nu ţi-a zis tata că am oră de consiliere?

— Taică-tu tocmai a plecat. Se grăbea undeva.

— CE?

Eu şi Tashy am sărit în sus şi am fugit la fereastră.

— Unde s-a dus? am spus eu, înecându-mă de o panică incontrolabilă. Are valiza? O, Doamne, ce încerca să-mi spună azi-dimineaţă?

— Rahat, ce i-am zis? spuse Tash. Christoase, toată viaţa asta nenorocită a noastră e o mare catastrofă.

* * *

Stanzi nu ne urmase afară. Stătea pe pat, năpăstuită.

— Care-i baiu? am zis eu tăios, în timp ce-mi strângeam haina pe nerăsuflate.

Slavă Domnului că Tashy avea maşina parcată afară. Dar oricum, tata nu putea să ne facă asta, nu-i aşa? Sigur n-ar face aşa ceva. Nu cu fata aia…?

Stanzi se ridică.

— E groaznic, spuse ea. E aşa groaznic ce mi se întâmplă.

— Of, floricică, poate să aştepte? Am… am şi eu o problemă…

— Da, mereu ai timp pentru prietena ta MARE ŞI GRASĂ! zise Stanzi, furioasă.

Faţa îi era palidă şi roşie în acelaşi timp, arăta de parcă

era gata să explodeze.

Tashy se uită la mine.

— OK. Ce e? am spus eu.

Stanzi îşi înghiţi lacrimile.

— Kendall, zise ea. Nu mă… nu mă iubeşte…

— Ei, drăcia dracului, zise Tashy, mergem odată? Şi nu-s grasă.

— Şşşt, am făcut eu. Treburile astea-s importante când ai şaişpe ani.

— N-o să-mi treacă *niciodată* de el.

Lacrimile i se rostogoleau pe obrajii înfierbântaţi. Când începu să plângă de-a binelea, începu să arate ca o fetiţă de cinci ani.

— Poţi să ne povesteşti în maşină? am spus eu, luând-o pe după umeri şi împingând-o spre uşă. Mai e cineva care n-o să ne ierte niciodată dacă nu ne mişcăm naibii un pic mai repede.

* * *

Am încercat să-i dau indicaţii unei Tashy frustrate în timp ce consolam o Constanzia nebună de nefericire cu rămăşiţele unui şerveţel vechi găsit sub banchetă.

— A zis că suntem prea mici să avem o relaţie serioasă! urlă ea ca din gură de şarpe.

În faţă, Tashy pufni dispreţuitor. Am împuns-o cu privirea.

— Poate că sunteţi, am sugerat eu. E posibil.

— Nu înţelegi, plânse ea. Tu n-ai iubit niciodată.

— O să-ţi treacă, am zis eu disperată. La stânga. Pe lângă birouaşul ăla roz oribil care zici că-i un salon de cosmetică.

Tashy pufni din nou.

— Ba chiar zici că-i un salon de cosmetică, am spus eu.

— Îmi interpretezi greşit pufneala, zise ea.

— Uite ce, am zis şi am apucat-o pe Stanzi de umeri.

Nimic din ce se întâmplă la vârsta asta n-ar trebui să fie aşa groaznic, încât să te afecteze tot restul vieţii. Nimic.

Tashy încercă să mai pufnească o dată.

— Pentru că, dacă te afectează, zise ea întorcând capul spre ghemul de lacrimi din spatele maşinii, poţi să-ţi otrăveşti toată viaţa. Şi dacă se întâmplă chestia asta, o să fie iadul pe pământ.

— Da, OK, Buffy, spaima vampirilor, am zis eu. Poţi să stai cu ochii pe drum?

Telefonul lui Tashy începu să sune.

— E ilegal să conduci cu telefonul deschis, se strâmbă Stanzi, nu prea tristă c-o prinsese pe Tashy în şah.

— Şşşt, am făcut eu, apoi am luat-o în braţe şi am strâns-o tare.

— Alo, zicea Tashy între timp…Nu, nu, sunt bine. Uite ce, nu prea pot să… Nu prea pot să… Nu, nu-i un moment bun.

„Cine e?” am întrebat-o eu din ochi. Ea dădu din cap la mine cu vehemenţă.

— Nu, mergem la tatăl Florei.

— Taci! am făcut la ea din buze.

Lacrimile lui Stanzi îmi udau pieptul.

— Şşşt. Nu, nu veni… Nu veni! Nu! Vorbesc serios. Nu!

Închise telefonul.

— Cine dracu’ era? am tunat eu în timp ce maşina vira.

— Nimeni, zise ea.

* * *

Maşina lu’ tata era parcată în faţa biroului.

„Rahat”, mi-am zis eu. Tata nu lucra niciodată sâmbăta. Dependenţa de muncă nu-i stătea în caracter. Tot ce-mi venea în minte era expresia mamei din noaptea în care am venit de la petrecere.

Lângă ea mai era o maşină, şi am ştiut imediat. Era ceva

în aspectul ei pedant. Era o maşină ieftină, dar cu detalii sofisticate – banchete de piele neagră, jante de aliaj, toate porcăriile alea inutile. Era roşie, dar nu un roşu-aprins, şocant. Mai mult o nuanţă spre portocaliu, care te trimitea cu gândul la pericol, fără să fie nici pe departe ameninţătoare. Era curată lună. Am ştiut că e a ei. Am ştiut imediat.

Tashy o luă înainte.

— Nu, am spus eu. Lasă-mă pe mine. Eu trebuie s-o fac.

Ea dădu din cap, fără un cuvânt.

— Rămâi şi ai grijă de Stanzi.

— Să se ducă dracului! strigă Stanzi, care încă era în maşină. Nu poate să-mi spună ce să fac!

* * *

Bun, măcar nu făceau sex. N-aş fi suportat aşa ceva. Aş fi făcut o scenă animalică atunci, pe loc, şi mi-ar fi marcat viaţa de adult pentru totdeauna. Deşi poate că ar fi fost o temă bună pentru conversaţiile viitoarei mele studenţii, despre ai cui părinţi au avut o căsnicie mai ratată.

Tata vorbea insistent cu ea, în birou. Ea arăta de parcă ar fi depus un efort masiv: rădăcinile părului îi erau proaspăt vopsite şi purta o bluză în culori strălucitoare, înflorată. Era o fată mare ştearsă, deloc o ştoarfă.

— Uite, Steph, nu cred că… spunea el.

Am apelat la tot ce învăţasem din *Eastenders* şi am dat buzna pe uşă.

Tata avea o expresie caricaturală de şoc, ca şi cum tocmai ar fi câştigat un Oscar sau ceva.

— Flora Jane!

— Da, aşa e. Sunt eu. Fiica ta, am spus şi m-am întors spre femeie. Bună.

Dar îmi dădeam seama după faţa ei că ştia exact cine

sunt. Se înroşise ca racul şi se uita în pământ.

— Ăăă, Flora, ce faci aici? zise tata, dregându-şi glasul.

Era clar că spera să facă totul să pară o întâlnire nevinovată de afaceri. Poate credea că pur şi simplu ştiu aşa multe despre viitor.

Ar fi vrut să spun: „Mama a uitat să-ţi zică ieri să iei banane, şi nu ştiam că lucrezi”. Aşa de tare ar fi vrut să spun asta.

— Nu poţi să faci asta, am spus eu disperată. Nu poţi să-i faci asta mamei. Sau mie. O să distrugi tot. Nu-ţi dai seama?

— Dar, eu…

— Adică, după tot ce face mama pentru tine… pentru, pentru…

Voisem să spun curvă, sau târfă, sau orice cuvânt îmi venea la gură despre femeia asta care o condamna pe mama la o viaţă de dependenţă, nefericire disperată, agitaţie zilnică, singurătate înfricoşătoare; iar pe fiica ei, în acelaşi fel, la sărit din floare-n floare, niciodată în stare să se hotărască, să rămână cu unul, să fie fericită şi să facă pe cineva fericit.

Dar apoi m-am uitat la stratul ei gros de machiaj şi am văzut doar o femeie nefericită. Care pierduse trenul şi o ştia. Care (după cum aveam să aflu mai târziu) fusese măritată cu un bărbat îngrozitor; era divorţată şi singură, conştientă de bătăile ceasului biologic şi de frumuseţea pe care în curând avea să şi-o piardă cu totul. Chiar puteam s-o condamn că profită de ultima şansă? De această ultimă şansă cumsecade, jovială, în ultimă instanţă decentă, şi la naiba cu consecinţele, fiindcă asta e viaţa ei, singura pe care o are, şi nu suportă gândul de a o duce de una singură, fără martori, fără ajutor, stingându-se încet ca un foc neglijat. Dar el fusese al nostru întâi.

— Tată, am implorat. Te rog.

— Uite, Flora, trebuie să mă crezi, spuse tata cu o privire de nebun. Am venit aici ca să mă despart de ea, pe cuvântul meu.

Stephanie părea şocată.

— Ce coincidenţă, am spus eu, cu inima bătându-mi să-mi sară din piept.

— De când ai… început s-o iei un pic razna… am vorbit mai mult cu mama ta şi, chiar îmi dau seama, ai nevoie de mine. Amândouă aveţi nevoie de mine. Mai mult ca de orice.

M-am uitat la el. Se îneca la fiecare cuvânt, de parcă ar fi scuipat sticlă.

— Îmi pare aşa de rău, Flora, zise el.

Se chircise ca un băieţel. Oare nimeni nu se maturizează niciodată?

— Nu te condamn, tată, am spus eu, înecându-mă.

Dar chiar în timp ce o spuneam, mi-am dat seama că îl condamnam. Mereu îl condamnasem, de mult mai mult timp decât ar fi trebuit. Luasem vara aia şi o transformasem în povestea vieţii mele. Nu puteam să mă implic într-o relaţie fiindcă tăticu' plecase de-acasă. Nu puteam să trec peste Clelland fiindcă eram singură cuc. Nu puteam să fac ce vreau fiindcă trebuia să am grijă de mama. Luasem tragedia lor comună, cotidiană şi o transformasem în marele meu Grand Guignol[23]; cauza mea definitorie; explicaţiile mele pentru nefericirea mea proprie. Un bărbat normal, obişnuit, care din întâmplare îmi era tată, şi o fată singuratică, obişnuită, care voia doar să fie iubită, aici, în decorul ieftin al unui birou local, cu un panou roz cu liste de nume şi date; covoare ponosite şi un aer care nu părea pe atât de lipsit de miros de tutun pe cât ar fi trebuit să fie. Aşa mărunt, la urma urmei.

---

[23] Teatru de păpuşi parizian, activ între anii 1897-1962.

În mod straniu, deodată m-am simţit puternică. Nu era vina mea. Nu era problema mea. Era doar unul dintre acele lucruri care ni se întâmplă. Şi mi se întâmplase mie, şi-l lăsasem să-mi facă praf toată viaţa. Îl folosisem ca să stau cu bărbaţi pe care nu-i iubeam; ca să refuz să mă maturizez. Mi s-a făcut iar milă de eu cea de „prima oară”. Şi am ajuns la o concluzie: orice avea să se întâmple, fie că aveam să rămân aici definitiv, fie că aveam să ajung înapoi acasă; orice urma să se întâmple, aveam să fiu bine, şi n-aveam să ajung aşa.

— Nemernicule, murmură Stephanie în barbă, uitându-se undeva între noi doi.

Eu mă îndreptam spre tata şi mi-am dat seama că voiam să mă ia în braţe, foarte tare.

— Ce? făcu tata.

Ea înghiţi în sec:

— Nici nu te gândeai să le laşi, nu-i aşa?

— Nu minţeam, Steph, pe cuvântul meu, spuse el cu un aer absolut nenorocit. Dar familia mea are nevoie de mine.

— Familia mea are nevoie de mine, îl maimuţări ea, uitându-se cu ură la mine. Aşa e. Şi drăguţa de Stephanie n-o să se supere. Sigur. Pot să mă duc frumos acasă şi-o să-mi beau jumatea de tequila şi-o să-mi iau somniferele de una singură, nu-i aşa?

— Stephanie, am spus eu, făcând câţiva paşi înainte.

Ea mai schiţă o rămăşiţă de furie:

— Nu vorbi cu mine, pramatie. OK, ai câştigat, cu ochii tăi de cucuvea. Nu tre’ să te şi lauzi, ce dracu’. Ai toată viaţa înainte. Şi m-ai lăsat fără nimic. Sper că eşti mândră.

— Ne-ar fi lăsat pentru tine, i-am spus, şi credeam ce spuneam. Chiar ne-ar fi lăsat. Dacă nu l-aş fi bătut eu la cap atâta. Chiar te iubea.

Stephanie îşi trase nasul cu putere.

— Şi pe mama. Trebuia să fac asta, pentru mama.

Ea îşi mută privirea de la mine pe tata.

— Ei, la naiba cu tot, zise ea, şi plecă tropăind din cameră.

* * *

Tata chiar plângea. Şi tot spunea că-i pare rău, iar şi iar. Nu suportam şi nu ştiam cum să-l fac să înceteze.

— Ai făcut ce trebuia, am spus eu. Chiar aşa e. Să ştii. Ai fi fost nefericit mai târziu.

El se uită la mine.

— Sunt nefericit acum.

— Păi, vorbeşte despre asta cu mama. Fă ceva. Nimeni n-a zis că vârsta a doua e numai distracţii, am dreptate?

Tata mă privi cu ochi roşii de plâns:

— Ştii, Flora Jane…

Orice ar fi avut de gând să spună, se răzgândi. În loc de asta, se cufundă într-un fotoliu.

— Hai să-ţi zic vreo două despre ce-nseamnă să fii adult.

Şi l-am luat în braţe. Numai un pic, cât să-i arăt că nu e totul pierdut.

* * *

L-am lăsat acolo – nu mai rezistam, iar el trebuia să se vadă cu mama între patru ochi.

Afară, maşina dispăruse. Stanzi stătea pe o bordură, cu un aer mai sfidător ca niciodată.

— Unde s-a dus Tashy?

— Consiliera ta inventată s-a dus cu un bărbat, zise ea. Fără motiv. Doar ca să fie rea cu Stanzi şi să arate că toată lumea are bărbat, chiar şi o babă stafidită.

— Cine? am spus eu, surprinsă.

— Gras. Chel. Bătrân.

Am mijit ochii:

— Tatăl ei?

— Poate, ridică Stanzi din umeri.

— Îl cunoştea? Doar nu mi-ai lăsat ce... Aproape am spus „cea mai bună prietenă”.

— Doar nu mi-ai lăsat prietena să fie răpită, nu?

— Cred că dacă nu foarte pervers, răpitorul m-ar vrea pe mine prima.

— S-a oferit să te ia cu ea?

— Da. Am zis nu mulţumesc. Îmi pasă de tine. Te aştept.

— Ah, am spus eu. Chestia e că am nevoie neapărat să ajung undeva...

Capitolul 15

Picioarele nu puteau să mă ducă destul de repede. Goneam pe străzi, împiedicându-mă în porcăriile de tălpi groase. Când aveam să fac rost de nişte bani, primul lucru pe care aveam să-l fac era să-mi iau nişte pantofi mai ca lumea. Doamne, dă să fie acasă. Dă să fie. Voisem să vorbesc cu el, voisem de la început, şi trebuia să-mi cer iertare.

Justin deschise uşa.

— Salut, spuse el cu un amestec de confuzie, teamă şi plăcere întipărit pe chip.

Avea părul ud, probabil abia ieşise din duş. Probabil se uita în oglindă, se prostea, dacă puteam să judec după ce-mi aminteam din adolescenţa mea.

M-am oprit, simţindu-mă deodată stânjenită şi timidă.

— Bună, am spus, cu privirea-n pământ.

El se uită la mine cu milă.

— Îmi pare rău pentru alaltăieri. John e un bou. Crede că am nouă ani.

— Nu poate altfel, am spus eu. De fapt, e acasă? Nu m-aş supăra să schimb două vorbe cu el, dacă nu deranjez.

Justin păru tulburat:

— De ce?

M-am văzut nevoită să inventez ceva.

— Ei, m-a rugat mama să-i dau ceva. E neinteresant. De adulţi – o reţetă sau nu ştiu ce rahat.

— Aaa.

Nu părea total convins, dar trebuia să-i ajungă explicaţia pe moment.

— Aăă, da. Cre’ că Se uită la fotbal. Da vrei să… ne plimbăm sau ceva? Mama nu-mi dă maşina. Dar au ieşit. Aşa că am putea…

— De ce nu-ţi dă maşina?

— Nu contează. De fapt, conduc foarte bine.

— Sunt sigură, am spus eu, zâmbind. Poate mai încolo?

El se uită la mine un pic cam lung, apoi, evident, se trezi la realitate.

— Atunci vrei să intri?

— Da, am spus eu emoţionată şi am trecut pragul cu grijă.

— JOHN! strigă Justin.

Dar el era deja acolo, stătea în umbra întunecoasă a holului.

— Ce vrei? întrebă el aspru.

— Aăă, mama spune că trebuie să… vorbim, am spus eu.

Părea stupefiat. Cum se face că adolescentul vedea minciuna gogonată şi adultul nu înţelegea?

* * *

Stăteam în fundul bucătăriei, uitându-ne la frunzele galbene care pluteau prin grădină. Justin se plimba de colo-colo, încercând să tragă cu urechea, dar Clell îi spuse să se care şi în curând se întoarse în camera din faţă, strigând bucuros la meciul de la televizor.

— Îmi pare foarte rău, am spus eu, pentru început.

Clell punea cafea în căni.

— Mă tem că n-avem filtru, spuse el tăios. Părinţii mei nu cred în filtru. Lapte şi două de zahăr, ca pe vremuri?

— Nu, am spus eu. Doar apă, te rog.

— Nu face mofturi la cafea, ce dracu’!

— OK. Lapte şi două. Şi, apropo, mai devreme, când n-ascultai. Am zis că-mi pare rău.

Apa dădu în clocot, iar Clell începu s-o toarne în două căni bej cu coceni de porumb desenate pe ele, la fel de vechi ca şi căsnicia părinţilor lui. Turnă apa fără grabă,

grijuliu, apoi adăugă lapte şi zahăr şi puse cănile cu grijă pe masă. Pe urmă expiră şi-şi trecu, absent, mâna prin părul negru şi des. Mi s-a părut profund iritant. Şi un pic sexy, în acelaşi timp.

— Te-am auzit, spuse el.

— Bun, am spus eu. Poate acum o să-ncetezi să te faci că eşti Mickey Rourke într-un film.

— Ei, păi dacă eu sunt Mickey Rourke, tu eşti… spuse el şi apoi se opri să se gândească. Vreo pedofilă incestuoasă care nu-mi vine acuma-n minte.

M-am ridicat, foc şi pară.

— Am venit aici să stau de vorbă cu tine, am spus. E o pierdere de timp?

Se ridică şi el.

— OK. Nu. Stai jos.

M-am aşezat. Ne-am jucat o vreme, suflând în cafele. Eu am început să amestec zahărul din castron şi să-l netezesc, ca pe o grădină japoneză.

— Noi doi, am început eu, înghiţind în sec timorată şi încercând să nu mă uit în ochii lui ca să nu mă pierd total. A fost demult.

— Ştiu, spuse el.

— Nu ştiu de ce nu mi-a trecut niciodată.

— Nu ştiam că nu ţi-a trecut.

— Îmi dau seama.

— Până când te-am revăzut.

La început am crezut că se referea la nuntă. Apoi mi-am amintit că nu mă văzuse la nuntă, pentru că nunta încă nu avusese loc.

— Pentru că nici nu ne-am întâlnit vreodată! am exclamat eu, dându-mi seama subit.

— Ăăă…

— Ca adulţi, vreau să zic. În mintea mea, mi se pare că ne-am întâlnit ca adulţi şi de asta presupun că ştii unele

lucruri despre mine şi deci ştii… şi deci vezi cum sunt de fapt. Dar nu m-ai văzut.

— M-ai băgat în ceaţă.

— Ne întâlnim la nuntă. Ca adulţi.

— OK…

— Crezi că sunt o fetiţă pierdută care n-a mai crescut, umblând pe străzi în căutarea ta.

El păru stânjenit.

— Crezi că pur şi simplu am încetat să mă dezvolt de-atunci.

— Mă gândisem şi la aşa ceva.

— Nu-i adevărat, să ştii! Sunt o femeie în toată firea! Am un apartament, am o viaţă – o viaţă bună, dar acum, ştii, acum, tu nici nu-ţi imaginezi prin ce trec. Joc un rol în fiecare zi a vieţii mele. Fiecare zi nouă e un test pe care habar n-am dacă o să-l trec sau o să-l pic. Mă prefac tot timpul. Aproape nimeni n-are nici cea mai vagă idee cine sunt de fapt.

Deodată am simţit că-mi vine să plâng.

— Sunt singura persoană din clasa mea care măcar îşi aminteşte de Britpop. Sunt singura care a folosit vreodată franci sau lire, sau ştie cum e să trăieşti fără telecomandă, sau telefonie mobilă, sau e-mail sau SatNav[24].

— Sau ce?

— Nu ştiu! Nici măcar nu ştiu ce e, da’ se tot vorbeşte de chestia asta!

Clelland rupse o bucată de şervet de hârtie şi mi-o dădu. I-am mulţumit şi am continuat.

— Sunt singura care ştie să schimbe o priză sau să facă o nenorocită de rezervare la restaurant. Sunt singura care… sunt singura care a avut inima frântă. Ştii tu…

Acum boceam în toată regula, lacrimi de-alea mari şi

[24] Navigaţie cu ajutorul informaţiilor transmise prin satelit.

dureroase care vin din adâncul inimii.

— Profesoara de istorie vorbea de 11 septembrie. Şi a-ntrebat dacă a fost cineva la World Trade Center. Şi nimeni nu fusese, pentru că aveau paişpe ani şi nici nu-şi mai prea amintesc ce era aia. Doar că eu am fost. Aveam o poză cu mine acolo şi acum nici n-a existat vreodată. Şi nici măcar n-am putut să zic ce mult mi-a plăcut şi cum am plâns toţi. Şi sunt aşa singură.

Clelland îmi masa spatele.

— Şşşt, făcu el.

— Nu sunt o fetiţă, am spus eu. Nu sunt.

— Nu, zise el.

— Sunt prinsă între două lumi. Aăă, ca Britney Spears. Şi căutam un pic de alinare. Şi îmi pare rău.

— Ştiu, spuse Clelland, cu gura foarte aproape de urechea mea. Îmi pare rău pentru ce-am zis.

Am scos un sunet strangulat.

— Nu eşti singura care a trecut greu peste despărţire, OK?

Se petrecu o schimbare subită, perceptibilă în cameră. Justin stătea în uşă, în ciorapi şi cu o sticlă de Cola în mână. Se uita la noi, uimit.

— Ce se-ntâmplă?

Clelland nu reacţionă. Pur şi simplu continuă să se uite la mine.

— Ai să creşti la loc curând, nu-i aşa? spuse el cu blândeţe. Sunt sigur că totul o să fie bine. Acum am lămurit lucrurile.

Am înghiţit în sec.

— Da, am spus. Da.

El se uită la ceas:

— OK. Întârzii la întâlnirea cu Madeleine. Eu… spuse şi vru să continue, dar se opri. OK, păi, ăăă, să le spun lui Tashy şi Olly că te-ai hotărât?

— Să mă întorc? Trebuie, am zis eu. Nu mai suport.

Se ridică, apoi ne aruncă mie şi lui Justin o privire cu subînţeles.

— Să fiţi cuminţi.

Apoi plecă.

Justin era confuz în continuare.

— Tot îţi mai face necazuri? mă întrebă.

Am dat din cap că nu.

— Nu-i aşa de rău.

— Poate să fie un mare porc, frate-miu ăsta.

Îmi oferi nişte Cola. Am băut-o cu înghiţituri mari.

— Mă mai şi obligă să merg la o tâmpenie de nuntă sâmbătă. Nici nu-i cunosc pe oamenii ăia.

— O să fiu şi eu acolo, am spus.

— Pe bune?

Se lumină la faţă o clipă, apoi roşi. Justin încă nu învăţase să pară nesigur pe el.

În clipa aia mi-am dat seama de ceva, ceva ce trebuie că ştiusem dintotdeauna. Că plecam şi voiam să-i las ceva în dar. Ceva care să-l ţină toată viaţa. Ceva care să-i fie de folos mereu. Ceva ce nu-i dădusem fratelui lui.

— Vino-ncoace, am spus.

* * *

Îl simţeam aşa de frumos, aşa suplu şi puternic. Corpul lui era aproape lipsit de păr, iar uimirea lui excepţional de comică. În momentul în care nu numai că i-am acceptat, dar i-am încurajat atingerile pe sâni, ochii i s-au holbat, au ieşit din orbite, în timp ce eu îi arătam cu blândeţe exact cum aş vrea să mă mângâie şi să mă strângă şi cum aş vrea să decurgă totul.

— Doamne, oftă el.

Imediat, l-am simţit lipindu-se de piciorul meu. I-am scos

tricoul şi eram pe cale să-mi scot şi eu sutienul pentru el, dar mi-am dat seama că nu l-ar ajuta deosebit de mult pe viitor. Aşa că i-am luat mâinile şi le-am ghidat. Ne-ar fi întins pe amândoi pe podeaua cu linoleum în momentul respectiv – orb de nevoie, multe ar fi făcut, am impresia –, dar l-am luat de mână şi l-am condus sus în camera lui, care, pe lângă faptul că era comodă şi caldă, avea atuul că ne dădea câteva clipe în plus în caz că s-ar fi întors cineva pe neaşteptate.

În timp ce Justin, cu sudoarea mirosindu-i dulce pe trup, îşi îngropa buclele negre în scobitura gâtului meu, iar eu îi simţeam mâinile incredule plimbându-se peste tot, nu puteam să nu mă gândesc la mine şi Clell, exact în aceeaşi cameră. Aceleaşi mâini curioase, dar o eu care, timorată şi încordată, îşi reprima impulsurile, făcându-ne pe amândoi să ne simţim ruşinaţi, frustraţi şi tulburaţi. Dar nu puteam să mă gândesc la asta şi, în orice caz, nu puteam să mă gândesc cum ar fi el acum. Aveam o treabă de rezolvat.

— Ce cauţi tu, i-am şoptit tandru în ureche, e aici. Dă-mi mâna, am adăugat şi i-am pus-o între picioarele mele.

M-am întins pe spate, desfătându-mă cu dulceaţa corpului meu tânăr; negrăbindu-mă să mă ascund de ochii lui, care mă sorbeau cu setea unui muribund în deşert. Îmi dădeam seama ce face. Încerca să-şi întipărească bine de tot imaginea mea în memorie, în caz că n-avea să mai vadă niciodată o femeie goală.

— Îţi place? l-am întrebat, ca să-l aţâţ.

— Eşti… eşti cel mai frumos lucru pe care l-am văzut v-vreodată, se bâlbâi el.

Pentru nimeni nu mai fusesem cel mai frumos lucru pe care l-a văzut vreodată. Dar ştiam că el n-o să mă uite.

— Vino-ncoace, am spus eu. Ţi-ai mai pus vreodată un prezervativ…?

* * *

Nicio clipă nu mă gândisem c-o să-mi placă. Şi nu mă gândisem c-o să mă doară. Dar ambele lucruri s-au întâmplat. Eram aşa strâmtă – iar Justin aşa incredibil de tare – ne-a luat un pic să ne aranjăm cum trebuie. Dar când am reuşit, potrivirea a fost incredibil de comodă şi perfectă, şi entuziasmul lui pur, plin de avânt şi bucurie, senzaţia muşchilor lui tineri în mâinile mele; felul în care îşi murmura necontrolat uluirea în părul meu. Era aşa diferit, aşa vechi şi nou în acelaşi timp, iar când s-a eliberat, repede şi violent, mi-am luat zborul cu el, m-am simţit muşcându-l de umeri, trăgându-l înăuntru şi ţipând cu ochii închişi strâns, în timp ce el scotea un strigăt surd, ceva între plânset şi răcnet.

Se uita la mine întruna, minunându-se, de parcă aş fi fost produsul imaginaţiei lui.

Am verificat patul.

— Uite, am spus uimită. E sânge.

El făcu ochii mari.

— A fost prima oară?

— Ăăă, da, evident, am zis eu. Nu-i rău, nu? Nu-i de mirare că la şcoală ne tot zic să n-o facem.

El se aplecă. M-am cuibărit în braţele lui.

— Şi pentru mine a fost prima oară, îmi şopti el secretos.

— Serios? am zis eu.

M-am înghesuit în el, cu zâmbetul larg de pisică fericită care-ţi apare pe faţă după sex. L-am sărutat pe piept.

— A fost deosebit, zise el.

— Şi pentru mine a fost deosebit, am spus eu, ridicându-mă-ntr-un cot şi plimbându-mi vârfurile degetelor pe pieptul lui.

El zâmbi cu gura până la urechi.

— Putem s-o mai facem o dată?

Chiar în timp ce-o spunea, simţeam cum se reactivează sub pături.

— Nu, am spus eu cu părere de rău. Trebuie să mă-ntorc.

— Aaa… făcu el şi-şi aminti de maniere. OK.

Apoi, se ridică din pat, iar eu m-am chinuit să nu râd. E foarte important să nu râzi când un băiat îşi scoate obiectul la lumină prima oară în viaţă.

La uşă, se agăţă de mine ca un om pe cale să se înece.

— Simt că totul e altfel acum.

— Este, am spus eu. M-ai pupat şi mi-a trecut supărarea.

Am mers spre casă cu paşi sprinteni, conştientă că privirea lui m-a urmărit tot drumul.

* * *

A trebuit să-mi înghit limba la telefon cu Tashy.

— Tata se întoarce acasă, am spus încet.

— O, slavă Domnului. Suntem… sunt aşa uşurată.

— Cine te-a luat? Stanzi nu şi-a dat seama.

Fu o pauză lungă la celălalt capăt al firului.

— Tash?

— Aăă, Max. Era-n trecere. Da. Sigur Max era.

Am privit în jur. Oare asta era ultima mea zi la şcoală? Era vineri, ajunul nunţii. Am intrat. Justin şi Ethan ne întâmpinară pe mine şi Stanzi la poarta din faţă. Stanzi mergea cu capul sus, plin de o dârzenie înlăcrimată, stil *I Will Survive.* Kendall nu era de găsit. Ethan şi Justin ni se alăturară, amândoi zâmbind aşa de larg, că n-am putut să nu-mi dau seama imediat că Justin îi spusese.

— Să nu spui la toată şcoala, am zis eu ameninţător.

— Ce, că eşti o gagică mişto? zise Ethan.

— Taci! am spus eu, dar nu mă puteam opri din zâmbit.

— Nu contează, spuse Justin, întinzându-se să mă gâdile. Pentru că acum eşti a mea, numai a mea.

N-am putut să mă abţin şi am scos un ţipăt când m-a atacat şi mi-am legănat ghiozdanul ca să-i trag una în stomac. Râzând nestăpânit, am rămas fără suflare când am văzut silueta impunătoare a lui Fallon chiar în faţa mea. Strângea din buze.

— Te distrezi? mă întrebă.

— O, Doamne, Fallon, am strigat eu. Zău. Păi de fapt, da. Mă distrez. Şi tu ar trebui să te distrezi. Fiindcă pe toţi ne doare undeva de ce crezi tu, aşa că ar trebui să-nveţi să te simţi bine. Ştiu că te crezi matură, dar de fapt eşti doar un copil. Şi ar trebui să te comporţi ca atare din când în când.

— Exact, strigă Justin, mai copilăros ca oricând, acum că-l făcusem bărbat. Eşti! zise şi sări să-i dea leapşa pe umăr.

Apoi el, Ethan şi Stanzi dispărură. După o clipă în care mi-am dat seama ce făceau, am fugit şi eu, mâncând pământul. După o clipă în care ochii tuturor s-au oprit asupra ei, Fallon îşi dădu seama că n-are de ales decât să facă la fel. Aşa că, alergând extrem de graţios pe tocuri aşa înalte, se aruncă înainte, se repezi şi-i dădu imediat leapşa lui Ethan, care îl alese pe unul dintre băieţii mai mici, de unde se dezlănţui hărmălaia. Peste tot zburau frunze, în soarele de toamnă timpurie, şi toată curtea şcolii era o masă gălăgioasă de copii care fugeau şi ţipau. Copiii mai mici erau absolut încântaţi să vadă că aşa-zişii adulţi joacă un joc şi alergau neobosiţi. Eram aşa de sfârşită şi plină de un neastâmpăr nebun, că încă nu reuşisem să mă opresc din râs, când Justin mă prinse şi mă puse jos, într-un morman de frunze, după un copac.

— O, Doamne, am spus, chicotind încă, ascultând larma. Nu vreau să plec.

— Unde să pleci? zise Justin, ridicându-se-ntr-un cot şi gâdilându-mă pe nas cu o frunză.

Mi-am tras sufletul.

— Nicăieri, am spus, uitându-mă la faţa lui minunată şi

luminoasă şi simţindu-mă groaznic. Nicăieri. Adică, să termin liceul.

— Ba sigur că vrei, zise el, pupându-mă pe burtă. Urmează o grămadă de chestii mişto.

— Pff, am făcut eu.

— Te iubesc, şopti el.

— *Ce* ai zis? am spus eu şi m-am ridicat în capul oaselor.

— Nimic! Nimic! N-am vorbit serios! Doar că… doar că n-am mai spus-o niciodată. Am vrut să văd cum e.

— E o săptămână plină de lucruri noi pentru tine, nu-i aşa? am zis eu.

— Îhî.

— Încearcă să n-o spui dacă nu vorbeşti serios, am spus eu.

— Îhî, zise el.

* * *

— Bravo, spuse domnişoara Syzlack, uitându-se pe notele mele.

Rămăsesem pe-acolo după şedinţa de consiliere. Nici nu eram sigură de ce.

— Ai recuperat mult mai bine decât credeam cu artele.

— Se poate, să ştiţi, am spus eu. Uneori e mai bine să nu împingeţi elevii numai spre studii teoretice.

— Mă-nveţi cum să-mi fac meseria, Flora Jane?

— Nu, domnişoară, am spus eu. Când aţi început, vă aşteptaţi să nu vă placă deloc?

Zâmbi şi îşi aminti de lacrimi şi de problemele de disciplină.

— Îţi spun un mic secret, zise ea. A fost oribil. Plângeam mereu în clasă.

— Vă încuiau în dulapuri?

— Da! zise ea. Era îngrozitor. Voiam să mă las în fiecare

zi. Nu puteam să dorm. Doctorul meu avea de gând să-mi prescrie pastile.

— Sunteţi mult mai bine acum, am zis eu. Ce s-a întâmplat?

— Păi, mi-am dat seama că avem o singură viaţă. Şi că asta am ales să fac. Şi că e un lucru bun, care merită făcut, aşa că aş face mai bine să mă bucur de el la maximum. Şi odată ce s-a întâmplat asta, am început să fiu mai bună, şi chiar a-nceput să-mi placă. Ştiu ce gândeşti, domnişoară Scurrison, dar sunt o groază de lucruri mai rele pe care aş putea să le fac. Să fiu închisă-ntr-un birou, de exemplu. N-aş suporta.

— Niciodată n-aţi... vrut să vă măritaţi? Să vă întemeiaţi o familie?

Ea râse.

— Ştii, mă gândeam eu că eşti un cap bătrân pe umeri tineri, Flora, dar aş fi crezut măcar că eşti la curent cu bârfele de prin liceu. Sunt cu domnişoara Leonard de zece ani.

— Profesoara de sport?

— Hai, domnişoară, fugi.

Îmi aruncă un zâmbet larg.

* * *

— A sunat cumva Tashy? am întrebat a nouăşpea oară.

— Nu, spuse mama, uitându-se în altă parte. Tata o ajuta la gătit. Minunile nu se mai terminau.

Fusese o după-amiază de ţipete, lacrimi şi uşi trântite de mama, în timp ce eu mă ascundeam sus, cu ochii strâns închişi.

Apoi, în sfârşit, în mod uimitor, era ca şi cum norii s-ar fi risipit şi lumea ar fi devenit liniştită. Era clar, *clar* că făceau un efort – să vorbească unul cu altul, să o ajute el cu

diverse lucruri. Eu îi ţineam pumnii mamei, să aibă un sclav nesilit pe viaţă.

— Sper că n-ai enervat-o pe domnişoara consilieră, zise tata.

— Ce vrei să faci, să mă bagi în bucluc? am spus eu. Sunt domnişoara ei de onoare, tată, OK? Doar voiam să fiu sigură.

* * *

Stanzi se uita cu suspiciune necamuflată la îngheţata uriaşă Galaxy pe care i-o cumpărasem, cum stăteam sprijinite de peretele casei.

— Încerci să mă faci grasă ca să nu mă mai iubească niciun bărbat şi să nu mai fiu tristă niciodată, da?

— Nu, am zis eu. Nu pot să fac ceva drăguţ pentru prietena mea?

— Prietena ta cea mai bună pe care o laşi mereu în urmă.

— Prietena mea cea mai bună, am spus eu, trimiţând un regret mut spre Tashy, de la care nu mai auzisem nimic de la telefonul dat cu câteva zile în urmă.

O mai sunasem, dar nu era la muncă sau nu răspundea. Sau, în orice caz, nu-mi răspundea mie. Probabil mă minţea cu josnicie. Sau doar intrase în panică. Dar aş fi crezut că înainte de nuntă ar vrea să vorbească cu mine. Poate că era doar prea furioasă că din cauza mea trebuie să se mărite până la urmă, că vreau să merg acasă.

— Eşti cea mai bună prietenă pe care ar putea s-o aibă cineva, am spus eu. Şi îmi pare foarte, foarte rău că te-am lăsat în urmă.

Stanzi oftă:

— Viaţa e grea.

— Este.

— Îl urăsc.

— N-o să fie ultimul.
— Nu. Ai dreptate. O să-i urăsc pe toţi.
— N-o să-i urăşti, am zis eu. Las că vezi tu.
— O să găsim băieţi drăguţi împreună, da?
— Altă, am zis eu. Vino-ncoa’.
Am strâns-o tare în braţe, în caz că era ultima oară.
— Prietene pentru totdeauna?
— Da, am spus eu. Clar.
Am mâncat amândouă îngheţata. Pe urmă am plecat acasă şi am plâns două ore.

Capitolul 16

Ploaia răpăia pe parbriz, în timp ce tata încerca, orbeşte, să navigheze pe drumul ud.

— Cred că e aici, mi-am dat eu cu părerea.

— Sigur, tu şi ai de unde să ştii, zise el, deşi conducea de şase ore dinspre Londra.

— Nu fi rău cu Flora, dragă. E minunat că e domnişoară de onoare.

Ai mei erau în al nouălea cer. Nu puteau să-şi imagineze că cineva din învăţământ ar putea să mă placă atât, încât aşa ceva să se întâmple, aşa că erau îmbrăcaţi la patru ace. Eu eram înfricoşată. Sfâşiată absolut şi total. Nimic nu părea cum trebuie. Să rămân aici, în corpul care nu trebuie (deşi destul de straşnic); să trebuiască să trec din nou prin Dumnezeu ştie ce, să văd cum prietenii mei îmbătrânesc şi se adună pe la casele lor şi mă lasă singură cu o bandă de studenţi la arte obsceni… sau înapoi la firma aia nenorocită de contabilitate; înapoi la bieţii mei părinţi care trăiesc nefericiţi în capetele opuse ale oraşului, neştiind că ar putea trece peste probleme, că ar putea să se-nţeleagă… O, Doamne, mi-era rău, şi asta încă dinainte să mă gândesc la săraca Tashy, care se băga în chestia asta pentru prietena ei.

— Mă duc s-o văd, am spus, în timp ce ai mei erau ocupaţi să caute camera în care aveam să stăm cu toţii, bleah!

— Eşti sigură că e cazul? zise mama. Să nu deranjezi, Flora.

— Nu deranjez, promit.

Deja vu-ul era copleşitor. Acelaşi hotel, aceleaşi scări de lemn. Poate chiar mai multă zangana ca data trecută? Nu puteam să fiu sigură. Ba chiar am alergat până la camera

lui Tashy şi am bătut la uşă furtunos, dorindu-mi să fi adus nişte Baileys.

— O clipă!

— E OK, eu sunt! am spus, dând buzna înăuntru – dar cu grijă, încă temându-mă să nu dau jos rochia de mireasă agăţată pe uşă.

Tashy stătea pe patul înflorat, cu faţa la fereastră, iar lângă ea, cu braţul pe după umărul ei, era Olly.

— Ei, drace! am zis eu.

— Nu e ce pare, zise Olly, sărind în sus imediat.

— Nu, ştiu asta. Unul din voi se mărită mâine-dimineaţă, iar celălalt eşti tu. Eram doar surprinsă să te văd. Credeam că ai de muncit în seara asta.

— Tu de unde… mă rog, făcu Ol, roşu ca racul.

Tashy se întoarse spre mine, iar eu am tresărit. Deşi trecuse doar o săptămână, era mai slabă decât o văzusem vreodată, iar faţa îi era scăldată în lacrimi.

Era vina mea. Cu o lună în urmă, era poate un pic instabilă, dar în niciun caz aşa. Asta era chipul lui Kate Winslet încercând să se arunce înainte de vreme de la pupa unui vapor mare. Ce făceam? Ce Dumnezeu urma să se întâmple?

— Tash! am strigat şi am alergat la ea. Îmi pare aşa rău! îmi pare aşa rău. Nu e prea târziu să anulezi.

Tashy clătină din cap, tremurând.

— O să-mi fie bine, zise ea. Aşa o să fie. Pot s-o fac.

— N-o s-o faci.

— Ba da, spuse ea, şi se uită la mine. Uită-te la tine. Dacă n-ai vrea să te întorci, n-ai fi aici. Ai fi prin Dog and Duck[25], încercând să te bagi în seamă cu muzicieni de pe-acolo.

M-am strâmbat:

— Nu asta e ideea.

---

[25] Pub londonez.

— Ba da, draga mea.

Olly o mângâie pe păr, iar eu am strâns-o în braţe mai tare, ca să-i arăt că eu eram cea mai cea prietenă a ei, nu el, chiar dacă ei s-au născut în acelaşi deceniu.

— O să te muşc până accepţi să anulezi totul, am zis eu.

— Ascultă, zise Tashy. Nu e vorba numai de tine, pe cuvânt. N-am curaj. N-am şi gata. Îmi e un pic mai bine, şi plănuiesc asta de un an de zile şi, în parte, cu tine, de douăzeci. N-am de gând să-i dau mamei satisfacţia să se simtă victorioasă în timp ce se preface că-i pare rău pentru mine sau s-o văd pe Heather cum conchide cu înţelepciune că nimic nu iese bine niciodată. Nu pot şi nu vreau, Flora. Nu-ţi dai seama? Tu eşti aia curajoasă. Tu poţi să rişti. Tu eşti cea care-şi asumă riscurile.

Am evitat să mă uit la Olly, iar el a evitat să se uite la mine.

— Să n-ajungi ca mine, Flora. Te rog. Promite-mi. Promite-mi c-o să te duci să studiezi ceva mişto şi o să te distrezi şi o să faci tot ce vrei şi o să rămâi un spirit liber şi n-o să faci compromisuri niciodată, niciodată.

M-am uitat la ea şi am jurat că aşa aveam să fac. Aveam să-mi schimb meseria – deja schimbasem bărbatul – n-aveam să mă tem. Aveam pur şi simplu să îmi trăiesc viaţa cum trebuie.

— Păi, ce-ar fi să încep acum? am protestat. Mi-ar fi mult mai uşor să mă schimb de la şaişpe ani. Şi asta ar însemna că nu trebuie să te măriţi!

Tashy se uită la mine şi am văzut adevărul trist în ochii ei.

— Nu, spuse ea. Tu nu erai decât o scuză. Am avut mereu de gând s-o fac oricum.

* * *

Exact ca prima oară, ploaia făcu loc unei dimineţi minunate; însorită şi caldă pentru perioada asta din an. Perfectă, de fapt. Exact cum visase Tashy.

Avusesem o noapte neliniştită. Asta, ca să nu spun mai rău. Nu ştiu cum rezistasem. Între sforăitul lu' tata şi sunetele ciudate scoase de mama şi du-te-vino-ul neîncetat din mintea mea, îmi fusese foarte greu să ajung la o concluzie clară. Dar iată-mă, reflectându-mă în oglindă, făcând piruete în soarele de toamnă. Rochia era aşa de frumoasă; un fel de chestie stil Empire care mă făcea să arăt ca una din surorile mai obraznice dintr-un roman de Jane Austen.

— Nu-i aşa că arată colosal? zise mama, zâmbind fericită.

Am făcut o piruetă pentru ei. Tata îi întoarse mamei zâmbetul. Apoi ea păru că se îneacă puţin de emoţie.

— Eşti minunată, pui, îmi spuse el mie. Parcă ieri era doar un bebeluş, nu, Joyce?

Mama dădu din cap:

— Timpul zboară.

— Cât ai zice peşte, se mărită şi ea.

— Ei, eu nu mi-aş face griji de-astea încă, am spus eu.

* * *

Am stat lângă Tash cât am fost coafate şi machiate de una dintre mucoasele alea care arată mai bine ca tine şi cred că te machiază în aşa fel încât să se poată compara cu tine în oglindă şi să se simtă bine. Tashy tremura, jur. Mă simţeam ca una dintre domnişoarele de companie ale lui Lady Jane Grey[26].

— L-ai văzut pe Clelland? am murmurat stins, în timp ce

[26] Descendentă a lui Henric al VIII-lea, executată din ordinul Măriei Tudor, pentru a fi înlăturată de la tronul Angliei.

cosmeticiana încerca să pună bujori în obrajii cadaverici ai lui Tashy.

— Da, răspunse Tashy, privind fără vlagă la buchet.

Florăreasa ne spusese să ţinem tulpinile în apă ca să nu se ofilească. Am cochetat o clipă cu ideea de a o băga pe Tashy în apă.

— Cum era?

Tashy se uită la mine:

— Ciudat.

— Ciudat în ce fel?

— Mi-e greu să spun.

— Deci, voi sunteţi surori? întrebă cosmeticiana pe un ton cât se poate de neinteresat.

— Nu, am spus eu. Doar prietene.

Tashy îşi trase nasul cu zgomot.

— Şi, abia aştepţi să te măriţi?

— Ei, e o poveste lungă, spuse Tashy.

* * *

Ne-am agăţat una de alta cât ne-am târât pe scări în jos, tremurând. Mama ţicnită a lui Tashy fuma pe ascuns o ţigară. Lângă ea era Heather.

— Ah, văd că până la urmă a-ncăput în rochia aia, spuse ea pe un ton meschin. Sunt Heather, îmi spuse mie. Sora Natashei. Tu cine mai eşti?

Mă rog frumos, Heather se făcea că nu existăm şi când chiar o cunoşteam.

— Sunt fiica şefului lui Tashy, am spus eu repede, înainte să-mi amintesc că Marshall era gay.

Toate cele şase sprâncene ale familiei Blythe se ridicară, apoi coborâră, în caz că ar fi nepoliticoase sau i-ar spune fiicei lui Marshall ceva ce ea nu ştia.

— Ştii când ajunge tata? întrebă Tashy.

— Christoase, da chiar ai emoţii, zise Heather cu un râs uşor amar. Probabil că asta-i chiar cea mai frumoasă zi din viaţa ta.

Mereu îmi plăcuse de tatăl lui Tashy; era un om aşa de sufletist. Nu părea deloc el însuşi, cum venea pe aleea din faţa hotelului, ciufulit, într-un frac ţeapăn.

— Hei, domnule Nepunctual, zise mama lui Tashy, care insista să se poarte mai frumos ca niciodată cu el, acum că se despărţiseră.

— Da, da, răspunse el. Unde e îngeraşul meu... ăăă, adică, îngeraşul meu cel mai mic?

Heather se dădu la o parte bosumflată, iar Tashy se duse la el. Îl ţinu în braţe un pic prea mult, iar el o bătu uşor pe spate şi murmură ceva consolator. Felul în care o alinta mă făcea să mă-ntreb dacă nu cumva ştia mai multe decât arăta. Făcu un pas în spate şi se uită la Tash, care arăta splendid, luminată de razele soarelui de dimineaţă care intrau pe uşă.

— Mersi, tati, zise ea.

El se întristă pentru o clipă, îşi scuturăcapul un pic, apoi mă văzu.

— Doamne Dumnezeule! spuse el, alarmat. Tash, fetiţa asta arată exact ca...

Confuzia noastră a fost compensată de încântarea mea că încă cineva ştia cine sunt – cineva care, cred, mă iubea. Îmi venea să mă duc la el şi să-l iau în braţe.

— Nu, nu, sări Tashy. Ştiu, seamănă un pic cu fata aia, Flora, cu care eram eu prietenă, dar e fiica lui Marshall.

Domnul Blythe se holbă la mine:

— Extraordinar.

N-am putut să mă abţin, i-am făcut cu ochiul. El clipi repede de vreo două ori, apoi se întoarse spre Tash.

— Vrem să ajungem şi la biserică, draga tatii, spuse el. Nu vrem să-l facem pe Max s-aştepte prea mult. Ştii ce

chiţibuşar e cu punctualitatea şi de-astea.

Ea dădu din cap, fără un cuvânt.

Probabil că eram o privelişte dizgraţioasă, cum ne împiedicam ieşind din frumosul Bentley retro; Tashy practic ţinută pe picioare de tatăl ei, cu cealaltă mână strângându-mi mâna, urmată de sora urâtă. Şoferul, care probabil văzuse toate felurile de nunţi imaginabile, doar îşi ridică pălăria şi închise uşile bine în urma noastră.

* * *

Prima oară când m-am împiedicat de trena ivorie delicată a lui Tashy, mi-am dat seama că să intru cu ochii închişi în biserică pur şi simplu ieşea din discuţie. Ne-am oprit la uşa bisericii.

— Îmi pare rău, am spus eu, pentru a enşpea mia oară.

— Să nu-ţi pară, spuse ea, curajoasă. Totul o să fie bine. Sunt sigură.

Ne-am uitat pe furiş în biserică. Destul de sigur, Max era la altar, cu spatele la noi, dar nu dinadins.

— Pentru că nu e voie să strici surpriza, spuse Tash. Nu i-ar plăcea deloc.

— OK? spuse tatăl ei, apoi, către mine, în şoaptă: Şi am să fiu cu ochii pe tine.

— OK, Stan, am spus eu.

— De unde ştie cum mă cheamă? o întrebă el pe Tashy.

— Te rog, taci, zise Tashy, în timp ce începea binecunoscutul marş nupţial. Bun.

— Bun.

I-am strâns mâna tare, ultima oară. O, Doamne, se întâmpla într-adevăr. Şi aveam să fiu nevoită să aleg.

— N-avem un plan de rezervă? întrebă ea.

— Ar trebui în mod clar să avem un plan de rezervă, am spus eu.

Tashy porni pe covorul roşu, spre altar.

* * *

Măcar, fiind domnişoară de onoare, puteam să privesc drept înainte şi să nu mă uit la nimic. De asemenea, de când Fergie făcuse prostia să-şi salute toate prietenele cameriste, pe fiecare-n parte, cu ochii cât cepele, la Westminster Abbey, era destul de OK ca mireasa să meargă spre altar cu un aer prea maiestuos ca să se uite la cineva. Aşa că ne-am păstrat cumpătul. Tash şi-a spus jurămintele cu o voce şoptită, altfel decât le chicotise prima oară. Am simţit încă un junghi de remuşcare. Şi greul abia avea să vină. Avu loc – ca de obicei – o pauză apăsătoare când preotul le spuse amândurora că, dacă vreunul din ei ştie de vreo piedică în calea uniunii lor, să o mărturisească, şi i-am simţit clar tresărind.

Apoi s-a rostit totul, a fost semnat registrul, şi ne-am întors, Tashy zâmbind cât putea de vitejeşte pentru fotografi. Eu nu vedeam, printre valurile de lacrimi. Oamenii îmi strigau numele, auzeam asta bine, dar în ninsoarea de confetti şi ţăcănitul aparatelor foto, m-am forţat să nu le dau nicio atenţie.

— Am să tai tortul cât se poate de repede, anunţă ea în timp ce se îndreptau spre maşina care avea să-i ducă la recepţie. Nu-i bine-aşa?

Am dat din cap frenetic. Aşa puteam să-mi pun dorinţa şi să scap dracului de-aici şi să… ei, puteam să mă ocup de restul mai târziu.

— Bun, zise Max, trăgând-o după el, trebuie să salutăm pe toată lumea întâi. Pe urmă e o recepţie de două ore, cu şampanie. Pe urmă e prânzul, bineînţeles. Pe urmă sunt discursurile – cred că o să-ţi cam placă al meu –, pe urmă cred că facem o pauză de cafea şi pe urmă presupun că

urmează tortul.

— De ce nu tăiem tortul întâi?

— Tu eşti prăjiturică mea nebunatică, nu-i aşa, iubito? Mereu vrei să fii altfel.

— Nebunatică foc, asta-s eu, spuse ea printre dinţi. Mereu sfidez normele.

— Arăţi minunat, spuse el. Nu-i aşa, domnişoară de onoare scundă şi necunoscută?

— Da, am spus eu. Minunat.

El zâmbi fericit în timp ce se urcau în maşină şi blitzurile fulgerau, iar eu m-am simţit mai prost ca niciodată.

* * *

Nu ştiam că domnişoarele de onoare trebuie să stea la coadă cu invitaţii. Era o prostie. Mai ales lângă cavalerul de onoare gras şi foarte neimpresionant al lui Max, care încerca să se converseze cu mine fără tragere de inimă, cu aerul unui tip care ştie că nu poate să atragă nicio femeie de vârsta lui, dar se gândeşte că ar putea să aibă o şansă cu o fată extraordinar de naivă şi încearcă să-şi dea seama exact cât de naivă eşti.

— Şi, îţi plac evenimentele mari? zise el în şoaptă.

— Atâta timp cât sunt foarte fierbinţi şi incitante, i-am şoptit eu şi am simţit cum transpiră uşor.

Doamne, ce plictisitor era. Plus, trebuia să mă ascund dacă-l vedeam pe şeful homosexual al lui Tashy, drept a cărui fiică mă dădeam.

Olly îmi împunse ochii cu privirea, în timp ce îşi croia drum printre oameni. În mod clar era furios pe mine.

— Sper că n-ai să zici că e numai vina mea, am spus eu când a ajuns la mine.

El îmi plantă un pupic foarte lipsit de afecţiune şi încercă să zâmbească, spunând:

— Dar a cui ar putea să fie? Totul era bine înainte să faci tu ce-ai făcut.

— Da, s-o crezi tu, am spus eu, înţepată, dar el trecuse deja de mine.

Păstrând distanţa faţă de Tashy, îi spuse, sorbind-o din ochi:

— Eşti cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Rochia asta e absolut perfectă.

— Mulţumesc, răspunse ea, muşcându-şi buza şi privind în pământ, apoi întinzându-se şi pupându-l. Mulţumesc.

Olly îşi duse mâna la obraz.

— Max, spuse el, cu exces de zel. Eşti cel mai norocos bărbat din lume.

— Aşa se pare! zise Max.

— Nu. Chiar eşti, spuse Olly încet.

După ce se mai uită o dată la Tash şi îmi aruncă mie o privire enervată, traversă camera să inspecteze mâncarea. L-am văzut dând pe gât un pahar de şampanie cu viteza luminii, lucru foarte nefiresc pentru Olly.

* * *

— Parcă eşti Miss Muppet, zise Justin.

— Da’ pe tine cine te-a lăsat să stai la rând?

— Hai, mă, trebuia s-o fac şi pe-asta, nu? Nu mă pupi?

Arăta delicios, într-un costum bleumarin, cu cămaşă şi cravată de un albastru mai deschis.

— E primul tău costum?

— De ce, ce-i cu el?

— Nimic, nimic.

Era aşa de drăgălaş. Îmi venea să-l mângâi pe păr, dar fratele lui era chiar lângă noi, aşa că m-am gândit că mai bine nu.

— E costumul meu de interviu, spuse el, ţâfnos.

— Pentru ce? Tribunal?

— De fapt, pentru facultate.

Clelland ne intră în raza auditivă.

— Te-ai gândit unde vrei să mergi? am întrebat eu.

— Nu, spuse Justin, apoi se uită din nou la mine. Poate ar trebui să stau aproape de casă.

— Justin, scumpete, ce drăguţ din partea ta că ai venit, zise Tashy, trăgându-l de mânecă spre ea, în mod evident nerăbdătoare măcar să-l studieze din cap până-n picioare. Ce mare te-ai făcut.

— Asta fiindcă mă ştiţi cum eram la doi ani, spuse Justin îmbufnat, iar Clelland îi luă locul.

— L-am convins să nu plece la Aberdeen, zise Clelland. E cam frig acolo, uneori.

M-am uitat la el.

— Cred şi eu.

El dădu din cap.

— Ce treabă aiurea, nu, Flora?

— Unde-i Madeleine?

Privi în jos. Făcu o pauză lungă.

— A plecat. A trebuit să se întoarcă în Africa. Trebuia să mă duc şi eu.

— A plecat fără tine? Când?

El păru şi mai încurcat.

— *Când?*

— Lee mai folositoare celor de acolo decât mie.

— Cumva sâmbătă?

Clelland aprobă din cap. Deci când eu eram în pat cu Justin, el probabil… O, Doamne. Nici nu puteam să mă gândesc la aşa ceva.

El se uită la mine.

— Arăţi minunat. Eşti sigură că vrei să te întorci, copilă?

— Nu-mi zice copilă, am spus eu înghiţind în sec.

Oare voiam să mă întorc? Oare voiam?

— OK. Eşti sigură?

— Pe dracu', am gemut eu.

— Ştii, nici n-ar fi trebuit să mă duc în Africa, spuse el un pic tulburat. Ar fi trebuit să rămân aici, să-mi dau doctoratul. Ştiinţe, poate... să descopăr ceva mult mai folositor pentru mult mai mulţi oameni.

— Eu mă gândeam mai degrabă să merg la un colegiu de arte, m-am chinuit să rostesc.

OK, Madeleine plecase, dar iată-l pe el, mă sfătuia să merg şi să dau examene. Ca pe un copil.

— O, da. O, Doamne, ce-o să te mai distrezi.

— Termină, am zis eu.

— Bine.

— Uite prin ce trece Tash pentru mine.

— *Bine.*

Se dădu într-o parte, o luă pe Tash şi o strânse într-o îmbrăţişare de zile mari.

— Hei, îi spuse el blând. Ai făcut un lucru cu adevărat nemaipomenit. Chiar aşa.

— Nu vorbi prostii, zise ea cu glasul un pic înăbuşit.

El o reduse la tăcere:

— O să-ţi fie bine. Ştiu asta. Pur şi simplu ştiu.

— Doamne, se pare că nimeni nu poate să nu se atingă de femeia mea azi, zise Max în felul lui un pic băţos. Credeam că albul rochiei o să vă ţină la distanţă.

— E crem, zise Tashy.

— Aaa, făcu Max. Atunci, bine.

Clelland zâmbi, dădu mâna cu Max cât de scurt se putu şi dispăru în aglomeraţie. Am observat, într-un *déjà vu* oribil de bolnăvicios, că Justin avea o discuţie despre mâncare cu Oliver, fluturând un cârnat învelit în seminţe de susan.

— Aici erai, draga mea! se auzi mama. Ni s-a părut c-ai fost minunată în biserică.

— O adevărată profesionistă, zise tata. Perfect naturală.

Deşi, puteai să zâmbeşti mai mult la poze.

— Îmi obosise gura, am spus eu.

— Ia te uită! spuse tata, dându-i un cot lui Tashy. Mamă, voi, psihologele astea de la licee, faceţi mai mulţi bani decât credeam!

— Tată! am zis eu şi l-am tras de mână. Nu ne face de râs.

— Domnule Scurrison, spuse Tashy, încurajându-l cu un zâmbet larg, până la urechi. Ce frumos că aţi venit. Nu-i aşa că Flora a fost magnifică?

— Suntem aşa mândri de ea, spuse tata, apoi înghiţi în sec şi se uită la mine. Aproape că ne-a făcut să ne amintim de ziua noastră cea mare, nu, Joyce?

— Ooo, a fost demult! spuse mama, dar roşi puţin, totuşi, iar el o înghionti uşor în umăr.

Tash ridică din sprâncene la mine. Apoi îşi dublă eforturile.

— Bună, îmi spuse un personaj. Sunt Marshall. Nu e grozav aici?

— Bună, tată, am spus eu fără să clipesc.

* * *

Prânzul a fost cel mai lung din viaţa mea. Un prânz pe care îl mai şi mâncasem o dată, aşa că am fost privată de plăcerea de a ghici dacă somonul va fi rece sau la tigaie. La un loc, eu şi Tashy am mâncat cam atât cât ar fi săturat un şoarece foarte mic care-şi petrecuse dimineaţa la o petrecere cu brânzeturi şi vin.

Speech-urile au fost, şi ele, interminabile. În mod straniu, deşi al lui Max a fost acelaşi – iar pentru mine chiar mai rău, întrucât acum puteam să mă-nfior şi mai tare înainte de îndepărtata poantă finală – al tatălui lui Tashy a fost cumva diferit. Părea mai puţin mândru, mai puţin sigur pe el; mai

puţin încrezător, în general. Nu era de bine.

Eu stăteam la prima masă, privind ursuză cum părinţii mei se îndemnau reciproc să încerce diverse mâncăruri, chicotind şi făcându-şi ocheade în timpul toasturilor. La un moment dat, chiar au ciocnit. Tata se străduia prea tare. O, Doamne, nu puteam s-o fac. Nu puteam să mă întorc. Aici aveau nevoie de mine, chiar aveau. Cum aş fi putut să le iau asta? Gândul mă-ngrozea. Dar dacă nu mă-ntorceam, tot ce se întâmpla acum ar fi fost o risipă. O risipă de vieţi, de bani, de tot. M-am uitat la chipul zâmbitor al mamei şi mi-am amintit cum stătuse aici prima oară, tot întrebându-mă, agitată, dacă n-are ceva de plătit, sau dacă e voie să iei supliment la mâncare. Olly, de la altă masă, m-a surprins uitându-mă la mama – care, bineînţeles, n-avea nici cea mai vagă idee cine e el. Zâmbi cu compasiune, apoi ridică din sprâncene.

În sfârşit, în sfârşit, cât încă simţeam căldura cafelei în gură, chelnerii părură că încep să strângă mesele. Aveam nevoie să ies. Aveam nevoie să-mi golesc mintea. Aveam nevoie să mă gândesc. M-am uitat la Tashy.

— Ies…

— Fugi, zise ea – se pusese cam tare pe băut pentru o mireasă. Fugi cât poţi de repede şi nu privi în urmă.

— Mă gândeam mai degrabă la o plimbare prin grădină.

— Mă rog, zise ea plictisită.

Am zbughit-o ca fulgerul.

* * *

O, Doamne, uite-o din nou. Uitasem de tâmpenia nenorocită de fântână arteziană. M-am plimbat în jurul ei, rezistând impulsului de a-i da un şut. Ce zi frumoasă. În depărtare, îi vedeam şi pe ai mei, făcând o plimbărică în razele soarelui. Se ţineau de mână? Aoleu. Poate n-ar trebui

să plec. Poate eram obligată.

M-am aşezat pe marginea fântânii, ridicându-mi fusta în dorul lelii şi întinzându-mi picioarele la soare, rotindu-mi gleznele subţiri, admirând albul curat, fără pistrui al gambelor, lipsa de riduri a genunchilor. Cine ştia că faci riduri la genunchi? Nu eu.

— Aici! strigă Justin triumfător. John mă păzeşte ca un doberman, da' am reuşit să mă strecor şi-am făcut rost de astea, spuse el şi-mi dădu două sticle de Bacardi Breezer roz, crezând, probabil, că e preferatul meu. O ţigară? zise şi îmi oferi un Benson & Hedges.

— Doamne, nu. Să nici nu te gândeşti, puturos mic.

El dădu ochii peste cap:

— Cum vrei.

Se întinse pe iarbă.

— Nici nu-i aşa de rău aici, nu? Mai ridică-ţi fusta o dată.

Am zâmbit.

— Da' ce-i aici, Stripteuze S.R.L?

— Doar n-o să le aştept până la majorat, zise Justin visător, apoi se trezi. Nu că o să fie vreuna ca ţine de drăguţă.

— Probabil că ai dreptate, am spus eu.

Avusesem nişte îndoieli în legătură cu ce făcuserăm noi doi. Poate avea să creadă că toate fetele sunt la fel de uşoare ca mine şi să se transforme într-un prezentator de ştiri obsedat sexual. Dar, privindu-l cum zâmbea leneş, complet relaxat, pătându-şi costumul nou de la iarbă, cu ochii închişi pe jumate în soarele de după-amiază târzie, m-am gândit că o să-i fie bine.

— O să-ţi fie bine, am spus cu voce tare.

— Ce zici tu acolo? spuse el, clipind.

— O să fii OK.

— Ăăă, da. Poate nu-i bine să bei aşa repede în soarele arzător.

— Hei! strigă Clelland, venind cu paşi mari prin iarbă.

Avea cravata slăbită, cămaşa un pic desfăcută. Asta îl făcea să arate adorabil de ciufulit.

— Vorbeam şi noi, am spus eu, încercând să nu par cu musca pe căciulă.

— Sper.

— Chiar aşa e.

Mă îmbujoram din nou.

Clelland s-a uitat la mine şi m-am topit.

— Bun, oricum… zise el. Fumaţi?

— Nu!

— Aaa. Sigur. Doamne. Nu, doar că… urmează să taie tortul.

— Flora! Flora! se auzi vocea mamei. Se taie tortul! Vino să vezi şi tu.

— Da, da, am spus eu.

Olly fugea, şi el, din casă, fugea spre mine.

— Se taie…!

Mă striga, şi subit m-am simţit foarte înduioşată de el, de felul în care avea grijă de mine, gonind pe gazonul proaspăt tuns doar ca să se asigure că sunt bine.

— Taie tortul? zise Justin, închizând ochii. Sună plictisitor.

— Nu-i nevoie de tine, dispari, zise Clelland.

M-am uitat la el şi deodată mi s-a pus un nod în gât. Am înlemnit.

— Nu ştiu, am spus.

— Flora, spuse Clelland blând.

M-am uitat din nou la Justin, întins pe iarbă cât era de lung, ca unul dintre băieţii ăia frumoşi din pozele de la petreceri edwardiene, cu puţin înainte să meargă în Belgia să fie măcelăriţi.

L-am apucat de braţ pe Clelland.

— Nu trebuie, spuse el.

— Nu ştiu, am repetat eu.

— O să fie bine, şopti el.

— Să nu stai mult, murmură Justin, pe cale să-l fure somnul.

* * *

Camera îmi era sinistru, oribil de cunoscută. Tashy stătea lângă tort, cu o privire absolut fixă. Se uita la mine.

— Hai odată, strigă cineva.

Ea nu se mişcă. Am mers înainte, până când am ajuns faţă în faţă cu ea.

— Acum vom tăia tortul, spuse ea pe un ton ciudat, ca şi cum ar fi anunţat la televizor.

Stătea în faţa lui Max, aproape eclipsându-l, în rochia ei pură.

— Ştiu, am spus eu, la fel de încordată.

Îl simţeam pe Clelland în spatele meu, de parcă voia să mă ţină.

— Eşti gata?

— Nu.

— N-o face, spuse Tashy.

Max o înghionti:

— Ăăă, putem să continuăm?

M-am uitat în jur. Părinţii mei erau acolo, zâmbeau nerăbdători, plini de speranţă, către mine şi unul altuia, ţinându-se de mână. Tashy stătea în picioare, atât de frumoasă şi sfidătoare. Olly se învârtea, bosumflat, prin fundal. Iar în grădină, perfect şi pierdut în vise, un băiat, tânăr şi neprihănit, fără nicio grijă sau teamă într-o lume cu un cer auriu.

Cele două mâini se împreunară pe cuţit şi apăsară până jos.

Capitolul 17

Nu s-a întâmplat nimic.

Capitolul 18

Mă aşteptasem – nu ştiu, să leşin. Să dispar. Poate un fulger de lumină orbitoare? Sau o trecere la dimineaţa următoare, sau ceva. Ceva.

O făcusem. Instinctul mă luase în stăpânire. Ochii mi se fixaseră pe tort, cu dorinţa ridicându-se în mine – şi o spusesem, trebuie să fi fost aşa. Prosteşte, fusesem tentată să spun „Aş vrea să am din nou douăzeci şi cinci de ani”, dar mi-am înghiţit vorbele în ultima clipă. Spusesem: „Aş vrea să am din nou vârsta mea”.

Poate de asta nu funcţionase! Poate mă gândisem că vreau doar să rămân la şaisprezece ani! Olly avea dreptate: îmi oprisem dezvoltarea cu aşa o desăvârşire, că aveam să rămân aici tot restul vieţii! Sau să mă întorc aici iar şi iar! Sau să nu-şi mai amintească nimeni de mine şi să ajung într-un spital de nebuni ca Sarah Connor din *Terminatorul*!

Toate astea îmi fulgeraseră prin minte cât mă concentrasem pe mâinile de deasupra tortului, care-l tăiau până jos, şi în jurul meu se auziră aplauze şi clipiră blitzuri şi izbucniră urale. Eu şi Tashy ne-am uitat lung una la alta, iar ochii ei erau căscaţi larg într-o privire şocată. Apoi am clipit de câteva ori şi mi-am lăsat câmpul vizual să cuprindă întreaga privelişte. Tashy era încă în faţa lui Max, dar, când începură să se mişte, privirea mi se zdruncină şi deveni înceţoşată. Nu se putea… n-avea cum…

Persoana din spatele lui Tashy, deodată, nu mai era Max. Era Olly.

* * *

Tashy căpătă o expresie de şoc şi mai mare când îşi dădu seama de a cui mână se ţinea atât de strâns. Apoi se

întoarse şi îi căzu faţa de încântare, ţipă ascuţit şi sări în sus, luându-l în braţe şi aproape rupându-i urechile. Faţa lui era, şi ea, comică, sprâncenele i se băteau cap în cap ca două semne de întrebare, urechile îi erau roz ca de purceluş.

— Ştii, cu o logodnă aşa de scurtă, chiar nu credeam c-o să iasă figura, se auzi cineva – probabil mama ei – în spatele meu. Dar în mod sigur par destul de fericiţi.

Voiam să mă reped la ei, să-i iau în braţe, dar mi-era clar că aveau un moment numai al lor, de o asemenea bucurie şi intimitate, că ar fi fost un sacrilegiu să-i întrerup. Toate întâlnirile alea secrete; discuţii despre mine, pe naiba! Se îndrăgosteau! Nu-i de mirare că Tashy fusese aşa nenorocită în ultimele săptămâni.

Am zâmbit cu gura până la urechi, apoi mi-am dat seama ce ar putea să însemne asta. O, Doamne, aveam nevoie de o oglindă. Acum. M-am uitat în jos. Aveam pe mine acelaşi costum cu pantaloni Karen Miller pe care-l purtasem prima oară. M-am împleticit afară; auzeam voci strigându-mă, dar le-am ignorat, ca să pot să fug la baie, respirând greu, cu pulsul luându-mi-o razna. Mi-am sprijinit faţa de faianţa răcoroasă, am numărat până la zece şi am încercat să-mi iau inima-n dinţi şi să mă uit în oglindă. O, Doamne. O, nu.

Eram eu, în orice caz, cu prima umbră de riduri mititele sub ochi. Arătam foarte obosită. Dinţii îmi păreau mai galbeni. Dar, într-un fel ciudat, eram atât, dar atât de încântată să mă revăd. Eram… eram eu. Nu o eu neformată, abia atinsă de viaţă. Ci o eu pe care mă bucuram s-o văd. O eu care se vedea că zâmbise mult la viaţa ei. O eu care îşi domesticise buclele rebele. Am ridicat braţul şi mi-am simţit carnea căzând cu un plescăit demoralizant. Şi totuşi: uite ce sâni curbaţi frumos, înflorind sub costumul bine croit Karen Miller. Arătam destul de OK. Nu, arătam bine. Mă ţineam bine. Şi câtă energie risipisem

gândindu-mă că, dacă aş avea din nou treizeci şi doi de ani, aş fi o cotoroanţă.

Inima mi se împovără deodată. O, Doamne, săraca mama. Îi oferisem mamei şansa să fie fericită şi apoi i-o luasem înapoi. Am clipit, ca să nu lăcrimez. Dar aia nu era lumea mea, nu-i aşa? Nu-i aşa? Aveam să mă port atât, atât de frumos cu ea acum…

— Flora?

Era vocea mamei.

— Da?

— Nimic, doar că nu păreai să fii în apele tale, iar eu şi tata ne întrebam dacă eşti bine.

Intră în baie. M-am tot uitat la ea. Chiar era mama? Şi ea era din nou mai în vârstă, dar nu în acelaşi fel; deloc la fel. Părul îi era frumos şi aranjat şi arăta îngrijită şi în formă, nu groaznic de cocoşată şi slabă. Purta verighetă.

— MAMĂ! am izbucnit în lacrimi şi mi-am aruncat braţele de gâtul ei.

— Gata, gata, zise ea. Te-ai prefăcut tare bine că nu te deranjează că prietena ta cea mai bună se mărită cu fostul tău iubit, dar trebuie să te fi copleşit supărarea, până la urmă…

— Chiar nu mă deranjează, am spus eu cu sinceritate. Mă bucur enorm pentru ei, chiar mă bucur.

— Nu-ţi face griji, zise ea. Tu eşti următoarea.

— Mereu spui asta, am zis eu.

— Păi, eu şi tata vrem numai ce-i mai bun pentru tine. Hai de-aici, o să se îngrijoreze şi el, şi nu vrem să se îngrijoreze, nu-i aşa?

— Nu, am spus eu.

M-am lăsat condusă afară din baie ca un copilaş.

— Hei, pui, zise tata, care era mai plinuţ şi mai jovial ca niciodată. Astea-s fetele mele cele mai frumoase, ei?

Mama îi dădu o palmă în glumă.

Ne întrerupse Olly, care veni şi mă prinse într-o îmbrăţişare de urs.

— Tu, îmi şopti el în ureche, înecându-se de emoţie, eşti cea mai tare vârcolăciţă din lume.

— Da, da, am zis eu.

— Nu eşti ofticată pe noi? Nu că… adică, eu chiar nu ştiam c-o să se întâmple aşa ceva.

Am zâmbit aşa de larg, că m-au durut obrajii.

— A fost genul ăla de lună. De două ori. Ah, Olly, mă bucur aşa de tare. Sunt aşa… Habar n-aveam că voi doi v-aţi îndrăgostit.

— Asta fiindcă erai o adolescentă bătută-n cap şi obsedată de propria persoană, zise Olly.

— Aaa, da.

— Sunt cel mai norocos bărbat din lume, spuse Olly, apoi o luă în braţe pe mama. Doamnă Scurrison, sunteţi superbă ca-ntotdeauna.

— Fugi de-aici, zise mama. Şi să te porţi la fel de bine cu domnişoara asta cum te-ai purtat cu Flora, m-ai auzit?

Aici ne-am trezit toţi un pic din beţie.

— Am să-ncerc, zise Olly.

— Ai să reuşeşti, am spus eu.

— Du-te s-o vezi, îmi zise El. Plânge de se stinge şi mănâncă tort. Aăă, plânge de bucurie.

— N-a mâncat de şase luni, am zis eu. Probabil că tortul a picat la fix.

— Du-te.

— O clipă, am spus eu. Trebuie să văd pe cineva.

Cum plecam, l-am auzit pe Oliver adresându-se mulţimii: „Soţia mea şi cu mine…”

Am ieşit, cât de discret am putut, prin ferestrele franţuzeşti. Şi iată-l, încă adormit în iarbă, lângă fântână. Încă frumos şi, Doamne, atât de tânăr. Se tulbură când umbra mea căzu pe el.

— Ăăă, da? zise el, trezindu-se deodată şi sărind în sus. Ăăă, scuze, am pierdut ceva? Am aţipit o clipă…

Stând drept în picioare, se uită lung la mine. Nu ştiu ce speram. Dar speram. Dar şi numai pentru o clipă, am crezut că poate şi el…

Aproape că aşa şi părea.

— Scuze, îmi păreţi cunoscută.

Sigur, mai spusese asta. Avea să ghicească imediat.

— Poate ai visat, am spus eu.

— Aha, făcu Justin, scuturându-şi costumul nou, albastru. A fost un vis frumos, spuse şi se îmbujoră abia perceptibil.

— Cât de frumos? am întrebat eu.

— Ăăă… Ăăă, salut, zise el şi îmi întinse mâna. Sunt Justin Clelland.

Aproape am râs. Ca să nu plâng.

— Ştiu, am spus eu. Eu sunt Flora Scurrison, am adăugat şi am făcut o pauză. Sunt prietenă cu fratele tău.

El se încruntă:

— Sună cunoscut. Nu cumva aţi locuit pe lângă noi?

— Aşa ceva, am spus eu.

— Păi, mă bucur să vă cunosc.

— Da, am spus eu, înghiţind în sec.

Apoi am simţit o atingere uşoară pe umăr, în timp ce fântâna trăgea la măsea jeturile de apă la nesfârşit, iar şi iar, pentru totdeauna, în faţa mea.

* * *

— Ştii, spuse vocea şoptită din spatele meu, destul de asemănătoare cu cea din faţa mea. Nu te-ai schimbat deloc.

* * *

M-am uitat în sus la el, la chipul lui minunat de familiar care îl privea pe al meu, şi am simţit o imensă uşurare.

— Justin, cărează-te, zise Clelland peste umărul meu.

— Vai vai vai, zise Justin şi o luă hai-hui, bombănind că oricum n-are chef să-şi petreacă timpul cu doi babalâci.

Am privit cum se îndepărta.

— Doamne, pare un copilaş! am spus eu.

Apoi, în ultimul moment, se întoarse brusc şi se uită fix la mine. Chipul lui era bun de poză: perplex, iscoditor, încântat. Se holbă la mine. Apoi ridică o sprânceană. I-am făcut cu ochiul. Se uită la mine încă două secunde şi plecă mai departe, dând din cap, confuz. Ştia.

— Aşa erai şi tu.

— Ah, da.

Am simţit că mă îmbujorez şi zâmbesc.

Puse mâna pe faţa mea, apoi şi-o retrase, ca şi cum ar fi fost un gest prea intim.

— E OK, am spus eu.

— E doar… e aşa incredibil de ciudat. Serios, nu te-am mai văzut de şaişpe ani. Eşti *mai înaltă?*

— Nu-mi vine să cred că nici nu m-ai căutat. Nici o singură dată, după atâta timp.

El clătină din cap:

— Nici mie. Viaţa asta…

— Şi… Doamne, s-au schimbat lucrurile.

Am început să ne îndepărtăm de fântână, de grădina hotelului.

— Ai vorbit cu mirii? am întrebat eu.

— Sunt cei mai fericiţi oameni din istoria omenirii. Cred că eşti de acord să nu suflăm o vorbă.

— Cred că e o idee bună. Unde e Max?

— Ooo, e acasă. Tashy l-a sunat să vadă ce face. Zice că a răspuns o fată tânără rău, aşa că se gândeşte că-i trece.

— Şi viaţa merge înainte, am zis eu.

— Dar tu? mă întrebă Clell. Tu te-ai schimbat?

— În afară de ridurile de la ochi şi costumul şmecher cu pantaloni?

— Da, zise el. Nu, adică, în interior. Toţi ceilalţi s-au schimbat.

— Dar tu?

— Ooo, da. Nu, nu prea. Dar eram practic perfect de la început.

— Hmm. Dar nu ştiu.

— Uită-te-n portofel.

— De ce?

— Nu ştiu, dar Tashy avea o poză cu Olly unde ţinuse înainte poza lui Max.

— Da, da' fac pariu c-o avea pe-aia de secole.

Totuşi, am scos portofelul din gentuţă – conţinea, ooo, ce fericire, cheile de la casă şi cartea mea de credit. Ooo, niciodată n-am visat că aş putea fi aşa fericită să văd plastic şi metal.

— Ce-i asta? am spus deodată, tare, scoţând o carte de vizită din portofel şi ţinând-o la lumină. Futu-i! Clell, zice că sunt nebună!

Aşa scria pe cartea de vizită, cu litere mari, negre: N.U.T.[27]

O, Doamne. Eram într-un spital de nebuni? Fusese totul doar un vis? Sufeream de halucinaţii? Clelland era doctorul meu? Adică, tot ce se întâmplase… era imposibil. Poate eram într-o celulă de maximă securitate. Poate…

— Calmează-te, zise Clelland, studiind cartea de vizită şi văzând ce-mi trecea prin cap. Nu eşti nebună.

— Eşti sigur? Poate chiar şi acum aberez.

— Aberezi. Şi stai să vezi asta, spuse el şi-mi dădu

[27] Joc de cuvinte intraductibil între National Union of Teachers (Uniunea Naţională a Profesorilor) şi substantivul „nut“ (nebun).

cartea. Uită-te bine la ea.

M-am uitat. Clelland mă privea atent, aşteptând reacţia mea. Am speriat păsările din copaci.

— Uniunea Naţională a PROFESORILOR!!!

El începu să râdă.

— Sunt PROFESOARĂ!!!???

— Mai bine decât contabilă, în orice caz.

— Sunt PROFESOARĂ!!!???

— Ei, hai, gândeşte-te la vacanţe.

Îmi căută mâna şi mi-o luă, în timp ce ne plimbam printre copaci.

— Atuncea sper că-s profă de arte, mama mă-sii!

Clelland chicoti:

— Atuncea sper că n-ai să mai flirtezi cu elevii.

— Drace!!

Îmi sună telefonul. Soneria era *Colourblind.*

— Cred că ai telefonul unui elev.

— Ba cred că nu, am spus eu, închizându-l prompt. E doctor şi şah persan, să ştii. E un amestec bun.

El zâmbi:

— Păi, mai bine aşa decât un bătrân făcător de bine ca mine.

— Cine-i bătrân? am zis eu.

M-am uitat în urmă, în lumina amurgului. Întreaga omenire de la petrecere ne căuta, se pare. Rochia lui Tashy prindea ultimele raze ale soarelui serii de vară indiană. Îl vedeam pe Justin, în depărtare. Alerga după Kathleen, nepoţica lui Tashy, evident repusă în drepturile de domnişoară de onoare în rochiţa minunată Empire, pe o pajişte. Strigătele lor vesele ajunseră până la noi. I-am zâmbit lui Clelland, şi deodată m-am simţit împăcată. Petrecusem atâta timp sfâşiată în două, între două vieţi, între două lumi, între două grupuri de oameni, între familie şi prieteni.

Aici eram doi. Dar nu mă simţeam deloc sfâşiată.

— Te-ar tenta un pic de-a v-aţi ascunselea?

— Da, domnişoară!

Aşa că ne-am ascuns după un copac. Şi m-a luat în braţe, şi nu am obiectat. Şi apoi l-am sărutat şi am fost sărutată cum trebuie. Ca o persoană matură. Fără îndrumări şi fără rezerve, doar cu pasiune pură, perfectă, sincronizată, fără să fie nevoie să vorbim; fără măcar să fie nevoie să gândim. Ca să le parafrazez pe Spice Girls, o formaţie de care Stanzi nici nu-şi amintea: doi au devenit unul.

Mai târziu, de dragul de a fi obraznici, şi pentru că asta fac adolescenţii, ne-am scrijelit iniţialele în scoarţa copacului. Ca să fie acolo şi anul ăsta, când ne întoarcem. Pentru o ocazie specială a noastră. Care sper că va fi la fel de deosebită ca a lui Olly şi Tashy, dar într-un mod foarte, foarte, *foarte* diferit.

Cred că n-am să renunţ la profiterol.

Mulţumirile autoarei

Le mulţumesc lui Ali „the Top” Gunn, Lynne Drew, Maxine Hitchcock, Fiona McIntosh, Jane Harris, Martin Palmer şi tuturor celor de la Harperlollins, mai ales celor din sindicat; Nick Marston, Tally Garner, Camilla, Carol Jackson, Stephanie Thwaites şi echipei de la Curtis Brown; Rachel Hore, Deborah Schneider şi Emma Draude.

Katrina, Karen, Schappi, Salty Sandra, Danuta da Rhodes, sprijinul la greu al scriitorului, fără de care această meserie n-ar fi nici pe jumătate aşa de frumoasă; Mueller şi Roni; Alex (mai ales pentru website); Kate Rubsy şi John „de fapt eu la pian ştiu să cânt” McCusker; Robin, Dominic, Michael şi Mary Coloan. Nicio mulţumire agenţilor lui Darius Danesh… data viitoare o să rămânem la Justin Timberlake…